

Giới thiệu Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch

Truyện Thiên Chi Kiều Nữ của tác giả Mộng Khê Trạch kể về nàng - là cháu gái trưởng dòng chính Đạo Vương Lý Nguyên Khánh, đời sau của Lũng Tây Lý Thị, xuất thân hoàng tộc Đại Đường.

Một trận bệnh nặng khiến nàng cầu nữ tuổi xanh đã từ già cỗi đời, khi tỉnh lại phát hiện cảnh còn người mất.

Dòng chảy thời gian hơn một ngàn năm từ cao môn quý nữ ngôn tình ngược trở thành một diễn viên hạng ba.

Sống ở tầng dưới chót xã hội, khắp nơi không thấy tính người, giới giải trí có vẻ rực rỡ ngũ quang thập sắc, nhưng nơi nơi tràn ngập quy tắc ngầm.

Sự chênh lệch này không thể nói là nhỏ được. Còn điều gì ẩn sau, cùng đón xem truyện hay để tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên

-Bước đầu chuẩn đoán là bởi vì chấn động não dẫn tới mất trí nhớ, từ ảnh CT thì không có vấn đề gì, bệnh nhân cần phải nghỉ ngơi nhiều, uống thuốc đúng giờ, người thân trong nhà cũng phải nói chuyện trao đổi với bệnh nhân nhiều hơn, để kích thích trí nhớ bệnh nhân, như vậy mới có thể mong sớm ngày khôi phục được...

Bên tai vang lên lời dặn của bác sĩ, mặt Lý Thiên càng ngày càng mờ mịt.

Cô cúi đầu nhìn kim tiêm trên tay trái, không nói gì.

Người phụ nữ trung niên bên cạnh thấy thế, lại xem như cô không chuyển biến tốt hơn, hốc mắt hồng lên, cảm ơn bác sĩ rồi rít, khi đối phương ra ngoài hành lang lại không biết nói gì.

Gian phòng bệnh này có bốn cái giường đều có người hết, ngoài cùng bên kia là ông lão ngồi trên giường tựa vào cạnh cửa ngủ, hai cái giường ở giữa còn lại là hai người phụ nữ trung tuổi, thời điểm người nhà tới thăm cũng không nhiều cho nên không ồn lắm.

Giường bệnh Lý Thiên ở gần cửa sổ, ánh sáng đầy đủ, những giọt nắng đâm qua tán cây loang lổ rơi xuống giường, không khí đầu xuân ấm áp, nhưng cô không có tâm trạng để ngắm nhìn, mắt nhìn thẳng chăm chăm vào cây kim đâm đâm vào kinh mạch phù thũng trên cổ tay, vẻ mặt vẫn như trước, mờ mịt mà có chút xa cách, xa cách nhìn cái thế giới này giống như không liên quan đến cô.

Rõ ràng không nên là như vậy.

-Doanh Doanh, con nằm xuống nghỉ trước đi, muốn ăn cái gì mẹ đi mua.

Người phụ nữ trung niên từ bên ngoài đi vào, nhìn cô ngây ngốc liền nói.

Cảm giác đầu truyền đến từng cơn đau, Lý Thiên không nhận được nhú mảy, ôm đầu cúi người xuống.

Rõ ràng tên cô là Lý Thiên...

Lý Thiên, Đại Đường Hoàng đế thứ mười sáu, cháu gái trưởng dòng chính Đạo Vương Lý Nguyên Khánh, được phong Huyện chủ thành Lê Dương, đời sau của Lũng Tây Lý Thị, một thành viên hoàng tộc Đại Đường, đường đường là cao môn quý nữ sao khi tỉnh lại trở thành cái gì Doanh Doanh?

Thời đại của cô cách thời điểm Thái Tông Hoàng đế băng hà không xa, Tấn Vương Lý Trị kế vị đem tài tử Vô thị mang vào cung, còn có ý muốn lập hậu làm ra một trận rung chuyển, cuối cùng Vô thị được như ý nguyện, cùng hoàng đế xưng nhị thánh, cùng chấp chính triều đình, lúc bấy giờ rất nhiều đạo sĩ cùng cự thần thời Thái Tông lên án. Nhưng dù sao đi chăng nữa dưới sự cai trị của bá phụ, bá mẫu (bác) cô đem thành tựu Trinh Quan đẩy lên cao, trăm sông đổ về một bể, để quốc đi trên con đường ngày càng phồn hoa, thà là người Đại Đường, một thành viên hoàng tộc Lý Thị, cô lại được sinh ra ở thời đại thịnh vượng như vậy, liền cảm thấy một niềm tự hào sâu sắc.

Những ký ức trong đầu cô chưa từng quên.

Cô nhớ rành mạch là bản thân theo người nhà đi ngàn dặm xa xôi đến kinh thành, bởi vì được hoàng bá phụ yêu thích, cho nên ở lại kinh thành rất nhiều năm.

Năm 15 tuổi, cô được tứ hôn cho dòng chính Thanh Hà Thôi Thị ở kinh thành, trượng phu là Tứ Phẩm Ngự Sử Trung Thừa, chức quan không cao nhưng thanh danh cao quý, hai người cũng trải qua một đoạn thời gian phu xướng phụ tùy(nghe lời chồng) bên nhau.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, ba năm sau, trượng phu bệnh chết, Lý Thiển trở về nhà mẹ đẻ một thời gian, sau này Hoàng đế cùng Võ Hậu nhị thánh chấp chính, Võ hậu lại triệu hồi Lý Thiển về kinh thành một lần nữa, lại ban phát phủ đệ để Lý Thiển định cư lâu dài, trừ tiền cung bầu bạn cùng Võ hậu ra, thì cô giống như đa số những Đại Đường quý nữ khác, phóng ngựa, thưởng hoa xem vũ, dù một mình nhưng rất tự do tại tại.

Nhưng năm 28 tuổi kia, Lý Thiển mắc phong hàn, lúc đầu chỉ có chút biểu hiện sau này bệnh ngày càng trầm trọng, nặng đến không xuống được giường, cuối cùng một trận mê mang cứ tưởng bị đưa tới địa phủ, ai ngờ tỉnh lại căn khôn điên đảo nhật nguyệt thay phiên.

-Doanh Doanh, rốt cuộc con như thế nào, đừng có dọa mẹ.

Lưu Giai Dung thấy bộ dáng cô ngây ngốc xuất thần, thì gấp đến độ hoang mang lo sợ, xoay người lại đi tìm bác sĩ.

Thế mà ba giường bệnh còn lại không có ai chú ý tới bên này, người ngủ vẫn ngủ, người xem ti vi vẫn cứ xem ti vi, ở xã hội hiện đại quan hệ giữa người với người thật hờ hững, mà phòng bệnh này chỉ là một hình ảnh thu nhỏ.

Đau đớn giảm một chút, Lý Thiển ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng dáng người đi tới, chậm rãi thở dài, cuối cùng vẫn chấp nhận hiện thực, nơi cô đang ở không phải nằm mơ cũng không phải ảo cảnh mà thật sự tồn tại.

Liên nhớ tới một đoạn ký ức không thuộc về cô trong đầu, là ký ức của Tang Doanh.

Tang Doanh là chủ nhân thân thể này.

Đại Đường Lý Thị kính ngưỡng Đạo giáo, cô cũng đọc qua một ít cuốn sách những câu chuyện kỳ lạ, đã nghe tới mụ xác hoàn hồn, vạn vạn lần không bao giờ nghĩ, những chuyện kỳ quái này sẽ lại xuất hiện trên người bản thân.

Trang chu mộng điệp, không biết người hóa điệp hay điệp hóa người. Hiện tại cô cũng không rõ mình là Lý Thiển hay là Tang Doanh.

Trong vòng mười ngày, cô từ kinh hoàng đến chết lặng, cho đến bây giờ mới bắt đầu chậm rãi thích ứng tình cảnh bản thân. Kiếp trước Lý Thiển tính cách mạnh mẽ, ngoài mềm trong cứng, mà từ nhỏ chịu tổ phụ tự tay dạy bảo, tinh thông kinh sử, chẳng kém nam nhi, sau khi xuất giá vẫn tiếp tục giúp đỡ chu toàn cho Hoàng đế và Võ hậu, là nhân vật có một không hai, những thứ nghe đều là mưu kế chính trị quốc gia, tâm trí cùng sức thừa nhận không phải người bình thường có thể so sánh, một khi đã khôi phục tinh thần, tự nhiên sẽ không vô tri vô giác chìm đắm vào nữa.

Huống chi trong đầu cô còn có một phần ký ức của thời đại này.

Chẳng qua ký ức của Tang Doanh đứt quãng, có một số việc rõ ràng, có một số việc lại quên sạch, ví dụ như khi nhìn thấy chiếc áo blouse trắng của bác sĩ liền biết bản thân đang ở một nơi gọi là bệnh viện, khoảnh khắc nhìn thấy Lưu Giai Dung liền biết đây là mẹ của Tang Doanh.

Nhưng về phần bản thân tại sao bị thương, khoảnh khắc mẹ Lưu nhìn cô mang theo cái gì đó rất ảm đạm, thì mơ hồ không nhớ rõ.

Hoặc có thể nói, Tang Doanh cũ không muốn nhớ những ký ức này.

Cô vô số lần nhắm mắt rồi lại mở ra nhưng trước mắt vẫn là phòng bệnh cái giường màu trắng, mà không phải cái giường Tử Đàn khắc hoa bảo bình cùng cái chăn thêu phù dung quen thuộc.

Bỗng Lý Thiển có một loại cảm giác không có cách nào trở về mà phải tiếp tục sống dưới thân phận Tang Doanh một thế giới hơn ngàn năm sau xa lạ.

Bác sĩ bị Lưu Giai Dung mang tới rất nhanh, nhìn nhìn bệnh lịch của Tang Doanh, lại dặn vài câu liền đi, rõ ràng đã mất kiên nhẫn.

-Doanh Doanh, chỗ này thật sự không hề không thoải mái sao?

-Àn, vẫn thoải mái.

Theo thói quen Tang Doanh vẫn quen cách nói ở Đại Đường, cho nên có vẻ cổ quái, may là Lưu Giai Dung không hề để ý.

-Không có việc gì là tốt rồi, bác sĩ nói qua vài ngày lại kiểm tra một lần, là có thể xuất viện, nghe lời mẹ, từ nay đừng đi chơi nửa đêm mới về được không, chúng ta thành thật tìm một công việc, làm thật tốt, có thể sống là được, nhé!

- Àn

Tang Doanh thân nhiên đáp lời, mặt khác lại từ từ tiêu hóa từ Lưu Giai Dung vừa nói.

Công việc?

Trong ấn tượng của cô ở kiếp trước, những người phụ nữ nghèo khổ bần cùng mới phải ra ngoài lao động kiếm tiền, những tiểu thư khuê các thì căn bản không cần vì kế sinh nhai mà bôn ba, sinh hoạt cơ bản là giải trí, là yến hội, chơi cầu, tham dự mấy người đàn ông đánh cờ.

Tổ phụ Lý Thiên, Đạo vương Lý Nguyên Khánh từ nhậm chức ở Vệ Châu, cho nên đưa cả nhà cùng đến Vệ Châu, sau này Lý Thiên được thánh sủng, liền định cư ở kinh thành, Đế Hậu chỉ hôn, quan hệ giữa Lý Thiên và hoàng cung càng thêm chặt chẽ, quan hệ với đương kim Võ hậu cũng rất tốt, nhất là đoạn thời gian sau khi hoàng bá phụ chấp chính, người bệnh thường xuyên vắng mặt triều đình, Võ hậu chấp chương đại quyền, vì có quan hệ tốt Lý Thiên nước lên thì thuyền cũng lên.

Lúc ấy ở Đại Đường tư tưởng ngày càng tiến bộ, công chúa phu nhân nuôi dưỡng người lại không có gì kỳ lạ, Sau khi trượng phu mất Lý Thiên cũng từng nuôi dưỡng một nữ thiếu niên trong Vu phủ. Những chuyện này quá bình thường, cho nên việc này trở nên không có gì lạ ở giới thượng lưu, lại thêm Lý Thiên phong hoa tuyết nguyệt, mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, là nhân vật danh vọng được hâm mộ nhất kinh thành, nếu không phải nhiễm bệnh, cũng sẽ không bởi vậy mà hương tiêu ngọc vẫn, ly kỳ tới nơi này.

Nhưng ký ức của Tang Doanh nói cho cô biết, ở trong thế giới này, Đại Đường đã trở thành lịch sử, cũng sẽ không có hoàng đế hoàng hậu tồn tại, phụ nữ cũng phải đi làm việc kiếm tiền duy trì sinh hoạt. Đương nhiên, nếu như nhà có điều kiện thì đó lại là vấn đề khác-thế nhưng hiển nhiên, đó không phải gia cảnh của Tang Doanh.

Sau khi tốt nghiệp Học Viện Nhạc Kịch, cùng bạn học tìm đường ra, có vài người đã công thành danh toại, nghiêm nhiên ở giới giải trí có chút danh tiếng đặt vào loại ngôi sao hạng hai, mà Tang Doanh còn bồi hồi vòng vo ở ghế một diễn viên quần hạng ba, đừng nói thanh danh, vai diễn còn rất ít, có thì cũng chỉ là phối hợp diễn.

Nguyên bản khối thân thể này để lại một cỗ oán khí nồng đậm, cực kỳ cường liệt khiến Lý Thiên không thể bỏ qua, cỗ oán khí này đến từ sự bất mãn với gia đình, bất mãn với sinh hoạt, cho nên Tang Doanh bức thiết muốn bò lên, muốn vinh hoa phú quý trở thành người trên người.

Về phần triều Đường cách hiện tại bao nhiêu năm lại có lịch sử như thế nào, ngại quá, Lý Thiên tiếp nhận ký ức của Tang Doanh cũng không tìm thấy đáp án rõ ràng, điều này nói rõ đây không phải cái mà tiền thân chú ý tới.

Cảm xúc này có ở thể xác chủ nhân, chỉ là một con hát yêu hư vinh yêu tiền.

Lý Thiên phân tích thân phận hiện tại của mình một hồi, nhất thời cảm thấy tương lai mờ mịt, xuất đầu rất khó.

-Mẹ, mẹ con muốn nghỉ ngơi trước một lát.

Lý Thiên dựa theo ký ức của Tang Doanh, bắt chiếc giọng nói người hiện đại, từng từ một, nói ra không tránh khỏi có chút mất tự nhiên.

-Không làm việc, con muốn đọc sách, mẹ mua cho con một chút tới đi.

-Con còn chưa tốt lên, đọc sách có hao tổn tinh thần không?

Lưu Giai Dung thấy nàng nhú mày lại vội nói:

-Tốt lắm, mẹ mua giúp con muốn xem sách gì?

-Sử, lịch sử đi, còn có một chút địa lý, đều mua cho con, con quên vài chuyện rồi, muốn xem lại nhớ một chút.

Lý Thiên nhú mày không phải vì mất kiên nhẫn, mà cô đang nghĩ biện pháp để có thể lý giải xâm nhập vào làng giải trí thời đại này, mặc dù có ký ức của Tang Doanh, không đến mức tù lạng ti vì bình thường không biết, nhưng những ký ức khác không trọn vẹn lại có phần vô bổ, rất nhiều cô không biết nên tiếp thu từ đâu.

Lưu Giai Dung nghe cô muốn rèn luyện trí nhớ, lại càng thấy đau lòng:

-Có muốn mẹ về nhanh lấy sách giáo khoa trước kia đem tới không?

Sách giáo khoa? Lý Thiên vui vẻ, bản thân sao không nhớ tới cái này nhỉ?

-Được, vậy thì sách giáo khoa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hoàng thượng băng hà, Võ hậu xưng đế.

Lịch sử 289 năm triều Đường đã qua, sau đến đời Tống, Nguyên, Minh, Thanh rồi thẳng đến dân quốc thành lập, phủ định đề chế.

Sau đó...

Lý Thiên khép sách, nhắm mắt lại.

Hóa ra Đại Đường đã không còn nữa, hiện tại là một ngàn năm sau khi triều Đường diệt vong.

Cha mẹ cô, anh em cô, đất nước của cô...

Hóa ra bản thân thật sự không thể trở về được.

Trước sau mấy ngàn năm lịch sử Trung Hoa, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô liền có thể rõ ràng.

Đáng tiếc Đại Đường phồn thịnh vô tiền khoáng hậu mà trong vòng hơn hai trăm năm hóa thành tro tàn, đáng tiếc Hoa Hạ đường đường đã từng vạn quốc hưởng tới, không ai không sùng kính, cả Tây vực cũng không lo vạn dặm xa xôi tới bái kiến, kết quả chỉ vì bát quốc liên quân đốt giết đánh cướp mà suýt nữa không gượng dậy nổi.

Từ xưa đến nay cực thịnh tất suy, nhân sinh vô thường, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Lý Thiên thở dài khe khẽ, cảm nhận một nỗi phiền muộn tiêu điều, cũng không rõ là đau lòng vì bản thân, hay là nuối tiếc cái bèo dạt mây trôi của lịch sử.

-Doanh Doanh, ăn cơm.

Lúc Lưu Giai Dung bụng đói ăn từ trong phòng bếp ra, liền thấy con gái ngồi im trầm tư, bộ dáng im lặng này cực kỳ hiếm thấy, không trang điểm đậm khuôn mặt có vẻ rất thanh lệ, không phải cực kỳ kinh diễm, lại có một loại khí chất không thể diễn đạt bằng từ ngữ, so sánh với trước kia thì giống như hai người khác nhau.

Trên bàn trà cạnh ghế sofa, có hai chồng sách dày, một chồng là sách giáo khoa lịch sử từ sơ trung, một chồng là tạp trí thời trang. Lý Thiên khiến Lưu Giai Dung mang hết sách trong nhà ra, dựa vào bản thân mà tuyển chọn sách, sau khi xem xong lại muốn nhờ Lưu Giai Dung mua thêm một ít nữa.

Lưu Giai Dung chỉ muốn con gái rèn luyện trí nhớ sớm ngày khôi phục, nên đều nghe theo tất cả, nếu bà biết Lý Thiên đã đọc hai chồng sách này một lượt còn nhớ và hiểu rõ tám chín phần mười chắc sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên, bởi vì trong ấn tượng của bà con gái bà không phải một người thích đọc sách.

Sau khi Tang Doanh 'mất trí nhớ', đúng là rất thích đọc sách, lại có cả sự thay đổi về mặt bản chất.

Giống như trước kia, thỉnh thoảng về nhà ăn cơm, nhìn thấy mẹ bụng đói ăn lên cũng chỉ ngồi ở một chỗ, không hề có ý định hỗ trợ, mà bây giờ lại chủ động giúp mẹ dọn cơm, khiến Lưu Giai Dung vui mừng ngoài ý muốn.

Lý Thiên xem ra từ nay về sau cô muốn tiếp tục sống dưới thân phận của Tang Doanh, mấy ngày nay tìm hiểu tình huống, cô biết rằng dù cho thế giới này tiến bộ hơn Đại Đường rất nhiều, nhưng mụן xác hoàn hồn vẫn là chuyện con người không thể tiếp nhận, làm không tốt còn có thể bị coi là quý, cho nên cô tuyệt đối không thể cho ai biết chuyện gì đã phát sinh trên người mình, nếu Lưu Giai Dung là mẹ của Tang Doanh thì từ nay về sau cũng là mẹ của cô, hiểu thuận cha mẹ thì là thiên kinh địa nghĩa, huống chi Lưu Giai Dung là một người mẹ hiền, hành động giống như Tang Doanh trước kia mới chính là đại bất hiếu.

-Doanh Doanh, con thế nào rồi, đầu có còn đau không? Hay là đi bệnh viện kiểm tra chút?

Lưu Giai Dung vừa gấp cô miếng thịt kho tàu vừa thân thiết nói.

Tang Doanh lắc đầu

-Tốt hơn nhiều rồi mẹ, con có vài chuyện muốn hỏi mẹ một chút.

-Hà?

Lưu Giai Dung thấy cô có vẻ trịnh trọng vội hỏi.

-Công việc trước kia của con là diễn viên?

Lưu Giai Dung gật đầu, muốn nói lại thôi Tang Doanh tấy tởm lại nghĩ bà cảm thấy mình quái dị.

-Mẹ, mẹ có gì muốn nói phải không?

Lưu Giai Dung thờ dãi

-Doanh Doanh, không phải là mẹ luyện thuyên, loại gia cảnh của Lục Hành, gia đình nhỏ của chúng ta với không tới, mẹ biết con vẫn cố gắng kiếm tiền, nhưng làm người cũng phải có nơi có chốn, an phận thủ thường.

Lục Hành?

Lục Hành?

Tang Doanh khẽ nhún mày, cố lục lại trí nhớ về người này.

Nha...trước kia đã từng kết giao với cô, sau đó bản thân mình bị đá.

Đá là gì?

Chính là trong hai người nam nữ, một người vứt bỏ một người.

Người đoạt Lục Hoành chính là đồng giới học tỷ Trần Thẩm, nay đã lăn lộn trong showbiz.

Đại học là gì?

Chính là nơi giống như Quốc Tử Giám.

Cô chút nữa quên mất, ở thời đại này phụ nữ có thể đến Quốc Tử Giám học, nhưng mà còn có ngành học làm con hát chuyên nghiệp sao? Quả nhiên là thay đổi rồi.

Một bên cố gắng tiêu hóa lời của Lưu Giai Dung, một bên lại dịch những lời này thành lý giải của bản thân. Mặt Tang Doanh không chút thay đổi, lòng động, não vận chuyển cao tốc.

Lưu Giai Dung thấy biểu tình cô lạnh xuống, lại lo lắng cô giống như trước kia không kiên nhẫn nghe bà khuyên bảo, cầm bát đĩa xoay người bước đi vội nói:

-Mẹ không nói nữa, trong khoảng thời gian này con cứ nghỉ ngơi cho tốt, không đi diễn nữa chứ?

Diễn tiếp? Trong đầu Tang Doanh hiện ra vài danh từ tương quan: phối hợp diễn, đầu tư, người đại diện...?

-Lục Hành này là danh môn vọng tộc hả mẹ?

Đầu cô đang tìm tòi 2 chữ Lục Hành, chỉ tìm được một đáp án đó là có tiền.

Lưu Giai Dung nói:

-Trước kia mẹ nghe người ta nói Lục Gia ở Cảng Thành là danh môn vọng tộc, thế lực ở trong nước cũng không nhỏ.

Có quyền? Danh vọng cao ? Thì phải là con ông cháu cha rồi.

Hiểu ra Tang Doanh gật gù đầu, tiếp tục hỏi:

-Lúc này mẹ nói con không xứng với anh ta, nhưng bây giờ không có hoàng đế nữa, sách nói mọi người đều ngang hàng không phân biệt giai cấp mà?

Lưu Giai Dung há hốc mồm, không nghĩ là sau khi mất trí nhớ con gái bà sẽ hỏi vấn đề cao thâm như vậy, trong khoảng thời gian ngắn liền không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ nửa ngày mới nói:

-Không có hoàng đế nữa nhưng vẫn có chênh lệch giàu nghèo, chúng ta là dân chúng bình dân, đương nhiên là không thể so sánh với những người có tiền, quan to mặt lớn.

A, vậy là vẫn phân ra khoảng cách giữa quý tộc và bình dân hả, chẳng qua là ngoài mặt vẫn ngang hàng thôi.

Tang Doanh hiểu ra:

-Như vậy là trước kia trong nhà Lục Hành có tiền con mới kết giao với hán hả mẹ?

Lưu Giai Dung cười khổ, hiểu con gái ai bằng mẹ, không muốn nói vì sợ đã kích lòng tự trọng của con thôi, nhưng bà cũng sẽ không nói dối.

- Trước kia mẹ khuyên thế nào con cũng không nghe, kết quả người ta muốn chia tay, đã không chịu còn tìm người ta gây sự, lại còn tối nào cũng đi ra ngoài, khuya mới về, thời điểm con xảy ra tai nạn đưa đến bệnh viện bác sĩ nói con còn xay rươi.

Thấy Tang Doanh nhắc tới Lục Hành bà lại lo lắng:

-Doanh Doanh, đừng tìm cậu ta nữa chứ?

Tang Doanh đã có thể hiểu được tiền căn hậu quả, nghe vậy cười thản nhiên:

-mẹ đừng lo lắng, người đàn ông này, sao xứng để con liếc mắt.

Tang Doanh trước kia yêu hư vinh, là ý vào bản thân có chút tư sắc có thể xứng đôi với con ông cháu cha, bây giờ Tang Doanh nghĩ mà buồn cười, phụ nữ Đại Đường đa tình hào phóng, nhưng cũng kiêu ngạo tự tin, không cần đàn ông để tìm phú quý.

Nghe cô nói chuyện kỳ quái như vậy Lưu Giai Dung định hỏi thì chuông điện thoại vang lên liền đứng dậy nghe máy.

- Alo, xin hỏi gặp ai?... Ôi chào, là tiểu Cổ hả, được được, để cô kêu nó tới nghe.

Lưu Giai Dung quay đầu.

- Doanh Doanh, là tiểu Cổ gọi cho con.

- Là ai?

- Con bé này, đến cả tiểu Cổ cũng quên, là Cổ Xuân Vinh người đại diện của con đấy!

Tang Doanh cầm lấy điện thoại:

- Cổ Xuân Vinh, ngài khỏe không?

Thanh âm bên kia trở nên hỗn hển:

- Xuân Vinh con em cô, gọi tên tiếng anh của tôi, A Sam, A Sam.

Tên Trung Quốc hay như vậy thì không thích, sao lại thích dùng tên phiên bang dị tộc? Tang Doanh không nói gì.

Thấy cô trầm mặc, đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng rống:

- Tang Doanh cô có biết nghĩ không, lão tử khó khăn lắm mới tranh được nhân vật cho cô, cô không cần lại đi tranh giành tình nhân, còn say đến nhập viện hả? Diễn viên hạng ba đánh ghen tình nhân mới của Lục thiếu, thật quang vinh phải không, thật nở mày nở mặt phải không? Lão tử chịu đựng cô đủ rồi, nếu không quen mẹ cô thì cô bị vứt sang bên cho uống gió Tây Bắc từ lâu rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

- Bình tĩnh một chút chứ nóng giận, có chuyện gì từ từ nói, tức giận đau gan.

Tiếng chửi ngưng bật, tiếng hít thở nặng nề vang lên, A Sam hít sâu vài lần, cố gắng áp chế xúc động muốn vứt điện thoại chạy tới bóp chết cô.

- Được, cô nghe cho rõ đây, lần trước tranh được nhân vật kia cho cô, bị cô hủy mất, bây giờ có một nhân vật, cảnh diễn rất ít, đại khái chỉ xuất hiện một hai tập trên màn ảnh thôi, bản thân cô tự quyết định muốn hay không muốn đi, đây là dựa vào giao tình của người lớn tôi mới giúp cô lần cuối, bằng không cho đến khi hợp đồng hết thời hạn, cả lão tử và công ti sẽ không cho cô cơ hội đứng trước ống kính nữa đâu.

A Sam chậm chậm nói nghiêng răng nghiêng lợi, Tang Doanh một bên tiêu hóa lời anh ta, một bên hỏi:

- Là nhân vật như thế nào?

Hiển nhiên đối phương không nghĩ cô còn dài dòng:

- Là một vai diễn cổ trang, cô có đi hay không, cho tôi cái câu trả lời chính xác.

Vai diễn cổ trang, chính là mặc trang phục thời đại trước, suy diễn những chuyện xưa lúc đó, đầu Tang Doanh bay xẹt qua một loạt tin tức đến từ trí nhớ trước kia.

Ở kiếp trước của Lý Thiên, Đại Đường còn chưa xuất hiện hí kịch, đã có truyền tự ca múa nhạc Thương Chu, sau Đại Hán bắt đầu có tạp kỹ, cùng với ca múa Tây Vực, nhiều nhất là trong ca múa thì xuất hiện một số tình tiết, điểm này gần giống sân khấu kịch ở kiếp này.

- Tôi đi, khi nào? Ở đâu?

Những thứ này ở trên ti vi, sách và báo chí nói, đã đủ để cô có thêm nhận thức trực quan về thế giới này, vốn dĩ còn lưu lại trong kí ức của nguyên chủ, nhưng là một đoạn hình ảnh mơ hồ, chỉ có thể nhìn nhưng không cảm nhận được, nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, năng lực bắt chước học tập

của Tang Doanh không thể nói không mạnh, hơn mười ngày ngắn ngủi, cô từ một người tha hương mờ mịt không hiểu gì dần dần tiếp tục sinh hoạt hơn nữa còn đã bắt đầu thích ứng, đây là trên lý thuyết thôi, thói quen bình thường của kiếp trước nhất thời không sửa được.

A Sam không hề nghĩ tới cô thoải mái đồng ý như vậy, sững sờ một chút:

-Ba ngày sau, cô đến..... Quên đi quên đi, ba ngày này cô an phận ở nhà là được rồi, đến lúc đó tôi đi qua đón cô!

-Cảm ơn đã tận tâm sắp xếp giúp tôi như vậy.

Tang Doanh mỉm cười.

Đầu điện thoại bên kia như bị nghẹn một chút, A Sam cả người nghi ngờ, Tang Doanh có chút thay đổi, đã dự định Tang Doanh sẽ vì vai phối hợp diễn này mà nháo sự, khi nào biết nói lời cảm ơn như vậy, hay là tai nạn xe cộ chấn động não, xuất hiện nhân cách thứ hai?

- Cô không đi gây sự, lão tử liền cảm ơn trời đất.

Buông điện thoại, nhìn thấy Lưu Giai Dung vẻ mặt đầy lo lắng.

-Mẹ, mẹ đừng lo lắng, tiểu Cố tranh giúp con một vai diễn, ba ngày sau anh ta mới đến đón con.

Lưu Giai Dung gật gật đầu thờ dãi:

- Kỳ thật mẹ cảm thấy con không thích hợp làm cái nghề này, nghe người ta bảo làm diễn viên thật sự phức tạp...Ai, nhưng con cố chấp như vậy, vậy cố làm cho tốt, tiểu Cố là một đứa nhỏ tốt, con nhớ cảm ơn tốt người ta.

Tang Doanh mỉm cười, dư quang khỏe mắt in lên tường rồi chuyển rơi xuống đất, vẻ mặt trở nên có chút kỳ lạ.

Tang Doanh trong gương, thân cao 1m63, đúng là tiêu chuẩn nhất, tuy rằng không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nhưng hơn người ở màu da trắng nõn, ánh mắt hoa đào như nước, làm cho dung mạo rạng rỡ lên không ít, cũng dễ dàng có thể gây ấn tượng sâu sắc cho người khác, là một diễn viên có ngũ quan đẹp, cũng không lẫn ở vòng luẩn quẩn thích ứng những quy tắc ngầm, nhưng nhiều năm không thể nổi bật, diện mạo tốt nhưng không có gì đặc sắc cũng là một nhân tố quan trọng.

ban đầu thân thể cao thấp mười phần phù hợp với xu thế thời đại, nhưng không những cả ngày trang điểm đậm còn liều mạng giảm cân, thậm chí có khi cả ngày chỉ ăn một quả dưa chuột, dựa trên sự không ngừng cố gắng của cô, đáng người rất nhanh thành cái sào trúc.

Nhưng bây giờ đổi lại thành Tang Doanh từng có dáng tiên phong đạo cốt lại nhũn nhũn. Rất gầy !

Xương gò má vốn hơi nhô ra , sau khi gầy xuống càng thêm lộ rõ, Tang Doanh nguyên bản còn muốn gầy thêm, nhưng không đợi được thì linh hồn liền thay đổi.

Tang Doanh xem ra, nếu thân thể này đầy đặn hơn một chút, vòng một no đủ thêm một ít lại cộng thêm làn da trắng nõn thì đúng là một mỹ nhân phong tư yếu diệu, theo đuổi không đúng phong cách sẽ chỉ làm khuyết điểm lộ rõ, ưu điểm bị che lấp thôi.

Triều Đường xem đây là làm tiêu chuẩn thẩm mỹ, người đời sau hiểu lầm, lại nghĩ người Đại Đường coi cô gái mập là đẹp, sau khi đọc hết bộ sách Tang Doanh thấy người thời nay đều có quan điểm này liền không khỏi buồn cười.

Phải biết rằng ở thời đại của cô, hình tượng mỹ nhân hướng tới là da trắng như tuyết, mình diễm động lòng người, phong tình vạn chủng, mà nữ nhân hơi đầy đặn một chút lại có thể càng tôn thêm màu da sáng hơn.

Phụ nữ có thể cười ngửa chơi đuối bắt, giống đàn ông đá xúc cùc (xúc cùc: một loại trò chơi giống như bóng đá), đánh mã cầu, trên phương diện hôn nhân lại có quyền tự chủ rất lớn, trên người các cô tản ra hơi thở tự tin hoạt bát, cho nên đại đa số mọi người sẽ không phải là bộ dạng mỹ nhân gầy yếu, đó cũng là tiêu chuẩn thẩm mỹ, buồn cười là người hiện đại không biết điều này, cho là người triều Đường quan niệm mập mạp là đẹp.

-Mẹ, mẹ có thấy con có điểm gầy không ?

-Cũng không phải, con là rất gầy, lại còn muốn giảm béo.

Mẹ Lưu đau lòng xoa bóp cánh tay của cô, gần như một bàn tay là có thể nắm trọn.

-Dáng gầy quá không đẹp, ăn béo lên một chút thì tốt.

Tang Doanh nheo đôi mắt hoa đào lại, nhìn mình trong gương cười yếu ớt.

-Được, từ hôm nay trở đi, con muốn béo lên.

Ba ngày sau, Tang Doanh bị người đại diện A Sam mang đi đến phim trường.

Lần trước tuy rằng A Sam nói rất ngoan tuyệt, chuyện tới trước mắt vẫn đưa cho cô tư liệu, mặt trên viết nhân vật cô thủ vai.

Thượng Quan Uyển Nhi, cánh tay đắc lực của hai đời nữ hoàng (Võ Tắc Thiên và Vi hậu) từng uy phong một thời.

Cuộc đời người phụ nữ này đủ phần kịch để quay chụp lại thành một bộ phim, nhưng ở bộ phim này Thượng Quan Uyển Nhi không phải là nhân vật chính, mà xoay quanh Lâm Tri vương Lý Long Cơ, câu chuyện về vị vua thứ bảy trong triều đại nhà Đường, sau khi mở ra một thời kỳ thịnh thế mới thì lại sa vào tử sắc không quan tâm chính sự quốc gia.

Lý Long Cơ đẩy lên chính biến cung đình, Tru sát thế lực Vi hoàng hậu cùng Thái Bình công chúa, vì bày mưu tính kế cho Vi hậu nên Thượng Quan Uyển Nhi cũng bị giết chết. Tang Doanh diễn vai Thượng Quan Uyển Nhi cũng có thể xuất hiện vài cảnh, nói vài lời kịch. Chỉ thế không hơn.

Có thể nói là đây là một vai diễn không quan trọng, cho nên cũng không cần phải quay thử, trực tiếp xuất hiện trong ống kính.

Ở bộ phim này, Thượng Quan Uyển Nhi xuất hiện trong hai tập.

Tập thứ nhất bày mưu cho Vi hoàng hậu tên hạ thủ vi cường giết chết Lâm Tri vương Lý Long Cơ, nhưng Vi hậu không tiếp thu.

Tập thứ hai sau khi chính biến, Lý Long Cơ giết vào cửa cung Thượng Quan Uyển Nhi mang theo cung nhân nghênh đón, vì bản thân biện giải, nhưng Lý Long Cơ cảm thấy người phụ nữ này là một mối họa, nhất định không thể giữ lại, vì thế liền giết chết.

Sau đó thì không phải chuyện của Tang Doanh.

Phim trường D ở ngoại ô thành phố là một căn cứ điện ảnh, trong nước có rất nhiều bộ phim cổ trang lấy cảnh ở đây.

Thời điểm họ đến, đạo diễn đã ngồi sẵn, phó đạo diễn đang chỉ huy nhân viên bố trí khung cảnh, một vài diễn viên phối hợp diễn cùng nhau trao đổi lời kịch, còn mấy diễn viên chính lại ngồi phía xa kia, phân biệt rõ ràng.

Rất nhiều diễn viên để thể hiện mình bình dị gần gũi thường thường mời nhân viên tổ kịch đi ăn cơm, hoặc mua một ít đồ ăn đến, nhưng loại “phúc lợi” này chỉ dành riêng cho nhân viên tổ kịch lý chính thức mà thôi, nói cách khác diễn viên quần chúng là không có, đôi khi thậm chí ngay cả một số diễn viên chính thức cũng không được hưởng đãi ngộ này, đây cũng là lý do ở vòng luân quần này nhiều người liều mạng uốn phát triển trào lên cao, có đôi khi một chi tiết nhỏ cũng đủ để con người ta ngửi vị tạp trần cảm nhận được nhân tình âm lạnh.

Hôm nay Tang Doanh được sắp xếp quay, nếu thuận lợi, vài cảnh này nửa ngày là có thể hoàn thành.

A, A Sam, mấy người tới đây.

Cô cùng A Sam đến phim trường, phó đạo diễn nhìn thấy hướng bọn họ chào hỏi, thực ra là hướng mặt mũi A Sam mà không phải Tang Doanh. A Sam ở trong vòng luân quần này cũng có chút danh tiếng, trong tay có không ít nghệ nhân nhưng người cực phẩm nhất phải kể đến Tang Doanh trước kia.

Sau khi phó đạo diễn dứt lời, phim trường liền có vài ánh mắt nhìn Tang Doanh Châm chú.

Nói thật ra, ở trong showbiz chìm nổi nhưng vẫn thất bại làm diễn viên hạng ba như Tang Doanh nhiều lắm, có thể nổi lên chung quy chỉ có vài người, lại có quá nhiều người muốn đi lên, cho nên quá trình tự nhiên là cực kỳ gian khổ, vô số người bị thải ra làm nghề khác, lại có một số đi đến nửa đường thì ngã xuống.

Giao dịch quyền lợi và sắc đẹp, quy tắc ngầm, ở trong Showbiz không phải chuyện gì mới mẻ, trừ bỏ cái này cũng có rất nhiều thủ đoạn để nổi bật khác, mặt khác còn phải dựa vào may mắn, cơ hội, và gia thế.

Có những thứ này thì cái gì cũng dễ như trở bàn tay, có vài người cả đời phấn đấu, mệnh khổ không thể kêu, nhưng lại không thể oán trách xã hội, trên đời vốn không có gì là công bằng như vậy.

Nhưng mà Tang Doanh có vẻ may mắn trong bất hạnh, cô có người đại diện là Cổ Xuân Vinh, ít nhất có thể sắp xếp cho cô một vài vai phối hợp diễn, lúc trước lại dính được cây đại thụ Lục Hành, cũng có một trân phong quang.

Đáng tiếc Tang Doanh trước kia không biết quý trọng, được Lục Hành sủng mà kiêu, có vai nhân vật chính không diễn, kết quả khi đã bị bỏ, từ trên rơi xuống bùn, bị quăng đến đập nát, đã thế còn không tỉnh ngộ, chạy tới đánh tình nhân mới của Lục đại thiếu, trực tiếp lên trang đầu báo trí. Đường nhiên mọi người quan tâm không phải cô mà là hai nhân vật chính kia, Lục đại thiếu và nữ ngôi sao bị đánh một cái tát kia.

Nhờ có chuyện xấu này, trong thời gian ngắn Tang Doanh sẽ không bị người ta quên lãng, ở phim trường, ánh mắt mọi người nhìn cô đều mang theo một sự châm biếm kỳ dị, không ít người mắt nhìn rõ ràng thậm chí như muốn nói bốn chữ “Không biết lượng sức”.

A Sam khụ một tiếng, đi tới chỗ đạo diễn, phó đạo diễn cùng mọi người nói chuyện, Tang Doanh đi theo sau anh ta, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, tự nhiên bình tĩnh, giống như người bị nhìn không phải cô.

A Sam nói chuyện cùng mọi người xong liền kéo Tang Doanh sang một bên.

Sắp tới cô sẽ thử ống kính, đáng nhẽ sẽ không có chuyện gì nhưng bây giờ có sự kiện kia, chính cô cũng biết, nếu cô biết quý trọng cơ hội cuối cùng này thì thật là một chút cho tôi, đừng gây chuyện nếu không lập tức đi ra ngoài từ nay về sau đừng tìm tôi.

Vừa giải thích vừa đe dọa, có thể thấy được anh ta đối với Tang Doanh đã thật sự tuyệt vọng, loại nhân vật phối hợp diễn này cũng không thể so với diễn viên quần chúng nhưng cũng chẳng khác là bao, chỉ có thù lao nhiều hơn một chút thôi-Tuy rằng hôm nay cô có vẻ rất an phận.

Tang Doanh gật đầu:

-Tôi hiểu, anh cứ yên tâm đi.

Không phải anh ta lo lắng mới nhắc nhiều như vậy sao?

A Sam day day thái dương, chỉ vào gian phòng hóa trang:

-Bây giờ cô đi hóa trang thay quần áo, nhanh một chút, lát nữa là đến lượt cô diễn. Lờ thôi đã thuộc chưa? Lát nữa đạo diễn nói thì đừng có mà đứng đầu như trước kia.

Bối cảnh được chuẩn bị tốt nhỉnh chóng, đạo diễn hô mọi người ai có vị trí người ấy trở về.

Bộ phim này đầu tư không ít, đạo diễn cũng là người có danh tiếng trong nước, nam diễn viên chính cũng không phải loại diễn viên hạng hai hạng ba, người sắm vai Lý Long Cơ gọi là Phụng Nhạc Dương, từng là một ảnh đế, là một người tai to mặt lớn, nữ nhân vật chính sắm vai Dương Quý phi là Trần Thâm, là người mà mấy ngày hôm nay đứng đầu báo mạng-người bị Tang Doanh đánh ghen. Chẳng qua người ta là một ngôi sao nổi tiếng, Tang Doanh lại là người động thủ trước, dư luận đương nhiên là nghiêng về một bên Trần Thâm.

Từ khi Lý Thiên nhập vào thế xác Tang Doanh, còn chưa làm được gì, tự nhiên cũng không biết đến internet fan Trần Thâm đã mắng cô đến thiên hôn địa ám.

Làm thời điểm A Sam biết nhân vật nữ chính là Trần Thâm, thì nhân vật của Tang Doanh đã được định rồi, đây chính là cơ hội cuối cùng của cô, nếu lần này còn bị làm hỏng, thì chắc chắn không còn cơ hội xoay người nữa, cho nên bây giờ tiến thoái lưỡng nan, A Sam vẫn kiên trì để Tang Doanh ra trận, chỉ hi vọng cô sẽ không tiếp tục nổi điên.

Hạnh phúc là cảnh diễn của Trần Thâm và Tang Doanh không cùng một ngày, cơ bản hai người không có cơ hội gặp mặt.

Nhưng đối với bộ phim như vậy mà nói thì sắp xếp như vậy là có điểm cố ý, bởi vì chuyện hai nữ diễn viên tranh dành tình nhân cùng có mặt trong một bộ phim cũng đã tiết kiệm không ít chi phí tuyên truyền quảng cáo.

Đội thời điểm những diễn viên phối hợp diễn hóa trang xong đi ra, nam nhân vật chính Phụng Nhạc Dương mới cùng trợ lý khoan thai đi đến, cách thời gian quy định muộn nửa giờ, đạo diễn mặc dù không vui nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, mà đám người phó đạo diễn lại đi đến hỏi han ân cần.

Không chỉ có vòng tròn diễn nghệ mà các ngành khác đều có chung một sự thật như vậy, có quyền có thể có bối cảnh thì không cần tuân thủ quy tắc.

A Sam vẫn không an tâm đối với Tang Doanh, vì thế cứ ở trong phòng này nhìn chăm chăm, miễn lại đột ngột xuất hiện tình huống xấu, cho nên vừa cùng người bên ngoài nói chuyện vừa chờ đợi, nghe đạo diễn gọi ai có vị trí thì về đứng chỗ, anh quay đầu nhìn Tang Doanh không khỏi sùng sốt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tang Doanh mặc một thân áo cam váy mềm vậy ngực, cánh tay áo phiêu phiêu điểm thêm màu san hô, tóc chải song hoàn vọng tiên, mi tâm vẽ hoa diên, làm cho làn da vốn trắng nõn lại càng thêm trong suốt sáng sáng lên. Bởi đây là phối hợp diễn, cũng không có đặc biệt chú ý, quần áo phối hợp diễn này không có loại thứ hai, nhưng mặc trên người Tang Doanh lại có hiệu ứng mà người thường không có, bộ dáng cô nắm hai tay đứng ở nơi đó, bỗng nhiên khiến cho a Sam nhớ tới lần nhìn thấy bức họa cung nữ Đại Đường ở bảo tàng.

Hiển nhiên những người khác cũng phát hiện ra sự đặc biệt của cô, ngay cả Phụng Nhạc Dương cũng nhìn sang bên này vài lần.

-Tốt lắm, chuẩn bị.

Đạo diễn nói sơ qua với mọi người về cảnh quay đầu tiên, Tang Doanh không được quay trước, mà là hai nữ diễn viên sắm vai Vi hoàng hậu và Thái Bình công chúa, bởi vì xảy ra chính biến cung đình mà thất kinh, hai mẹ con ôm đầu khóc rống, lúc này Lý Long Cơ đã dẫn người đi vào đem hai người phụ nữ muốn học đòi Võ Tắc Thiên này giết ngay tại chỗ.

Bình tĩnh xem xét thì Vi hậu cùng Thái Bình công chúa được diễn không sai, nhưng Tang Doanh nhìn ra lại thiếu cái cảm giác khi tai họa ập đến, họ chỉ

diễn mà không phải đặt mình trong đó.

Trước khi Tang Doanh từ triều Đường tới hiện tại, Võ hoàng hậu còn chưa oán vị, hoàng bá phụ cô (tức hoàng thượng) còn chưa băng hà, Vi hậu vẫn là Anh vương Lý Hiền vương phi, trận chính biến cung đình kinh tâm động phách kia còn chưa xảy ra, tự nhiên là Tang Doanh không thể nhìn thấy, nhưng cô thân là một thành viên hoàng tộc Đại Đường, đối với cuộc sống cung đình, phong phạm quý tộc, có thể nói ở thời đại này không ai quen thuộc hơn cô, nhìn những người trước mắt này, cả mỗi tiếng nói cử động của Phương Nhạc Dương sắm vai Lý Long Cơ đều rất vụng về.

-Ok, được.

-Tiếp tục đến cảnh Thượng Quan Uyên Nhi chết, Tang Doanh!

A Sam vỗ một cái vào vai cô, mắt thuận tiện liếc:

-Đừng có phát ngốc, đến phiên cô, đừng có diễn như thiêu thân nha.

Tang Doanh lấy lại tinh thần, hướng khung cảnh mà đạo diễn chỉ đi tới.

Mấy ngày cô cố gắng vờ vết trí nhớ nguyên chủ cô đã hiểu được chức nghiệp của mình là làm cái gì, lại vì để sắm vai nhân vật còn cố ý tìm hiểu thời kỳ lịch sử đó, thông qua chuyện lúc này đã muốn hiểu rõ ràng.

Lý Long Cơ cầm kiếm mang người vào cung, trong cung dấy lên một mảnh kinh sợ kêu hãi, phía sau, Thượng Quan Uyên Nhi mang theo cung nữ đi tới, quỳ gối trước Lâm Tri vương, kể lại chuyện bắt cóc dĩ nội tình đi theo Vi hậu, cầu xin Lý Long Cơ cho mình một con đường sống. Ai ngờ cuối cùng vẫn chết dưới kiếm Lý Long Cơ, một thế hệ tài nữ cứ thế hương tiêu ngọc vẫn.

Trên thực tế trước khi chết Thượng Quan Uyên Nhi chưa từng gặp qua Lý Long Cơ, đáng nhẽ là do thù hận của hán diết, nhưng đây là phim truyền hình cho nên liền được cải biến xuống.

-Thượng Quan Uyên Nhi bái kiến Lâm Tri vương.

-Người đã biết kết cục của Vi hậu ra sao rồi phải không?

Lý Long Cơ cầm trường kiếm dài ba thước, máu ở mũi kiếm nhỏ giọt xuống bước đến.

-Vi hậu bạo ngược vô đạo, Thái Bình công chúa hợp mưu mưu sát bệ hạ, nên có kết cục như vậy, trước kia Thượng Quan Uyên Nhi từng cùng Thái Bình công chúa ủng hộ Ôn vương, theo lý không cùng tội với Vi hậu xin Lâm Tri vương minh giám.

Thượng Quan Uyên Nhi hơi ngẩng đầu, ánh nến chiếu xuống, mặt của cô dịu dàng trắng nõn, vừa vặn làm Lý Long Cơ nhìn thấy hơi nước trong mắt nàng, đầm đìa đáng yêu, xinh đẹp động lòng người.

Phương Nhạc Dương sững sốt, tay cầm kiếm lơ lửng trên không trung thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Đây là cái tình huống gì ? sáng tạo trong trường thi à?

Rõ ràng lời kịch là hô to tha mạng, sau đó một kiếm chém xuống, cảnh này sẽ xong.

Nhiều diễn viên lớn có quyền tham gia sửa chữa kịch bản, tuy đạo diễn không thích nhưng còn có thể cho một chút mặt mũi, một diễn viên nhỏ nhỏ làm việc này thì chính là phạm vào điều kiêng kỵ, bình thường đều bị người phê bình.

Thực ra Tang Doanh là cùng đương, cô biết hiện tại phải khiêm tốn, không nên thích nổi bật làm ra việc gì, nhưng nếu cảnh diễn chỉ bình thường thì người khác khó có thể khắc sâu ấn tượng, nói không chừng từ nay về sau muốn diễn người qua đường cũng không có cơ hội.

Nhưng bây giờ đạo diễn không bắt cô dừng lại, chứng minh đã xuất hiện ngoại lệ, Tang Doanh thành công, ít nhất ông ta vừa lòng với sự phát huy sáng tạo của Tang Doanh, cuối cùng Phương Nhạc Dương vẫn là người có nhiều kinh nghiệm, phản ứng cũng nhanh.

Sau khi sững sốt, Lý Long Cơ cười lạnh một tiếng, nhìn người phụ nữ trước mặt.

-Người không chịu báo đáp hoàng ân, không có tâm tư hồi báo, lại cùng Vi hậu làm loạn cung đình, còn dám nói với ta là vô tội ?

-Vương gia cũng biết ta chường quan trong cung nhiều năm, nếu có thể vồng khai nhất diện (mở một mặt lưới), ta nguyện vì ngài cống hiến, theo làm tùy tùng muốn chết không từ.

-Danh thần hiền sĩ, khắp nơi đều có, thiếu một cái Thượng Quan Uyên Nhi cũng không có gì.

Thần sắc Lý Long Cơ thản nhiên, bất vi sở động.

Thượng Quan Uyên Nhi nhìn thần sắc Lý Long Cơ kiên quyết, không một chút lưu tình, không cần nhượng bộ nữa nàng đứng lên hơi nâng cằm nhìn Lâm Tri vương:

-Nếu đã như vậy xin Lâm Tri vương cho ta một cái thẻ điện, để ta tự kết thúc.

-Người vẫn không hiểu được thân phận của người, địa vị của người còn không bằng Vi hậu nhưng người mưu trí phía sau các nàng là người, không có người các nàng làm sao có thể cầm giữ triều chính lâu như vậy, chỉ có giết người mới có thể để trận chính biến đêm nay hoàn toàn chấm dứt.

Lý Long Cơ vừa dứt lời, kiếm cũng đâm ra, đâm vào thân thể Thượng Quan Uyên Nhi.

Thượng Quan Uyên Nhi cảm mũi kiếm, mắt trừng lên không thể tin, mang theo một tia kiêu ngạo không cam lòng chậm rãi ngã xuống.

-Tốt, phi thường tốt!

Đạo diễn vỗ tay, lộ ra nụ cười :

-Phát huy không tệ, chính là cảm giác này.

A Sam cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trợ Lý Phương Nhạc Dương lập tức chạy lên đưa khăn mặt, Tang Doanh vốn không có đãi ngộ tốt như vậy, cô đứng lên, hương vào gian hóa trang đi đến, chuẩn bị thay quần áo, hôm nay đã không có cảnh diễn của cô nữa.

-Nhạc Dương, đúng là chân nhân bất lộ tướng, bồi phục bồi phục! Bộ phim chiếu lại cảnh này là được rồi.

Đạo diễn thẳng thắn khen ngợi Phương Nhạc Dương, vốn dĩ ông còn lo lắng đối phương diễn quen phim điện ảnh hiện đại, đột nhiên nhảy sang cổ trang hẳn cần phải làm sát thêm, nào ngờ dĩ nhiên tạo ra một ngạc nhiên ngoài dự đoán của mọi người. Phương Nhạc Dương cười, không nói gì.

Bây giờ mọi người nhìn ra khả năng tự phát huy của Tang Doanh là xuất sắc, kéo được cảm xúc của Phương Nhạc Dương, nhưng ai cũng không vạch trần, dù sao địa vị hai người chênh lệch quá lớn, là người bình thường đều đi khen Phương Nhạc Dương chứ không phải người hai bàn tay trắng là Tang Doanh.

Đạo diễn lại muốn phê bình Tang Doanh vài câu, tuy rằng đoạn diễn vừa rồi tốt hơn dự kiến, nhưng việc Tang Doanh tự chủ trương làm cho ông bất mãn. Kết quả là vừa quay đầu lại không tìm thấy người, lúc này phó đạo diễn lại chạy tới hỏi chuyện ông, nói qua nói lại liền quên luôn chuyện mắng người.

Tang Doanh tẩy trang rồi thay quần áo đi ra, A Sam phát hiện thâm mĩ của cô cũng thay đổi thành một dạng khác.

Trước kia đều là trang phục màu hun khói, thường xuyên ăn mặc thiếu vải lộ ngực, dung mạo xanh xanh đỏ đỏ, làm cho người nhìn hoa cả mắt, thời điểm hôm nay cũng là một thân váy xanh biếc thắt lưng cao, cánh tay dài đến khuỷu, tóc búi qua loa dùng một cây trâm cố định.

Thật sự không có quý nhập vào người à? A Sam một bên nghi ngờ, lại không thể không thừa nhận mặc như vậy rất hợp với cô, màu xanh biếc là màu phải chọn người mặc, nhưng mặc trên người Tang Doanh làm cho loại trang phục tầm thường lại có xu hướng bay vọt.

-Sao lại tự nhiên nhớ tới phong cách như vậy, không phải trước kia gọi là lỗi thời sao, giờ lại sửa bỏ phong cách “Quý tộc”?

-Chỉ là muốn thay đổi phong cách mà thôi.

Quần áo trong tủ đồ trước kia đều bị cô chuyển đi, trang phục người hiện đại có rất nhiều kiểu dáng, nhưng ở trong mắt Tang Doanh thì chúng đều là những hình thù kỳ quái, vừa không thực dụng lại không đẹp.

A Sam cảm thấy nhất thiết phải khen cô một chút miễn cho cô lại chứng nào tật nấy:

-Hôm nay diễn không sai, tuy đạo diễn không khen ngợi cô, nhưng đã lọt vào mắt ông ta, nói không chừng sẽ đến tìm cô sớm thôi, không cần nản lòng.

-Tôi biết rồi, cảm ơn anh.

Trong lòng Tang Doanh vẫn có chút không thích ứng được, cô không nghĩ sẽ lấy “con hát” làm mục tiêu theo đuổi, cho dù thời đại này “con hát” được rất nhiều người theo đuổi ngưỡng mộ, không giống cổ đại chút nào, ngoại trừ diễn trò, bản thân Tang Doanh không có sở trường gì, chính mình lại mới tới cái thế giới này, muốn kiếm tiền duy trì sinh hoạt, chỉ có thể bắt đầu từ nghề này, sau này từ từ sẽ có cơ hội làm ở nghề khác.

A Sam bỏ qua vấn đề này bắt đầu vui sướng khi người gặp họa:

-Phương Nhạc Dương và Trần Thẩm có chút bất hòa, còn chưa thể hiện ra mặt, chắc đạo diễn cũng không biết, nếu không khẳng định sẽ hối hận vì để họ làm náo nức diễn viên chính.

-Nếu bất hòa, vì sao họ còn đồng ý diễn?

-Đã nói cô kiến thức hạn hẹp rồi, nhà đầu tư là Thịnh Long quốc tế, là một ông chủ trong giới có bối cảnh rất lớn, quan hệ phức tạp, người bình thường sẽ không dễ dàng mà đắc tội, hơn nữa hai nhân vật chính sẽ được nhận khoản thù lao rất lớn, có ai ngại tiền nhiều chứ?

Hai người vừa nói chuyện vừa ra khỏi phim trường, đúng lúc một chiếc xe dừng lại ở cửa, một mỹ nhân từ trên xe bước xuống.

Trong lòng A Sam thầm kêu không ổn, vội dắt cô đi sang hướng khác:

-Đi bên này, xe của tôi đỗ ở đây.

Anh ta chưa dứt lời, người đẹp bên kia đã lên tiếng:

-Tang Doanh.

Đây là người nghe đồn bị Tang Doanh tát trước đó không lâu, người tình mới của Lục thiếu-Trần Thấm.

Như vậy người đàn ông không nhìn rõ mặt ngồi phía sau kia tám chín phần là Lục Hành rồi.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, sắc mặt A Sam trở nên không tốt không thể ngăn đôi phương tiến đến.

Khỏe miệng Trần Thấm gọi lên chút cười, tháo kính râm xuống:

-Nghe nói cô bị tai nạn, cô khỏe không?

Cô ta vừa tháo kính ra, Tang Doanh lập tức nhận ra một khuôn mặt quen mắt, trong trí nhớ của nguyên chủ, đây là người phụ nữ đoạt đi bạn trai của cô, khiến cô lâm vào một trận, là người gián tiếp là cho cô bị tai nạn giao thông.

Nhưng trên thực tế thì cả Trần Thấm và Tang Doanh đều chỉ là món đồ chơi của Lục thiếu mà thôi, có điều trong cảm nhận của Lục thiếu thì rõ ràng giá trị đồ chơi là Tang Doanh không thể cân nổi giá trị của Trần Thấm, tiền đồ bị phá hủy cũng là do Tang Doanh không biết thân biết phận, vậy mà chạy đến trước mặt người ta sinh sự, thế mới thành chuyện cười cho người khác.

Đương nhiên, Trần Thấm trước mắt này cũng không hiểu được thân phận mình, những cô gái leo lên các thiếu gia nhà giàu đều tự tin cho rằng họ sẽ thay đổi anh chàng này và trở thành người cuối cùng.

Cho dù Lục thiếu vĩ đại như thế nào thì đối với Tang Doanh ở hiện tại mà nói cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi, phụ nữ quý tộc Đại Đường đã là người phóng khoáng nữa là người hiện đại. Trên đời này nam nhân dơ tay ra là có cả nắm, không có người này thì có người khác, khối thân thể này trước kia oán hận nhiều như vậy có lẽ là do luyến tiếc tiền bạc của vị thiếu gia kia thôi.

Tang Doanh cảm thấy thế giới sau một ngàn năm kỳ thật không có gì khác. Tuy rằng phụ nữ có thể tùy ý ra đường kiếm tiền, nhìn như cũng có địa vị như đàn ông, nhưng rất nhiều phụ nữ lựa chọn thông qua đàn ông để có được tiền bạc và địa vị.

Bởi vì đi theo người đi trước thường sung sướng hơn là làm người tự mình đi sau.

Không thể nói các cô thật đáng thương, địa vị nam quyền cho đến tận bây giờ đều không thay đổi, chỉ là phụ nữ dù sao vẫn nên yêu bản thân thêm một chút, cũng giống như Đại Đường một nghìn năm trước vậy.

Rất nhiều phụ nữ vĩnh viễn cũng không hiểu là người các cô có thể dựa vào nhất không phải chồng mà là chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Vẫn tốt, cảm ơn đã quan tâm.”

Nhìn vẻ mặt không nóng không lạnh của Tang Doanh, Trần Thấm có vẻ rất thân thiện, như không để ý bản thân từng bị ăn một bạt tai, trong mắt mọi người xung quanh, Trần Thấm lấy on báo oán, bất kể người khác có đối xử với mình thế nào.

Tuy A Sam không phải người trong cuộc, nhưng hẳn cũng hiểu được, dựa vào địa vị và thủ đoạn của Tang Doanh thì tuyệt đối không chiếm được tiện nghi gì, huống chi bên cạnh còn có một vị Lục thiếu, nếu bây giờ bà cô đang đứng bên cạnh mình lại nổi điên lên, về sau đừng nói diễn tiếp, phỏng chừng bị người ta đập xuống cũng có khả năng, cho nên hẳn vội chừng ra khuôn mặt tươi cười nói: "Thấm tỷ bận rộn như thế, chúng tôi liền không quấy rầy !"

Nói xong lời kéo Tang Doanh rời khỏi.

Ai ngờ Trần Thấm cũng không chịu buông tha cho bọn họ: "Lục thiếu đang ở trên xe, cô không đi chào hỏi sao?"

Vừa mới dứt lời, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc áo gió màu đen từ trên xe bước xuống, dáng người cao to, khuôn mặt anh tuấn, chỉ là nhìn qua có chút lạnh bạc vô tình.

Đối phương nhìn cô một cái: "Tang Doanh?"

Tang Doanh dựa vào trí nhớ vốn có trong đầu tiếp đón: "Lục thiếu."

Lục Hành thấy khí chất cô thay đổi như thành một người khác, không nhào lên tìm chết, không khòì nhìn Tang Doanh thêm vài lần.

"Nghe nói cô bị tai nạn xe?"

Tang Doanh: "Không cần lo lắng, đã gần khỏi hẳn."

Lục Hành nhú mày: "Vài ngày không thấy, học được giả bộ rụt rè, dục nghênh còn cự *?"

* Dục nghênh còn cự :Làm điệu bộ, giả bộ cự tuyệt cuối cùng cũng hoàn nghênh, đón nhận.

Tang Doanh mỉm môi cười: "Không dám, hoan nghênh Lục thiếu lúc nào cũng có thể đến tìm tôi."

Lục Hành: "..."

Trần Thâm "..."

A Sam: "..."

Ba người đều bị lời nói bất ngờ, buhu hấn của Tang Doanh làm cho kinh ngạc, nhất thời không ai nói lên lời.

"Lục thiếu, chúng ta vào đi thôi." Trần Thâm khẽ nhú mày, cười ngọt ngào với Lục Hành, đưa tay kéo lấy hấn.

Lục Hành không dấu vết rút tay, nhàn nhạt nói: "Cô đi một mình đi, tôi còn có việc."

Dứt lời cũng không quay đầu lại, xoay người lên xe.

Để lại Trần Thâm nhìn theo, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

Đúng là gần đây cô ta và Lục Hành đang quen nhau, Lục Hành đối xử với cô ả cơ bản cũng là muốn gì được lấy, lại cho kí giả đến chụp hình, nói là Trần Thâm đánh bại một diễn viên nhỏ hạng ba trở thành tân sủng của Lục thiếu, đội ngũ của Trần Thâm ở nơi làm việc còn thêm dầu vào lửa, thậm chí suy diễn thành cô nàng sẽ rất nhanh gả nhập hào môn làm thiếu phụ nhân, Lục Hành cũng không có phủ nhận, mới khiến cho chuyện scandal này càng ngày càng nổi.

Trần Thâm vốn đang mừng thầm, nhân cơ hội khiến Lục Hành đưa cô ả đến phim trường, đối phương cũng không có từ chối, vì thế cô ả bảo nhóm trợ lý riêng của mình ngồi chiếc xe khác đến, không ngờ đụng phải Tang Doanh, vốn dĩ muốn làm cho cô xấu hổ, ai ngờ kết quả là lại thành chính mình xấu hổ.

"Trần tỷ, chúng tôi cũng đi trước." A Sam thấy tình thế không ổn, sợ hai người bọn họ sẽ trở thành đối tượng để phát tiết lửa giận, kéo Tang Doanh muốn tránh đi.

"Đợi chút!" Trần Thâm lên tiếng, chân dài đi giày cao gót bước tới, sinh tư lay động, quả thực có tiềm năng mê hoặc đàn ông."Cô lần này diễn nhân vật nào?"

A Sam thầm nghĩ hòng rồi, lại vẫn cười nói: "Trần tỷ, cô xem, Tiểu Doanh cũng không cố ý, nếu không ngày nào đó để cô ấy xin lỗi cô trước mặt mọi người..."

"Miễn, tôi nhận không nổi." Trần Thâm cười khanh khách, đảo mắt đã không thấy vẻ âm trầm vừa rồi. "Không nói cũng không sao, tôi đi vào hỏi đạo diễn một chút là được, nhưng mà Tang Doanh, làm tiền bối, tôi có câu khuyên nhủ cô, nếu cô cứ tiếp tục không coi ai ra gì, không có lễ phép của hậu bối nên có, sớm hay muộn cũng sẽ chịu thiệt thòi lớn."

Nói xong, không chờ Tang Doanh trả lời, xoay người liền đi vào.

"Những lời này của cô ta là có ý gì?" Tang Doanh hỏi A Sam, cô biết quy tắc làng giải trí dù sao cũng dựa vào kí ức của thân thể này, nghe qua cũng biết đối phương không có ý tốt, nhưng đoán không ra hàm ý thật trong đó.

"Có ý gì đều thấy rõ, cô ta nói rõ ràng, nhân vật cô đang diễn, đừng hòng diễn tiếp!" A Sam đen mặt: "Lần này cô khỏi bệnh, không ngờ miệng lưỡi lại càng trở nên lạnh lợi, còn có thể làm Lục thiếu nói không ra lời!"

"Thượng Quan Uyển Nhi tuy rằng không phải nhân vật chính, nhưng ở trong lịch sử, cũng là người quan trọng của thế lực mạnh nhất mà Lý Long Cơ diệt trừ trước giai đoạn đăng cơ, cắt bỏ nhân vật trong kịch bản, bộ phim sẽ không đầy đủ." Nguyên nhân do lai lịch, cô đã nghiên cứu kĩ càng về giai đoạn lịch sử Trung Quốc sau thời Vi Hoàng hậu.

"Ai cần biết có hoàn chỉnh hay không, sau lưng Trần Thấm có Lục thiếu làm chỗ dựa, ai không cho cô ta ba phần mặt mũi, cô ta muốn đạo diễn cắt vai diễn của ai, đạo diễn phải đồng ý!" A Sam trợn mắt xem thường.

Tang Doanh bỗng nhiên tỉnh ngộ, vô tội buông tay: "Nhưng vừa rồi không liên quan đến tôi, tôi không có gây chuyện."

A Sam cười lạnh: "Đúng vậy, là cô ta đến gây chuyện với cô, hôm nay lẽ ra tôi không nên để cô ra ngoài, tôi nghĩ cô nên suy nghĩ chuyện đổi nghề đi."

"Tôi thấy chuyện này không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu, màn diễn vừa rồi Phương Nhạc Dương cũng diễn, mà anh ta có bất hoà với Trần Thấm, sẽ không dễ dàng để Trần Thấm cắt đi cảnh diễn của bản thân."

A Sam nhếch môi: "Mặc kệ bọn họ có đấu nhau hay không, cũng không liên quan đến cô, tôi nghĩ thời gian ngắn tới sẽ không có phần diễn của cô, không bằng cô nên suy nghĩ xem nếu không đi quay phim thì mình có thể làm gì!"

Cô khiêm tốn thỉnh giáo: "Tôi đây không quay phim có thể làm gì?"

A Sam: "... Làm sao tôi biết, cô lên mạng mà tìm! À đúng rồi, thuận tiện cô lên trang weibo* của Trần Thấm, nhìn xem tội cùng là cô đã đắc tội đến vị đại thần to thế nào, về sau trong đầu đừng có ý tưởng cùng người ta tranh giành đàn ông!"

*weibo: trang mạng xã hội của Trung Quốc

Tuy nói như thế, hấn vẫn cảm thấy trên người Tang Doanh dường như có chỗ nào khang khác, thí dụ như trước kia nếu gặp phải Trần Thấm và Lục Hành đi cùng nhau, cô không nói hai lời bắt đầu khóc nháo om sòm mà không lí do làm cho người ta chế giễu, nhưng hiện tại người nổi khùng* là người khác, đầu sỏ hay gây chuyện bây giờ giống như không có chuyện gì đứng ở đó.

*Nguyên văn là "tạc mao": chỉ người thường nổi khùng, giầy này nếu như bị chọc vào.

"Người đàn ông kia tôi không có hứng thú, chỉ là đối phương bắt nạt đến cửa nhà, không thể bị đánh mà không đánh trả, bị mắng mà không mắng lại, Không phụ tử cũng từng nói, lấy đức trả ơn, lấy công chính báo oán*."

*Đĩ đức báo đức, dĩ trực báo oán.

A Sam nghe vậy sừng sốt, người này là Tang Doanh sao, cô gái này từ khi nào biết nói có sách, mách có chứng vậy?

"Đi thôi, tôi mời anh ăn cơm, có chút việc muốn hỏi anh."

A Sam choáng váng mơ hồ bị Tang Doanh kéo đi, thẳng đến ở tiệm cơm ngồi xuống, đến nơi vẫn còn hoang mang không biết nhận lời đi ăn cơm cùng cô từ khi nào.

"Cô còn giầy vò muốn thiêu thân cái gì, lúc trước đã cùng cô nói xong, lần này nếu Trần Thấm không chịu bỏ qua, khẳng định công ty cũng sẽ đuổi cô, tôi cũng không có năng lực khiến cô khởi từ hồi sinh, cũng sẽ không đi tranh giành vai diễn giúp cô!"

Tang Doanh cười nói: "Nghĩ gì vậy, anh giúp tôi nhiều như thế, trước kia tôi không hiểu chuyện, chưa từng cảm ơn anh đằng hoàng, ngay cả cơ hội mời anh ăn cơm cũng không cho sao?"

A Sam hoài nghi: "Chỉ vậy thôi?"

Tang Doanh: "Tất nhiên, nhưng tôi có thắc mắc muốn nhờ anh giải đáp."

Trong lúc nói chuyện, rót nước*, rửa chén, châm trà, lại rót đầy tám phần ly trà đưa đến trước mặt hấn, làm động tác mời.

*Nguyên văn trong cover là chấp khời hồ nhĩ ta ko biết dịch thế nào lên để vậy, bạn nào biết thì giúp ta...

Trà cụ tầm thường thô ráp, nước trà bình thường nhạt nhẽo, nhưng một loạt động tác của cô khiến người khác cảm thấy mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, như được khắc vào trong xương tủy, làm cho người ta nhìn chăm chú.

A Sam kinh dị: "Cô thường xuyên đi học trà đạo?"

Không cần phải đi học, thời Đại Đường dù là nam hay nữ, cũng thừa Ngự Tấn phong nhã*, chuyện pha trà uống trà làm thơ, người nào cũng phải tinh thông những việc này nếu không sẽ bị chê cười.

*Ngự Tấn phong nhã: Trong lịch sử, thời kỳ Ngự Tấn là một giai đoạn quá độ kỳ diệu giữa cường Hán và thịnh Đường. Sĩ tử thích tán dóc về huyền đạo, phong lưu phóng túng, sử gọi là phong độ Ngự Tấn.

Tang Doanh ừ một tiếng, không muốn nói nhiều, nói tiếp lời còn dang dở "Buổi sáng thời điểm lúc tôi hóa trang, chuyên gia trang điểm giúp chúng tôi hóa trang, nhưng kiến thức về trang điểm của phụ nữ thời Đường của cô ấy cũng không thật sự nhiều, cho nên rất nhiều chỗ trang điểm sai, đã thế sử dụng phục sức đi cùng cũng không đúng, thí dụ như phụ nữ triều Đường bình thường không đeo khuyên tai, tay áo rộng tại thời điểm Trung tông vẫn chưa lưu hành, phục sức của Vi hoàng hậu cũng không đúng. Anh nghĩ thử nếu tôi không làm diễn viên, thì có thể làm công việc này được không?"

Ở trong khoảng thời gian này, tuy rằng cô nói không nhiều lắm, cũng không nói gì nổi bật, nhưng vẫn ngấm quan sát ngôn ngữ của người khác, thích ứng với thế giới này.

A Sam nghe được trọn mắt há hốc mồm, cô nàng này từ lúc nào thì thay đổi từ người đàn bà chanh chua sang loại hình học thuật rồi?

"Chẳng lẽ cô muốn đi làm cố vấn trang phục hoặc là chỉ đạo hoá trang?"

"Tôi có thể làm?"

A Sam đỡ trán: "Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng công việc kia không phải cô muốn làm là có thể làm, cái khác thì không nói, bỗng dưng một diễn viên như cô, lại đột nhiên chạy tới làm cố vấn trang phục, ai sẽ tin cô, ai cho cô làm? Nếu cô thực sự có tiềm năng này, thì không bằng lên mạng viết tiểu thuyết còn tốt hơn!"

Tang Doanh có chút suy nghĩ: "Viết? Lên mạng? Tiểu thuyết?"

Trong lòng nhen lên một ý tưởng.

"Đúng! Nếu cô có thể viết ra được một kịch bản tốt, có khi tôi có thể giúp cô dùng quan hệ để cử ra bên ngoài." Đánh chết A Sam cũng không tin cô có thể viết ra được một quyển tiểu thuyết hoàn chỉnh.

Tang Doanh cười cười, không nói gì.

Về nhà, cô mở máy tính, lên mạng tìm thông tin liên quan, xem qua loa đại khái một lần, đại khái tự biết bản thân nên bắt tay làm từ chỗ nào.

Hiện tại kịch bản cổ đại không thiếu mà còn tràn ngập trên thị trường, nhưng kịch bản thật sự tốt thì không nhiều, không đề cập tới cái khác, lấy ngay thể loại cung đấu mà đa số mọi người đều thích mà nói, trên thực tế bên trong trăm ngàn chỗ hồ, rất ít logic, chẳng qua bởi vì không có tác phẩm nào tốt hơn cả để so sánh, nên yêu cầu của khán giả cũng sẽ không cao. Tang Doanh nghĩ nếu đem kiếp trước cô từng trải sửa sang lại thành kịch bản, không biết sẽ đặc sắc hơn bao nhiêu đây.

Sau khi kịch bản viết ra, làm thế nào để đẩy mạnh tiêu thụ, để đạo diễn chú ý sử dụng, là nỗi lo chung của nhiều biên kịch vô danh, nhưng Tang Doanh có ưu thế, vì cô vốn là người trong giới nghệ sĩ, tuy rằng thanh danh không lớn, được cái có thể tiếp xúc với rất nhiều người trong giới, cho dù cô làm không được, thì vẫn còn có A Sam giúp, chỉ cần kịch bản đủ hấp dẫn, lại có thể tìm được đạo diễn đồng ý làm phim, cũng tính là một khởi đầu tốt. Về phần giả kịch bản, vạn sự khởi đầu nan, cô không ôm hy vọng quá lớn.

Chủ ý đã quyết, kế tiếp chính là kết cấu, Tang Doanh trong đầu vốn là có một ý tưởng, chuyện cần làm bây giờ là đem ý tưởng viết thành kịch bản, chủ cũ của khối thân thể này ở đại học có học qua biên kịch, những kiến thức cơ bản vẫn chưa quên hết, điều này lại thuận lợi cho cô, không cần phải học lại từ đầu.

Đúng lúc này, di động bỗng vang lên.

Tang Doanh nhìn tên người gọi hiện lên trên màn hình, là Lục thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Xin chào."

"Chào Tang tiểu thư, cô hãy lập tức đến gian phòng số một ở Romantic night." Giọng điệu đối phương đậm chất công việc, không mang theo độ ấm.

Đây là có ý gì?

Hội sở cao cấp nhất thành phố.

Là chỗ nào?

Tang Doanh không tìm ra đáp án từ ký ức của thân thể này, hiển nhiên cô chưa từng đến đó bao giờ.

"Anh là ai vậy?"

"Tôi là trợ lý của Lục thiếu." Đầu giấy bên kia có chút không kiên nhẫn.

Tang Doanh à một tiếng, lại hỏi: "Nơi mà anh nói địa chỉ ở đâu?"

Đối phương nghẹn một lát, vội vàng để lại địa chỉ, rồi nhanh chóng ngắt điện thoại, giống như nếu nhiều lời với cô thì thật lãng phí thời gian.

Tang Doanh buông điện thoại, lâm vào suy tư.

Hiện tại cô một chút cũng không có ý định qua lại với Lục Hành để hưởng vinh hoa phú quý giống chủ cũ của thân thể này.

Thời gian vượt qua ngàn năm, tuy rằng tính cách vẫn ngại bần yêu phú, quan niệm giai cấp vẫn rõ ràng như cũ, nhưng dù sao xã hội hiện đại cũng không giống với thời Đường, mọi thứ đều phải nhìn xuất thân gia cảnh, nếu có năng lực, chỉ cần thời gian, không hẳn là không tranh được một vị trí.

Huống chi lấy thân phận trước của Tang Doanh mà nói, có Hoàng đế và Hoàng hậu là hai cây cổ thụ chống lưng, vì thế chỉ có nam nhân phụ thuộc vào cô, làm gì có chuyện cô đi lại người khác?

Nhưng hiện thực bày ra, nhìn địa vị của cô bây giờ, từ chối Lục Hành, chính là không biết đúng sai, là không nể mặt.

Cho nên, trước mắt chỉ còn cách đi gặp.

Từ từ rồi tỉnh đi, cô nói với chính mình.

Thiên chi kiều nữ trong một đêm liền mất hết mọi thứ, từ thiên đường ngã xuống bùn, bản thân không thân phận bối cảnh, tại xã hội hiện đại cái gì cũng không có.

Tang Doanh đóng máy tính, cổ ngả ra sau tựa lên sofa, thở dài một hơi, vẻ mặt không có một chút nản lòng.

Romantic night.

Hội sở cao cấp nhất thành phố.

Ở đại sảnh, vung tay một vạn kim chỉ là tầm thường, vào bên trong, con số làm người ta lú lờ cũng có khả năng xuất hiện, các căn phòng trong đây, theo đó đánh số chia làm ba mươi bảy loại, căn phòng số một, tất nhiên là tốt nhất, có tiền cũng chưa chắc có thể vào.

Nơi càng khó vào, lại càng thoải mái những người thích hư vinh, cho nên không chỉ là người trong thành phố, mà ngay cả rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong nước cũng đều yêu thích đến chỗ này, trong giới ngôi sao càng không cần phải nói, không đủ cấp bậc Thiên Vương trở lên, diễn viên ca sĩ hạng một hạng hai, nếu có kim chủ mang theo thì còn có thể tiến vào phòng trong, bằng không cũng chỉ có thể chờ ở đại sảnh.

Cỡ diễn viên hạng ba như Tang Doanh, càng không thể có khả năng từng tới nơi này, sau khi cô ở ban tiếp tân báo muốn gặp Lục thiếu, nhân viên tiếp tân liền dẫn cô vào, vừa dẫn đường vừa ngoảnh đầu quan sát đánh giá cô.

Tóc buộc đuôi ngựa, mặc áo thun in một hình đầu mèo dễ thương, váy chấm bi đến đầu gối, chân thì đi dép lê.

Cách ăn mặc thế này nếu đi dạo phố thì không thành vấn đề, nhưng đến hội sở cao cấp thì..

Cả nam lẫn nữ đi qua đều không khỏi nhìn Tang Doanh vài lần, có người còn thì thầm bàn tán với bạn của mình ở bên cạnh, buông lời cười nhạo, nhưng về mặt Tang Doanh vẫn không hề thay đổi, bình thản đi theo phía sau nhân viên tiếp tân, so với ở vườn nhà mình còn tự tại hơn.

Loại cảm xúc gọi là tự ti này, dù là trên người Lý Thiên lúc trước hay Tang Doanh bây giờ đều chưa từng xuất hiện.

Lọt vào trong tầm mắt toàn bộ là cung vàng điện ngọc, ngay cả cây cột cũng được chạm khắc tinh tế, ánh sáng chiếu lên như soi được bóng người, đẹp thì có đẹp, chỉ là làm cho Tang Doanh suy nghĩ nửa thì mù luôn, nhưng càng vào trong, ánh sáng lại càng nhu hòa dịu lại, cách bố trí vô cùng gọn gàng thoải mái, ngay cả bộ sofa màu xám đẳng gia, cũng làm cho người ta rất muốn đi tới ngồi xuống.

Loại ham muốn này sau khi nhìn thấy người đang ngồi trên sofa kia cũng không có biến mất, Tang Doanh chọn luôn một vị trí thoải mái mà ngồi xuống, cách hẳn không xa không gần.

"Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?" Nhân viên phục vụ nho nhã lễ độ.

"Cho tôi một ly nước chanh đi, thêm đá nữa."

"Vâng."

Cửa đóng lại, căn phòng to như vậy chỉ có hai người, không có âm nhạc ầm ĩ, cũng không có đám bạn hò bằng cầu hữu* của Lục thiếu, im lặng đến mức có chút quỷ dị. Hóa ra trong ký ức vốn có của Tang Doanh, lần duy nhất ra ngoài cùng Lục Hành, là lúc hắn cùng một đám bạn đang uống rượu, không biết sao nhắc tới cô, liền gọi điện luôn bảo Tang Doanh tới bồi rượu, lúc ấy Tang Doanh cũng thật khờ, tự cho rằng Lục thiếu phong lưu nhìn trúng mình, suốt ngày dùng mọi cách để lấy lòng.

* Hò bằng cầu hữu: là bè mà không phải bạn, bạn xấu.

Lục Hành thấy biểu hiện tự nhiên của Tang Doanh thì giễu cợt: "Cô có vẻ rất hưởng thụ."

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng*, cần gì tự ủy khuất chính mình."

*Kí nhĩ chi tắc An chi=thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng; việc đến một lúc nào đó tự an định, giống như đi qua cầu không thể đi chéo.

Lục Hành hừ lạnh: "Vài ngày không thấy, mồm miệng của cô lại lạnh lợi hơn nhiều đấy. Lúc trước thấy tôi, đều là vẻ mặt hận không thể lập tức nhào tới, bảo đi hướng Đông chắc chắn không dám sang Tây, thế nào bây giờ học được cái trò ra vẻ rụt rè, dục nghiền còn cự (cái này mình giải thích ở chương 5 rồi nha)?"

Cô bật cười: "Đó là bởi vì tôi biết Lục thiếu không thích phụ nữ quá mức nhiệt tình, cho nên liền lấy tình chế động, chờ Lục thiếu một lần nữa dấy lên nhiệt tình lại đến tìm tôi."

Bỗng nhiên cảm thấy người này bản chất là một con mèo xù lông, động tới là có phản ứng, cũng thật thú vị.

Lục Hành nhấp nửa ngụm rượu, nghe vậy đột nhiên bị sặc một cái, thần sắc lại càng khinh miệt. "Cô cũng thật thẳng thắn!"

Tiếng đập cửa vang lên, nhân viên phục vụ bưng nước tiến vào, sau một lát lại đi ra ngoài.

Tang Doanh hưởng thụ cảm giác mới mẻ khi ngồi trên sô pha mềm mại, trực tiếp đem dép lê để trên mặt đất, hai chân duỗi thẳng trên sô pha, thân thể dựa vào nệm nghiêng.

Ừ, bộ sô pha này thoải mái hơn so với ghế dựa trong nhà, chờ kiếm được tiền phải mua ngay một bộ mới được.

Lục Hành nhìn dáng vẻ cô dương dương tự đắc, bỗng dưng thấy khó chịu.

Bởi vì tâm tình hắn không tốt, chợt nhớ tới một màn sáng nay, vốn định gọi Tang Doanh đến đây xem cô cúi đầu lấy lòng mình thế nào, kết quả cực kì ngoài dự kiến.

"Lại đây, giúp tôi rót rượu."

Tang Doanh cũng không đứng dậy, trực tiếp ngã người rót nửa ly rượu cho hắn.

Rượu là rượu vang, uống không say, nhưng hôm nay Lục Hành ngay cả tâm tình uống rượu mạnh cũng chẳng có, nhận lấy nửa ly rượu, vốn định trào phúng Tang Doanh một chút, hoặc là đem cô đề dưới thân đùa bỡn một phen, đột nhiên lại cảm thấy mất hết hứng thú, mắt khép hờ lười biếng liếc qua, cô nàng bên này cũng đang quan sát hắn, trong mắt không có kiêu lấy lòng mang biểu hiện ham muốn lợi ích như trước, nhưng lại khiến người ta nhìn không thấu.

Trong lòng hắn khẽ động, nhưng chưa kịp nói chuyện, chợt nghe thấy cô nói: "Anh không vui?"

Lục Hành không nói chuyện, lại ngửa đầu uống rượu.

Tang Doanh nói: "Anh có chuyện không vui, nếu không ngại nói ra, tôi sẽ giúp anh chia sẻ nghiên cứu."

"Cô?" Lục Hành nhếch môi.

Tang Doanh cũng không tức giận: "Tôi đương nhiên không là cái gì, nhưng cũng là người đang sống sờ sờ, nói không chừng có thể giải thích được một hai, làm cho Lục thiếu anh vui vẻ lên một chút, cũng không uổng gọi tôi đến đây một chuyến."

Lời của cô nghe rất lễ phép, giọng điệu lại giống nói chuyện cùng văn bối, không còn một chút vẻ dè dặt cẩn thận nào của ngày xưa, như biến thành một người khác.

Tiếp xúc gần gũi, cô xem như hiểu rõ tính khí của người đàn ông này —— tuy rằng kiêu ngạo, nhưng lại thiếu ngoan độc cùng tâm kế, nhiều nhất chỉ là một công tử nhà giàu, hơn nữa có bề ngoài đẹp trai lạnh nhạt và gia thế tốt, vì thế phụ nữ theo ầm ầm là chuyện dĩ nhiên. Người như vậy, thoát nhìn rất khó lấy lòng, nhưng chỉ cần tìm đúng mạch cũng không phải không thể ở chung.

Tang Doanh biết bản thân bây giờ hai bàn tay trắng, dù thế cô cũng không muốn dựa vào Lục Hành. Chẳng qua nếu có thể tìm cách bồi dưỡng tình cảm, quan hệ tốt đẹp, đối với các mối quan hệ về sau của mình cũng có lợi, dù sao hiện tại cô đã không còn là quý nữ Đại Đường cao cao tại thượng nữa.

Nhân sinh trên đời, nhiều bạn vẫn tốt hơn là nhiều thù.

Cả người Lục Hành bỗng dưng ngã ra sau dựa đầu vào sô pha, sau một lúc lâu mới rót cực lắm bầm nói: "Nếu mọi người xung quanh đều coi thường cô, cảm thấy cô chỉ là một tên công tử bột, chả ra làm sao, thì cô nên làm gì bây giờ?"

Hắn xuất thân từ hào môn ở Hồng Kông, bề ngoài nhìn qua phong quang vô hạn, hầu như mỗi ngày đều thấy một người phụ nữ khác nhau bên cạnh hắn cùng xuất hiện trên trang đầu của tạp chí, nhưng trên thực tế địa vị hắn ở gia tộc Lục thị cũng chẳng phải bền chắc.

Các mối quan hệ trong gia tộc Lục thị thật ra tương đối phức tạp.

Ông nội Lục Hành là Lục Viễn Đông, năm đó khi ở Hồng Kông kế thừa gia nghiệp, chỉ được một nhà xưởng nhỏ nhiều lắm thì có hai ba mươi người, đang trên bờ vực phá sản, nhưng mà Lục Viễn Đông nỗ lực xoay chuyển tình thế, không chỉ đem nhà xưởng nhỏ kinh doanh hết sức phát đạt, mà trong mười năm đã phát triển thành xí nghiệp lớn nhất nhì ở Hồng Kông. Lục Viễn Đông cũng thành một nhân vật hô phong hoán vũ, oai phong một cõi tại nơi đây.

Người đậm chân một cái cũng làm rung động toàn Hồng Kông này, lấy ba người vợ. Vợ cả là người cùng chung hoạn nạn với ông, bà hai vốn là thư ký của ông, còn bà ba là tiểu thư nhà giàu quen biết ở một bữa tiệc.

Khác với cách xưng hô vợ bé hiện nay, phải biết rằng lúc ấy Hồng Kông bị đế quốc Anh thống trị, trong hệ thống pháp lý Anh Mỹ đều áp dụng luật tập quán đối với tất cả luật pháp chưa được quy phạm, nói cách khác, vấn đề đàn ông có nhiều vợ lúc đó, Hồng Kông vẫn áp dụng những quy định mà triều Thanh ban bố. Cho đến năm 1971, chính phủ Anh mới quy định đàn ông lấy nhiều vợ là không hợp pháp. Cho nên trước năm 1971 đàn ông có nhiều vợ được chấp thuận.

Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, bà hai và bà ba chỉ được xem như vợ bé của Lục Viễn Đông, nhưng nếu thân phận của hai bà hợp pháp, con hai người sinh ra cũng sẽ được thừa kế.

Ba người vợ của ông đều có con, trong đó bà ba sinh được một người con trai tên là Lục Chấn Dương. Vì là con trai út, Lục Chấn Dương tất nhiên được Lục Viễn Đông yêu thích, thậm chí có ý đem gia nghiệp giao cho đứa con này quản lý, đáng tiếc số mạng người con trai út không được tốt, mười mấy năm trước cả hai vợ chồng qua đời trong một vụ tai nạn, để lại đứa con trai là Lục Hành.

Hiện tại Lục Viễn Đông tuổi tác đã cao, rất ít khi xuất đầu lộ diện, người quản lý Lục thị bây giờ là Lục Chấn Vân – người con trai do bà cả sinh ra, tính tình bình thản, bảo thủ, tiền thù không đủ, lão gia tử vẫn không quá vừa lòng, cho nên tương lai tập đoàn Lục thị sẽ rơi vào tay ai, vẫn là chuyện mà mọi người bàn tán say sưa.

Vốn nếu Lục Chấn Vân có con, hiển nhiên là cháu đích tôn, nhưng ngặt nỗi dưới gối Lục Chấn Vân chỉ có ba đứa con gái, lớn nhất năm nay hai mươi tám, nhỏ nhất chỉ mới mười tám, với tính cách lục lão gia tử, tập đoàn Lục thị tất nhiên không có khả năng giao cho cháu gái. Bởi vì cho dù cháu gái có năng lực, thì về sau gả ra ngoài, cũng vẫn là người nhà khác, nhìn chung hào môn ở Hồng Kông, cũng không có tiền lệ nữ kế thừa gia nghiệp.

Đại phu nhân ngoài đời con là Lục Chấn Vân, còn có một người con gái là Lục Cẩm Khanh, đứa con gái này thật ra đã tâm bưng bưng, đáng tiếc năng lực cũng chỉ bình thường, hiện tại người anh trai cùng mẹ Lục Chấn Vân vẫn không có con, nhưng Lục Cẩm Khanh đã có một nam một nữ, cho nên ở trước mặt lão gia tử cũng hết sức lấy lòng, hy vọng sau khi ông cụ qua đời, có thể lấy được một chút lợi ích.

Bà hai giống bà ba, cũng có một con trai là Lục Chấn Vũ, Lục Chấn Vũ sinh được hai con trai, hiện tại đứa lớn Lục Vũ đã nhậm chức ở tập đoàn Lục thị, đứa thứ hai Lục Phong hai mươi ba tuổi, vẫn còn du học bên nước ngoài.

Bởi vậy, tính cả Lục Hành thì Lục gia đời thứ ba, tổng cộng có ba nam đinh: Lục Hành, Lục Vũ, Lục Phong.

Cô cho rằng Lục Hành hẳn là có ưu thế rất lớn, vì bà nội hẳn là bà ba, lời nói của bà trước mặt Lục Viễn Đông rất có trọng lượng, cha hẳn là Lục Chấn Dương, cũng từng là đứa con trai út Lục Viễn Đông yêu thương nhất, nhưng mà sự tình cũng không đơn giản như vậy. Không nói đến chủ tịch tập đoàn Lục Chấn Vân năm nay vừa qua sáu mươi, tính lực còn dư thừa, cho dù có xảy ra chuyện, phía dưới vẫn còn có người em do bà hai sinh ra, cũng chính là bác hai của Lục Hành-Lục Chấn vũ.

Hơn nữa trong đời thứ ba, cháu gái đầu Lục Nhu tuy rằng là nữ, nhưng luôn giữ chức vị ở tập đoàn Lục thị, biểu hiện không kém chút nào so với Lục Vũ. So sánh với họ, Lục Hành ở tầm giữa, biểu hiện bình thường, còn thường xuyên dính tin đồn tình ái, tuy nói hào môn Hồng Kông nam nữ gặp dịp thì chơi cũng không hiếm, nhưng giống Lục Hành, đã sớm bị liệt vào hàng ngũ ăn chơi trác táng, người bên ngoài trừ bỏ hâm mộ hán đầu thai tốt, mỗi ngày đều có diêm phúc đôi bạn gái, nhưng căn bản không coi hán là đối tượng được đề cử để quản lý Lục thị, không những thế ngay cả bên trong Lục gia, cũng không ai coi trọng hán, trong mỗi bữa tiệc của gia tộc, Lục Hành luôn là đối tượng bị mọi người cười nhạo, chế giễu.

Khi thấy đại thọ tám mươi của ông nội Lục Viễn Đông tới gần, lễ mừng thọ đang chuẩn bị tổ chức, đến lúc đó những nhân vật nổi tiếng ở Hồng Kông sẽ hội tụ, đời thứ ba Lục gia sẽ tặng lễ chúc thọ đầu tiên, có thể phải chạm chán, bị đem ra so sánh với nhau, đây là tình cảnh Lục Hành không muốn thấy chút nào.

Cho nên bây giờ hán cực kì phiền chán.

Không ai thích làm nền, Lục Hành cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lục Hành thật không ngờ bản thân lại vô thức nói ra những lời tận sâu trong đáy lòng, nói xong anh lập tức hối hận, cũng không nghĩ người phụ nữ này có thể cho anh đề xuất gì.

Tuy rằng Tang Doanh không biết tình huống của Lục gia, nhưng điều này cũng không biểu hiện cô không giỏi nghiền ngẫm lòng người. Năm đó sở dĩ cô có thể được lọt vào mắt xanh của hoàng đế và Võ hậu, đâu có đơn giản là chỉ dựa vào xuất thân, so với những nhân vật kia, Lục thiếu đây thật sự không tính là gì.

“Vậy anh cảm thấy anh là một tên quần là áo lượt sao?”

“Đương nhiên không phải...” Anh dừng một chút, tức giận nói “Cô tính kiểm chuyện phải không?”

Lần trước Tang Doanh nghe mẹ nhắc đến Lục gia, lại tìm A Sam hỏi thăm, cũng có những kiến giải sâu sắc hơn đối với Lục gia.

“Gia tộc của anh thật ra không lớn” so với danh môn vọng tộc Đường triều thì phải gọi bằng sự phụ. “Nếu nữ đã không có khả năng thừa kế Lục thị, vậy tính tới tính lui cũng chỉ mấy người này thôi, cách nhìn của người khác anh cần gì phải để trong lòng.”

Lục Hành lạnh lùng nói “Cách nhìn của người khác quả thật không liên quan đến tôi.”

Từ sau khi cha mẹ qua đời, địa vị của anh ở Lục gia tương đương với người vô hình. Người duy nhất vẫn yêu thương anh cũng chỉ có Lục lão gia tử và bà ba, bà nội ruột của Lục Hành. Cho nên tiệc mừng thọ ông cụ anh không thể không tham dự, nhưng lại không muốn tiếp xúc với những người đó.

“Vậy rốt cuộc là anh đang phiền não chuyện gì?”

“Đến lúc đó mỗi người trong nhà đều phải tặng quà cho ông.”

“Ách, ông nội anh thích gì?”

“Tranh chữ.” Câu tiếp theo anh không nói ra, dịp này hằng năm anh luôn là đối tượng bị mọi người đem ra soi mói chế giễu.

Như vào sinh nhật năm ngoái của lão gia tử, vì là không phải chính thọ (lễ mừng sinh nhật của bề trên từ 69 tuổi sang 70 tuổi) nên không làm lớn, chỉ mời một số bạn bè thân thiết. Anh vốn biết ông thích tranh chữ nên đặc biệt chọn một bức “Cá diên tôm” của Tề Bạch Thạch để tặng. Ai ngờ anh họ Lục Vũ cũng tặng một bức thư họa thời Minh, bản thân bị áp đảo không nói, còn bị cô Lục Cẩm Khanh chỉ ra bức “Cá diên tôm” là đồ giả, cuối cùng không những làm bữa tiệc cụt hứng, ông cụ cũng rất khó chịu.

Sau này Lục Hành tìm người thăm dò thì mới biết, người không ngừng nâng giá với anh tại buổi đấu giá, có quan hệ với chồng của Lục Cẩm Khanh, cũng là đệ tử của Lục Hành: Lưu Hoa Dương, bức tranh chữ giả kia cũng do người này đưa vào buổi đấu giá.

Dù vậy, không có bằng chứng thì không thể cáo trạng trước mặt lão gia tử, Lục Hành đành ngậm bồ hòn làm ngọt, trong lòng chán ngán, đối với việc tặng tranh chữ gì đó thật sự không có hứng thú, nhưng ông cụ chỉ yêu thích mấy thứ đó, cũng không thể mua cả vạt, xe thể thao các loại đồ chơi của người trẻ tuổi đi chúc thọ.

Lục Hành không chịu thua kém, cũng không muốn bị người ta chê cười.

“Ông cụ thích tranh chữ của ai, triều đại nào?” Tang Doanh hỏi.

“...” Vấn đề này Lục Hành hoàn toàn không trả lời được.

“Vậy ông thích thư họa phong cách nào, công bút (lối vẽ tỉ mỉ công phu trau chuốt từng chi tiết nhỏ, càng giống thực càng tốt)? hay tả ý (lối vẽ chủ trương hội họa để diễn tả tư tưởng, không phải để truyền thần sự vật)?”

“...”

“Được rồi, tôi đổi cách hỏi khác nhé” Tang Doanh khề thờ dài, “Ông thích tranh hoa điều ngư trùng (hoa cỏ, chim chóc, cá, côn trùng), hay là tranh phong cảnh núi non?”

“...” Lục Hành rốt cuộc khó chịu, “Cô hỏi nhiều như vậy làm gì, chẳng lẽ cô biết giám định à!”

Thật giống con mèo hay xù lông ngày trước cô nuôi.

Tang Doanh buông tay, động tác này cô thực hiện vô cùng tao nhã, “Thích tranh sơn thủy thì chọn tranh của Triển Tử Kiên, tranh hoa điều và nhân vật thì Cố Trường Khang là nhất, nếu ưng công bút nên chọn tranh của Diêm Lập Bản, những triều đại tiếp theo nhà Đường có lẽ đều có danh gia, chẳng qua tạm thời tôi không rõ lắm.”

Lục Hành sững sốt nửa ngày “Cố Trường Khang là ai?”

“Cố Khải Chi, tự Trường Khang, ông ta am hiểu nhất là tranh hoa điều và tranh Phật giáo, người yêu tranh chữ chân chính không bao giờ thích tất cả mọi

phong cách, đó chẳng qua là nhà giàu mới nổi, lão gia từ nhà anh hưởng tới phong cách nào, thì anh chọn theo để tặng ông ấy.”

“... Tôi không biết ông thích phong cách gì.”

“...”

Dường như phát hiện hàm ý trong ánh mắt đối phương quá mức rõ ràng, Lục Hành thẹn quá hoá giận “Tôi lại không thích tranh chữ, không biết thì có gì lạ! Ngược lại là cô, sao biết nhiều quá vậy?”

Rõ ràng lúc trước nhìn thế nào cũng là người phụ nữ ngu ngốc ham vinh hoa phú quý.

Tang Doanh cầm ly nước cần ông hút, đợi cho cảm giác mát lạnh chảy qua cổ họng, thoải mái híp mắt nói: “Đọc sách nhiều thì biết thôi.”

“...” Câu này thì hiểu được, đang châm chọc mình ít đọc sách sao?

Nói thế nào Lục thiếu cũng đã tốt nghiệp đại học ngành Khoa học kỹ thuật ở nước ngoài, cuối cùng phát hiện hình như tới nay toàn bị Tang Doanh áp chế sít sao, lập tức điều chỉnh tâm trạng, cười lạnh một tiếng: “Nếu cô thật sự thanh cao như vậy lúc trước cũng đã không lên giường của tôi!”

Cái này hoàn toàn là nói tới một người khác, Tang Doanh không có cảm giác gì, gật đầu chậm rãi nói: “Trước khác nay khác, chuyện trước kia tựa như ngày hôm qua, tất cả đều đã qua đi, và từ hôm nay coi như một lần nữa bắt đầu lại. Vốn là tôi tính đợi anh hỏi thăm phong cách yêu thích của lão gia từ nhà mình, rồi giúp anh chọn đúng bút tích thực, hiện tại xem ra Lục thiếu không cần.”

Lục Hành không cho là đúng “Tôi tìm chuyên gia giám định chẳng phải cũng bảo đảm sao, cần gì cô chứ?”

“Có ba lý do. Thứ nhất, anh không thể biết chắc người anh mời đến là nhân viên chuyên nghiệp, liệu có phải người nhà anh lại gở trò hay không. Thứ hai, người của tôi ở đây, gia đình tôi chắc anh đã điều tra rõ ràng, nếu xảy ra chuyện, anh muốn tìm tôi tính sổ cũng rất dễ dàng. Thứ ba, cứ cho là anh mời đúng người, đối phương cũng không cách nào khẳng định họ sẽ không nhìn nhầm, tôi lại có thể đảm bảo, chỉ cần là tôi nhìn trúng thì nhất định là bút tích thực.”

Lục Hành nhìn chằm chằm mặt cô một hồi lâu, anh có cảm giác cô gái trước mặt này dường như thay đổi rất nhiều, nhưng lại không nhìn ra khác ở đâu.

“Cô cần gì?”

Tang Doanh nở nụ cười, Lục Hành tuy rằng là quần là áo lượt nhưng không ngốc chút nào.

“Tôi không cần tiền, đến lúc đó có lẽ chỉ cần anh giúp cho chút việc nhỏ, xem như là thù lao.”

Kiếp trước giao du với chốn cung đình, thật ra cũng là mang những chiếc mặt nạ khác nhau để diễn trò, cho nên kiếp này hoàn toàn không có hứng thú làm diễn viên. Hơn nữa hiện tại cô đã bước đầu bắt tay vào viết kịch bản, sau này muốn giới thiệu cho công ty phim ảnh, nói không chừng có thể dùng đến mối quan hệ với Lục Hành.

Lục Hành mỉm cười “Có thể.”

Hai người đến đây đã đạt thành thỏa thuận.

Tang Doanh giờ ly nước chanh lên “Hợp tác vui vẻ.”

Lục Hành hừ khê.

Tang Doanh phong độ không so đo với anh, cười cười uống cạn nước trong ly.

Ba ngày sau buổi sáng vừa vặn có một buổi đầu giá, hai người đã hẹn trước. Lục Hành sáng sớm tự mình lái xe đến dưới khu nhà của Tang Doanh, màu sắc đỏ chói cùng kiểu xe kì dị khiến không ít người đi đường phải ngoái nhìn.

Tang Doanh rất nhanh xuống lầu, mở cửa lên xe.

“Xe này thế nào, Cadillac mới mua đó.” Nhìn ra được Lục Hành rất hài lòng với xe cùng, nhin không được đem khoe với tang doanh.

“...”

Lục Hành nhìn thoáng qua biểu tình cổ quái của cô “Về mặt này của cô là ý gì, không muốn nói thì đừng nói!”

Tang Doanh chậm rãi nói “Tôi sợ nói thật sẽ làm anh thương tâm.”

Lái xe gì thì trọng trung cho thân phận đó, câu nói này Tang Doanh rất đồng ý. Dù sao ở kiếp trước các thế gia vọng tộc luôn tìm đủ mọi cách thiết kế huy hiệu gia tộc các loại trên xe ngựa để tạo ra đặc trưng riêng, nhưng chiếc xe này của Lục Hành, dùng từ thời nay để miêu tả thì là màu mè.

Lục Hành: “... Vậy cô không cần nói nữa.”

Tang Doanh: “Ừ”

Như lúc trước, cô nàng này còn không phải là ôm chân anh hay sao, sẽ thuận theo lời anh tăng bốc xe lên tận trời, kết quả từ sau tai nạn lại thay đổi hoàn toàn, Lục Hành nghiêng răng nghiêng lợi, nhin không được lại muốn bới móc cô.

Liếc thoáng qua liền chú ý tới áo thun với quần jeans trên người cô. “Cô tính mặc bộ này đi hả?”

“Có vấn đề gì sao?” Tang doanh thấy rất ôn.

“Người ta cười cho rụng răng bây giờ.”

“Tôi không để ý.”

Từ sau khi đến đây, Tang Doanh cũng đã quen cách ăn mặc như vậy. Không phải vì cô không thích ăn diện, hoàn toàn ngược lại, thân phận kiếp trước làm cho cô có phẩm vị cực cao trong việc ăn mặc trang điểm. Vì vậy khi nhìn thấy quần áo trong tủ của Tang Doanh thì phải nháu mày nhăn mặt. Tang Doanh lúc trước luôn chạy theo đồ hiệu đắt tiền, nhưng lại không có nhiều tiền, vì leo lên Lục Hành dần thân vào xã hội thượng lưu, cô gần như đem hết tiền đồ vào đồ hiệu, kết quả không những mua toàn quần áo có phong cách không phù hợp với mình, còn lãng phí cả đồng tiền.

So với việc làm trò cười cho thiên hạ như vậy, không bằng mặc quần áo đơn giản nhất, nhìn qua cũng phóng khoáng nhẹ nhàng.

Lục hành liếc nhìn kỹ Tang Doanh, cảm thấy cô thật sự là không để trong lòng. Dù kết giao với Tang Doanh trong thời gian không dài, anh cũng biết cô gái này cực kì ái mộ hư vinh, không mang trang sức xách túi hiệu thì không dễ ra khỏi cửa, hiện tại trái ngược, không còn gì để mất sao?

Anh hừ một tiếng: “Cô không sợ mất mặt là được.”

Dù sao cũng không có quan hệ gì với mình, có tin đồn truyền ra cũng là cô ta chịu thiệt.

Với tư cách là đô thị quốc tế, buổi đấu giá ở thành phố B cứ một thời gian lại tổ chức một lần. Rất đúng dịp là ngày hôm nay hàng loạt bộ sưu tập cổ vật của các triều đại khác nhau sẽ được đưa ra, Lục Hành đã nhận được tài liệu từ trước, bên trong có không ít thư họa của danh gia.

Không thể không nói, bề ngoài Lục Hành quả thật không tệ, giày Tây phong độ nhẹ nhàng, hoàn toàn là một công tử thế gia. Lần này vào đến hội trường, lập tức hấp dẫn không ít ánh nhìn, đương nhiên Tang Doanh ăn mặc tùy ý đi bên cạnh anh, hai người tạo thành sự đối lập rõ rệt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân rất nhiều người nhìn sang.

Đấu giá phân thành rất nhiều cấp bậc, loại bình thường nhất là không hạn chế người tham gia, cao hơn thì phải nhận được thư mời mới có thể tham gia, hoặc là đấu giá VIP..., chẳng qua là để tăng thêm đẳng cấp cho buổi đấu giá. Ví như một số buổi đấu giá từ thiện, rất nhiều tiểu thư nhà giàu và ngôi sao giải trí thích tham dự, không cần biết xem có hiểu hay không, ít nhất có thể tạo được danh tiếng tốt.

Nhưng đừng tưởng rằng buổi đấu giá cao cấp thì không thể có đồ giả lọt vào. Vì ngày nay trình độ làm giả đồ cổ càng ngày càng cao, có một số thứ ngay cả chuyên gia giám định cũng chưa hẳn có thể xác định, lại thêm đầu cơ ác ý, nâng giá trên trời để gài bẫy, niên đại càng cũ thì đồ cổ có tiếng tăm càng lớn, xác suất đồ thật lại càng nhỏ. Hơn nữa bản thân buổi đấu giá cũng không có điều khoản bảo thực, cứ cho là bạn vợ phải đồ giả, cũng là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người nguyện chịu, hoàn toàn không trách ai được, chỉ có thể chịu thiệt thòi.

Lục Hành lần trước mua được bức thư họa của Tề Bạch Thạch, chính là dụng phải cái bẫy nâng giá. Đối phương cố ý lừa anh, cuối cùng đưa anh vào bẫy, tổn thất mấy triệu không nói, còn bị người trong gia tộc cười nhạo một trận, nỗi nhục này thật không dễ nuốt trôi.

Buổi đấu giá hôm nay bọn họ tới thuộc loại tương đối cao cấp, là loại phải có thư mời mới có thể vào, xung quanh hội trường còn bố trí trà bánh. Nhìn phía trước có không ít nhân vật nổi tiếng trong nước đều tập trung ở đây, thậm chí còn có mấy cậu ấm cô chiêu Hồng Kông đang mời rượu qua lại, nói cười hăng say.

Tang Doanh cảm nhận được người ở bên thần sắc bất thường, đang kinh ngạc một chút thì nghe Lục Hành nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ: “Tên kia chính là người lần trước lập mưu lừa tôi mua bức tranh chữ giả.”

Cô theo tiếng nhìn lại thì thấy một người đàn ông trung niên đứng không xa, đang đưa lưng về phía bọn họ nói chuyện với người khác.

Nếu là bình thường Lục Hành đã sớm đi qua tìm hấn tính sổ, làm sao chịu được khi bị tính kế như vậy, nhưng sau lưng chuyện này còn có bóng dáng của người cô Lục Cẩm Khanh, Lục Hành vẫn chưa ngu xuẩn đến mức không biết phân biệt.

Tang Doanh nói: “Đội lát nữa anh có thể tìm cơ hội trả đũa.”

Lục Hành hừ một tiếng: “Còn cần cô nói sao? Tôi đã sớm tìm người điều tra, hấn tên Tiêu Chính Hùng là người sưu tầm đồ cổ, bản thân đối với đồ cổ cũng có nghiên cứu nhất định, sẽ không dễ mắc mưu đầu. Hơn nữa sau lưng hấn ta là cô của tôi, tôi không thể bẫy hấn được, nếu như bị cô tôi truyền đến tai lão gia từ thì tôi cũng không chịu nổi.”

Tang Doanh thần nhiên nói: “Chỉ mình anh thì không có khả năng, nhưng thêm tôi nữa thì sẽ khác, dương mưu có khi còn hữu dụng hơn cả âm mưu.”

Lục Hành mấp máy môi, đang định châm chọc tự tin của cô đến từ đâu thì đằng sau truyền đến một giọng nói.

“Ồ, Lục thiếu, đã lâu không gặp!”

Lục Hành quay đầu, ra là người quen.

“Trương Gia Hồng, tiện nhân cậu sao cũng chạy tới đây, tháng trước còn nghe nói cậu đang ở Australia ôm người đẹp vui quên trời đất cơ mà?”

Trương gia ở Hồng Kông mở ngân hàng, tính ra không hơn Lục gia nhưng cũng không kém bao nhiêu. Trương gia cùng Lục gia có lui tới làm ăn, thế hệ ông nội cũng có giao tình không tệ nên Lục Hành cùng Trương Gia Hồng quen nhau từ nhỏ, lại đều là con nhà giàu quần là áo lượt thành ra không ít khi tụ lại ăn chơi, việc hai người trao đổi bạn tình cũng không phải là không có.

Bên người Trương Gia Hồng còn có một người đẹp, Lục Hành có chút ấn tượng, là gương mặt mới của làng giải trí Hồng Kông, trang điểm lộng lẫy rất giống Tang Doanh ngày trước.

Anh không nhận ra mình mấy ngày nay đã dần quen với cách ăn mặc mới của Tang Doanh.

“Chơi chán thì về thôi, sao rồi, tôi nhớ trước đây cậu không có hứng thú với đồ cổ mà, lại định chọn quà cho lão gia từ nhà cậu hả?”

Chuyện năm ngoái Lục Hành mất mặt ở bữa tiệc gia tộc, qua miệng ai đó truyền ra ngoài tức thì trở thành trò hề.

Lục Hành đang háng một tiếng, không tiếp lời.

Ánh mắt Trương Gia Hồng dừng lại trên người Tang Doanh đứng cạnh anh, nở nụ cười ám muội: “Cậu bây giờ đổi khẩu vị, thích cháo loãng dưa muối rồi à?”

Lục Hành liếc cậu ta một cái, nhớ đến việc chính không rảnh tranh luận cùng cậu ta. “Đấu giá sắp bắt đầu rồi, không nói nhiều với cậu nữa, trở về Hồng Kông liên lạc sau!”

Hai người tìm chỗ ngồi xuống. Bộ sưu tập hôm nay rất phong phú. Đầu tiên là đấu giá một nhóm cổ vật, trong đó có một cái chén bát khúc đầu thú bằng hổ phách nam vàng cực kì tinh xảo được bán đi với giá hai mươi ngàn.

Chẳng qua theo Tang Doanh thấy, cái chén bát khúc đó tất nhiên là đồ thật nhưng là không hiếm, cô từng thấy qua Võ hậu có một cái thủy chén tinh, mỗi lần rót rượu vào có thể nhìn đến kỳ cảnh mặt trời đỏ chậm rãi lặn xuống dãy núi nhấp nhô nơi đáy chén. Như vậy mới gọi là báu vật tuyệt thế.

Sau chén bát khúc, buổi đấu giá được đẩy lên đến cao trào. Người mua được chén bát khúc là một vị tiểu thư nhà giàu ở thủ đô, cô ta thấy mình trở thành tiêu điểm toàn trường, rụt rè cười không dứt được về đặc ý.

Người chủ trì đấu giá cho người đẩy ra một cái lồng thủy tinh, đồ vật bên trong được phóng đại thông qua trình chiếu HD, tất cả các chi tiết hiện ra rõ ràng từng ly từng tí trước mặt mọi người.

“Đây là một mảnh ngọc bội nam hoa lá mèo chơi cùng bướm. Tương truyền Quý nhân trong cung nhà Đường từng đeo, cũng có thông tin đây là vật dụng của nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc Võ Tắc Thiên, giá khởi điểm năm triệu, bắt đầu!”

Chất liệu ngọc là ngọc bích tinh phẩm, hơn nữa còn là cổ vật thời Đường, nên giá khởi điểm cao hơn nhiều so với thứ khác, cả hội trường phản ứng nhiệt liệt, trong đó có Tiêu Chính Hùng.

Tang Doanh đột nhiên nói: “Anh không phải muốn trả đũa sao, cơ hội tới rồi.”

Thanks Spion

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Lục Hành nhìn cô.

Tang Doanh nói: “Khối ngọc bội này thật sự không phải là vật trong cung, càng không có khả năng là đồ trang sức của Võ hậu.”

“Sao cô biết?”

“Võ hậu cảm tình con chuột, chuột thì bị mèo bắt, bà ta sao có thể đeo ngọc bội hình mèo được. Do đó, tần phi phụ nhân ra vào cung đình lúc bấy giờ không thể có tình phạm húy kị. Xa hơn nữa, trong cung thời kì đầu nhà Đường cũng không thịnh hành kiểu ngọc bội này. Với lại tôi có tra tư liệu, loại

hình mèo đùa bướm bướm này lại có chút giống ngọc Xuân Thủy mà hơn một nghìn năm sau dị tộc vào thống trị Trung Nguyên điều khác ra.”

“Ngọc Xuân Thủy là gì?” Lục hành nghe xong sững sốt.

“Đó là ngọc bội bên trên khắc hoa văn chim ưng vồ ngỗng, dân tộc Trung Nguyên ngày trước chưa từng dùng qua hình thức này.”

Lục Hành nghe vậy không khỏi thận trọng xem xét miếng ngọc bội kia, chỉ thấy ở mặt trên, tư thế mèo nhỏ nhào về phía bướm bướm, quả thật có chút giống chim ưng vồ mồi.

“Nói như vậy ngọc này là giả?”

“Không, ngọc là thật, hơn nữa là ngọc bích xanh trắng thượng hạng. Nhiều đồ ngọc thời Đường dùng loại ngọc xanh trắng này làm chất liệu. Anh xem trên mặt còn có vết bầm mà bùn đất qua bao nhiêu năm ăn vào ngọc. Tuy vậy vết không che được ánh ngọc, ngọc này có thể nói là hàng cao cấp.”

“Vậy rốt cuộc là thật hay giả?”

“Tuy rằng không phải ngọc thời Đường, nhưng cũng là vật mô phỏng vào sau thời nhà Liêu. Với các anh thì cũng coi như đồ cổ, nhưng giá trị tuyệt đối không cao như vậy.” Vì buổi đầu giá lần này, mấy ngày nay cô bù lại không ít tri thức về đồ cổ sau thời Cao Tông. “Chẳng lẽ đây không phải cơ hội lớn để anh trả đũa?”

Lục Hành không ngọc, lập tức hiểu rõ ý của cô.

“Nhưng ngay cả cô cũng có thể phân ra thật giả, có khi nào đối phương cũng có thể phân biệt được không?”

Tang Doanh mỉm cười “Vậy phải xem hán ta nghiên cứu đồ cổ đạt tới trình độ nào. Nhưng theo tôi được biết, ngay cả các nhà khảo cổ học thời nay cũng chỉ có khả năng nhằm vào một triều đại nào đó để tiến hành thâm nhập nghiên cứu, chứ đừng nói những người sưu tầm, bọn họ thu thập nhiều triều đại như vậy, cùng lắm chỉ có thể dựa vào chất ngọc để phân rõ thật giả, lấy đâu ra nhiều kinh nghiệm để nghiên cứu thấu triệt đồ cổ ở mọi triều đại. Nếu anh không xác định, không ngại thử một chút xem sao, lần trước hán đã đặt bẫy hại anh, lần này có cơ hội nhất định sẽ không bỏ qua.”

Lục Hành nghe vậy thì động tâm, lập tức có kế hoạch.

Trong thời gian hai người nói chuyện, khối ngọc bội mới đó đã bị xào đến chín triệu. Người ra giá là gã Tiêu Chính Hùng lần trước hãm hại Lục Hành. Thấy không có khả năng tăng giá tiếp, Lục Hành ra hiệu cho trợ lý bên cạnh giờ báng.

“Chín triệu năm trăm ngàn!”

Mọi người ào ào nhìn qua phía bọn họ, Tiêu Chính Hùng thấy người hô giá là Lục Hành cũng hơi sững sờ.

Lục gia tại đại lục cũng có kinh doanh đầu tư bất động sản, vợ chồng người cô Lục Hành Lục Cẩm Khanh phụ trách quản lý một bộ phận bên trong, vừa khéo có qua lại với Tiêu Chính Hùng. Đối với hào môn thế gia như nhà họ Lục, Tiêu Chính Hùng đương nhiên chỉ hận không thể ôm chặt đùi, nên mới có chuyện lần trước Lục Cẩm Khanh mớm lời đào hố cho Lục Hành nhảy xuống.

Sau đó hán có nghe nói cậu Lục nhị thiếu này mặc dù là người Lục gia, nhưng cha mẹ đều mất, cũng vì tác phong nên không được Lục lão gia từ thích, chẳng qua là xếp hàng phía trước trong nam đinh nhà họ Lục. Vì thế không biết bao nhiêu người hy vọng kéo cậu ta xuống ngựa, tốt nhất là khiến Lục lão gia từ loại cậu ta ra khỏi danh sách thừa kế.

Ai biết Lục nhị thiếu này lần trước bị giáo huấn mà vẫn không biết sống chết, lần này không ngờ lại chạy đến đây giành đồ với mình. Tiêu Chính Hùng cười lạnh một tiếng, bảo người bên cạnh giờ báng.

“Mười triệu!”

“Mười triệu một trăm ngàn!”

“Mười một triệu!”

“Mười một triệu một trăm ngàn!”

Lục Hành như có ý định tranh đoạt vì lần trước, mỗi lần không ít không nhiều, đều cao hơn giá Tiêu Chính Hùng đưa ra một trăm ngàn.

Sau đó, những người khác dần dần đều không tham gia, ngồi xem Tiêu Chính Hùng cùng Lục Hành đấu nhau.

“Hai mươi lăm triệu!”

“Hai mươi lăm triệu một trăm ngàn!”

Tiêu Chính Hùng thấy Lục Hành bộ dạng quần là áo lượt dương dương tự đắc, cười nhạt một tiếng, cũng định giờ báng, trợ lý bên cạnh nhắc nhở “Tiêu tiên sinh, khối ngọc này vẫn chưa xác định thật giả. . . ?”

“Yên tâm, trong lòng tôi nắm chắc. Bản thân chất ngọc chính là ngọc bích xanh trắng thượng hạng, không ai đành lòng đem chất ngọc tốt như vậy đi làm đồ giả.” Quan trọng hơn là, người dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như hắn, không ưa nhất là phú nhị đại chỉ biết sống phóng túng như Lục Hành, nhìn không được muốn đâm lên cái vẻ kiêu căng ngạo mạn của cậu ta.

“Ba mươi triệu!”

“Ba mươi triệu một trăm ngàn!”

“Ba mươi lăm triệu!”

“Ba mươi lăm triệu một trăm ngàn!”

Lục Hành tựa như dồn sức giành miếng ngọc với hắn ta, liên tục bám sát phía sau tăng giá.

Tiêu Chính Hùng khí dồn lên não, cắn chặt răng.”Bốn mươi triệu!”

Toàn trường xôn xao.

Mọi người vốn đã quen gặp qua việc lớn, bốn mươi triệu không thấm vào đâu, nhưng dùng để mua một miếng ngọc thì có chút gì đó khoe khoang. Bản thân Tiêu Chính Hùng sưu tầm đồ cổ, đầu tư bất động sản, dĩ nhiên có ít tiền của nhưng lập tức phải rút ra bốn mươi triệu tiền mặt vẫn có hơi đau lòng.

Lục Hành đạt tới mục đích, trong lòng biết giá tiền đã xấp xỉ nên không nâng giá nữa.

” Bốn mươi triệu lần thứ nhất!”

” Bốn mươi triệu lần thứ hai!”

” Bốn mươi triệu lần thứ ba! Giao dịch hoàn tất! Chúc mừng tiên sinh đây mua được ngọc bội nạm hoa lá mèo giỡn bướm!”

Tang Doanh nhắc nhở ai đó bên cạnh không nên đắc ý vênh váo “Anh đến là để mua tranh đấy.”

Lục Hành san bằng tỉ số nên tâm tình cực tốt, ngay cả phương thức nói chuyện cũng nhẹ nhàng. “Nếu không vừa ý cũng không nhất định phải mua, trở về ra ngoài dạo dạo rồi tính sau.”

Phân đấu giá các món đồ bằng ngọc khép lại, kế tiếp bắt đầu đến thư họa.

Cái món thư họa này nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau) bỏ qua không nói đến cấp bậc học giả nghiên cứu, trừ phi là thể loại như “Thanh minh thượng hà đồ” hoặc “Phú xuân sơn cư đồ” thuộc trình độ sang hèn cùng thưởng thức, người bình thường đều giống nhau trước xem niên đại, xem tác giả rồi tới xem giám chương trên thư họa của ai đã từng sưu tầm, cuối cùng mới xem xét giá trị lịch sử ẩn chứa trong bức thư họa.

Buổi đấu giá bắt đầu bày ra một vài tác phẩm, có nhà Thanh tới dân quốc, trong đó không thiếu danh gia. Lục Hành thấy Tang Doanh không phản ứng gì, có hơi khó hiểu: “Cô rốt cuộc có biết xem tranh không vậy?”

“Những bức đó còn chưa đủ tốt.” Tang Doanh nhìn anh, ý là anh rất ồn ào.

Lục Hành khòe miệng giật giật, đang định châm biếm lại, chợt nhớ tới điều gì, liền an tĩnh lại.

Anh phát hiện mấy ngày nay ở chung cùng Tang Doanh thì bản thân luôn bị mất bình tĩnh, đường đường Lục nhị thiếu vậy mà so với một diễn viên nhỏ hạng ba còn dễ kích động hơn. Điều này rõ ràng là không khoa học.

Để xem cô nàng có thể chơi thủ đoạn gì, dù sao vận mệnh tương lai của cô đang nằm trong tay mình.

“Tiếp theo được đấu giá là một bức tàn phẩm, chính xác mà nói hẳn là tác phẩm chưa hoàn thành, đây là bức “Giang kiến tuyết tễ đồ” của Vương Duy thời Đường. Nhưng nguyên bản chúng ta đều biết, hiện đang được lưu giữ tại Nhật Bản, chẳng qua người mô phỏng cũng là tiếng tăm lừng lẫy, đó chính là Triệu Mạnh Phủ thời nhà Nguyên. Bức họa được vẽ vào hai năm trước khi Triệu Mạnh Phủ mất, bởi vì nguyên bản quá lớn nên ông ta mới vẽ một bộ phận thì qua đời, và bây giờ chúng ta đang xem là một phần bức “Giang kiến tuyết tễ đồ” chưa hoàn thành...”

Lục Hành rõ ràng cảm thấy người bên cạnh hơi động một chút.

“Mua nó đi.” Tang Doanh nói.

“Đây là bản sao, lại còn chưa hoàn thành!” Nhìn thế nào cũng không thấy đẹp bằng mấy bức trước.

Tang Doanh lắc đầu “Xem tranh không thể xem như vậy, anh xem đường nét bên trên, tài hoa rạng rỡ, tĩnh lặng thanh tao, động tĩnh phù hợp, sâu sắc xa xưa, dù là bản sao cũng đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, đại xảo nhược chuyết (cực khéo thì dường như vụng về, đại ý là sự ẩn tàng, thu lại sự sắc sảo tinh khôn, tránh khỏi hủy hoại bản thân, tránh được nguy cơ). Bức tàn phẩm này so với những bức trước tốt hơn không chỉ mười lần.”

Lục Hành nghi hoặc: “Cô chắc chứ? Lão gia tử nhà tôi thực sự rất khó lấy lòng.”

Ánh mắt Tang Doanh vẫn dừng lại trên bức họa kia “Đương nhiên, anh tặng cho ông ấy bức họa đó, ông nhất định sẽ thích.”

Lục Hành ngoài cười nhưng trong không cười: “Nếu ông cụ không thích, cô cứ chờ bị tính sổ đi!”

Tác phẩm Triệu Mạnh Phủ truyền lại đời sau không ít, hơn nữa đây lại là một tác phẩm không hoàn chỉnh nên mọi người phản ứng không mấy nhiệt tình, cuối cùng Lục Hành thuận lợi mua được.

Khi kết thúc buổi đấu giá, Lục Hành cố ý đi tới trước mặt Tiêu Chính Hùng.

“Tiêu tiên sinh thật là tài đại khí thô, xài tiền như nước nha, chớp mắt một cái mất bốn mươi triệu!” Lục Hành đặc biệt nhấn mạnh giọng điệu tại ba chữ ‘bốn mươi triệu’.

Tiêu Chính Hùng bắt tay với anh, như cười như không “Ngại quá, đoạt mất thứ yêu thích của Lục nhị thiếu, khối ngọc này Lục nhị thiếu vốn định tặng Lục lão gia tử làm lễ vật nhì?”

Lục Hành cười còn khoa trương hơn hẳn: “Tôi không có hứng thú gì với đồ giả, lão gia tử nhà tôi càng chuộng mất.”

Tiêu Chính Hùng sắc mặt không đổi “Tôi còn tưởng Lục thiếu sau khi trải qua chuyện lần trước, hẳn là có chút nhận thức về đồ cổ chứ, không ngờ vẫn là tay mơ nhì! Nề tình có quen biết với cô cậu, không ngại dạy bảo cậu. . .”

Lục Hành cắt đứt hẳn, mặt cười khó ưa: “Tôi nhận thức đồ cổ có ít hơn nữa, ít nhất sẽ không mua một khối ngọc Xuân Thủy giả mạo ngọc thời Đường!”

Tiêu Chính Hùng tất nhiên biết ngọc Xuân Thủy là gì, nghe vậy hơi có đổi sắc mặt, Lục Hành tiếp tục tiến tới: “Xem ra ông cũng chỉ là học đòi làm sang mà thôi. Theo tôi được biết, thời kì đầu nhà Đường trong cung cấm bản không hề xuất hiện ngọc bội dùng mèo làm chủ đề. Đương nhiên, nếu là ngọc thời Đường mà nói, cái giá bốn mươi triệu tất nhiên không lỗ, nhưng rất tiếc, ông mua được một miếng ngọc Xuân Thủy, đoán chừng tối đa cũng chỉ mười triệu!”

Uất nghẹn gần một năm, hôm nay rốt cuộc đã rửa nhục, Lục Hành nhìn thấy Tiêu Chính Hùng sắc mặt khó coi, quả thật so với tán được một trăm nữ minh tinh còn sướng hơn!

“Bọn tôi còn có việc, không tiếp chuyện nữa, ông cứ xem như một lần từ thiện đi!”

Dứt lời ngênh ngang rời đi.

Tiêu Chính Hùng sắc mặt thay đổi không ngừng.

Mấy lời của vừa rồi Lục Hành vừa vắn vắn trúng tử huyệt của hắn. Hắn biết ngọc, nhưng không có hiểu biết sâu về đồ cổ thời Đường, vì vậy lúc nhìn thấy chất ngọc thượng hạng của miếng ngọc thì muốn mua ngay. Buổi đấu giá ngày hôm nay có cấp bậc tương đối cao, đáng lý ra xác suất tồn tại đồ giả không lớn, cộng thêm Lục Hành cứ theo hán nâng giá, làm cho hắn nóng đầu, bất tri bất giác bỏ bốn mươi triệu ra mua. Nếu thật giống như lời Lục Hành nói thì khối ngọc này thế nào cũng không đáng giá bốn mươi triệu.

Hừ... Tên nhị thế tử kia (con cháu đời tiếp theo của nhà quyền thế chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, vô tích sự) làm sao thông thạo vậy được, nhất định là cậu ta nói nhằm để làm mình tức đây mà!

“Tiêu tiên sinh. . .” Trợ lý bên cạnh định nói gì.

Tiêu Chính Hùng giờ tay ngăn anh ta, “Trở về nói sau!”

Lục Hành đi tới bãi đỗ xe, chỉ thấy tâm trạng vui sướng chưa từng có. Những người ngày trước bị thua thiệt trước mặt anh, đa phần là e ngại bối cảnh gia thế của anh, trong khi hôm nay chỉ bằng một phen nói chuyện đã làm cho đối phương hoàn toàn xong đời.

Nghĩ tới đây, Lục Hành nhin không được cười thành tiếng.

Tang Doanh: “...”

Dường như vừa để ý thấy người bên cạnh, Lục Hành hắng giọng “Ừ hừm, chuyện hôm nay có một phần công lao của cô, nhưng mà bức tranh này là bản tàn phẩm, tôi vẫn chưa xác định được lão gia tử cuối cùng có thích không. Nếu trong tiệc mừng thọ có gì ngoài ý muốn thì cô cứ đợi đó!”

Nếu Tang Doanh là người thích lên mạng, cô nhất định sẽ cảm thấy có một từ rất thích hợp với Lục nhị thiếu đây, từ đó là ‘ngạo kiều’ (bình thường cao ngạo nhưng đôi khi lại rất bánh bèo)

“Anh nhớ rõ là được, đưa tôi về trước đã.”

Cô không giống ngày xưa nhào qua giờ trò uốn éo nũng nịu khiến Lục Hành rất không quen, không khỏi thận trọng đưa mắt nhìn cô, lúc này mới phát hiện mặt mộc của cô cũng không khó coi, cách ăn vận đơn giản càng làm nổi bật nước da trắng nõn long lanh, mái tóc mềm mại được buộc đuôi ngựa sau đầu, dưới ánh mặt trời lại càng tỏa sáng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hồng Kông, Lục Gia

Tám mươi là thọ, tục ngữ nói “Nhân sinh thất thập cổ lai hy” (Người thọ bảy mươi xưa nay hiếm), xa hơn nữa là trường thọ, huống chi Lục lão gia tử phần đầu hơn nửa đời người, từ khi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến bây giờ trở thành danh môn Hồng Kông, bao nhiêu lần việc làm ăn rơi vào đường cùng rồi lại khởi từ hồi sinh. Ngay tại thời điểm mọi người đều nghĩ ông sẽ trở thành người giàu có nhất Hồng Kông thì ông lại quyên tặng không ít tài sản cho chính phủ đại lục. Khi Hồng Kông trở về tổ quốc mấy năm trước, ông từng mang thân phận nhân sĩ yêu nước, được lãnh đạo quốc gia tiếp kiến. Có thể nói, cuộc đời ông tràn ngập huyền thoại thăng trầm, gần như một nửa lịch sử Hồng Kông.

Chính vì vậy đại thọ tám mươi của Lục lão gia tử được tổ chức vô cùng long trọng, rất nhiều quan chức chính phủ trong thành phố, người nổi tiếng đều tới chúc thọ. Ánh đèn thủy tinh rạng rỡ trong đại sảnh, khắp nơi là phụ nữ ăn vận lộng lẫy, ăn uống linh đình.

Lục lão gia tử tuy đã tám mươi nhưng thần thái sáng láng, sắc mặt hồng hào, không thua gì người trẻ tuổi. Mọi người lần lượt tiến đến chúc thọ, ông cụ ngồi đó tươi cười với từng người, có thể thấy tâm trạng cực kì tốt. Cùng tiếp khách bên cạnh ông là người hiện tại làm chủ Lục thị – vợ chồng Lục Chấn Văn, thỉnh thoảng lại giới thiệu khách quý với ông.

Trường hợp này cũng như là hàn huyên xã giao, cơ hội tốt để mở rộng mạng lưới quan hệ, rất nhiều người mang theo người nhà dự tiệc, nhân cơ hội tiến hành “ngoại giao phu nhân”.

Đàn ông đời thứ ba của Lục gia tuần tú lịch sự, lại chưa có hôn phối, tất nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý. Nhưng thật bất ngờ, hôm nay “xảy ra chuyện” không phải công tử quân là áo lượt Lục Hành, mà là con cả của chi thứ hai Lục Vũ.

Bạn gái Lục Vũ là một ngôi sao hạng hai của làng giải trí Hồng Kông, tên là Bạch Chân Chân, cũng là cô gái trong tin đồn yêu đương gần đây với Lục đại thiếu, cô này đóng vai chính trong nhiều phim truyền hình nên khá nổi tiếng. Tuy nhiên trong trường hợp như tiệc mừng thọ Lục lão gia tử, nếu không có Lục Vũ dẫn đến, chỉ với thân phận của cô vẫn chưa đủ tư cách.

Mặc dù Lục Vũ dẫn theo Bạch Chân Chân tham dự tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử, cũng không đồng nghĩa với việc Lục gia chấp nhận Bạch Chân Chân. Hoàn toàn ngược lại, đối với hành động kiêu tiền trăm hậu tấu của con trai, mẹ của Lục Vũ thể hiện sự bất mãn cực độ, do trường hợp mà không thể nổi đóá, nhưng rõ ràng là nhầm lẫn làm nger trước sự lấy lòng của Bạch Chân Chân. Người sáng suốt đều nhìn ra bà ta không thích Bạch Chân Chân.

Lục Phong nhỏ nhất, năm nay mới hai ba, gấp rút trở về từ nước ngoài tham gia lễ mừng thọ, tìm chị họ Lục Thiển là con gái thứ hai của bác cả làm bạn đồng hành, quy củ không gây rắc rối.

Trái lại, tay chơi có tiếng thường ngày Lục Hành lại đi một mình không dẫn theo bạn gái, không khỏi khiến người khác âm thầm ngạc nhiên.

“Giữ đây, hồ ăn chay, bắt đầu tu thân dưỡng tính há?” Phía sau truyền đến tiếng cười cợt.

Lục Hành xoay người, là Trương Gia Hồng.

“Sao cậu cũng tới?”

“Sinh nhật ông nội cậu, tôi sao có thể không đến chứ? Lục nhị thiếu của chúng ta đơn cô lẻ bóng, cũng quá cô đơn đi!” Trương Gia Hồng khoác tay bạn gái, cô bạn gái này cũng là tiểu thư nhà giàu trong giới, trang điểm tinh tế nhưng có vẻ quá an tĩnh, với tính cách ham chơi của Trương Gia Hồng, bạn gái tất nhiên là người nhà chọn cho anh ta.

Lục Hành không khách khí trả đòn: “Tôi thế này gọi là phong lưu mà không hạ lưu, ai như cậu hàng đêm sênh ca, coi chừng già sớm!”

Thấy hai người như có điều muốn nói, bạn gái Trương Gia Hồng dịu dàng cười, biết điều rời khỏi, lưu lại không gian cho bọn họ.

Hai người bùng ly rượu đi ra ngoài ban công.

Lục Hành hỏi: “Ông anh họ tôi hôm nay phát điên cái gì không biết, tự dưng lại mang theo diễn viên đến đây?”

Chi thứ ba chỉ có một mình Lục Hành, anh có quan hệ không quá thân cận với những thành viên khác của Lục gia, lại vì bị xa lánh mà quanh năm phải ở lại đại lục, chỉ có dịp Tết hoặc sinh nhật ông bà mới được về Hồng Kông. Trương Gia Hồng tuy không phải họ Lục, nhưng có người chú trong nhà mở toà soạn, được xem là loại người tin tức linh thông,

Trương Gia Hồng cọt nhả “Sao cậu biết anh ta điên, nói không chừng là yêu thật lòng ấy chứ!”

Lục Hành cười chế giễu “Anh ta là loại người không làm chuyện không có lợi, nhà tôi không có khả năng cho phép anh ta cưới Bạch Chân Chân, anh ta cũng không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy được!”

Trương Gia Hồng buông tay “Bạch Chân Chân này cũng không phải hạng lương thiện gì. Trước Lục đại thiếu, cô ta đã từng cặp kè với người khác, người đó cậu cũng quen biết, Lý Minh Hồng của Lý gia. Hai người cặp bồ một năm, Lý Minh Hồng vứt bỏ cô ta, sau đó Bạch Chân Chân lập tức leo lên cây đại thụ là anh họ cậu. Chuyện tình cảm không dễ nói, không biết chừng Lục Vũ thật sự nóng đầu vừa gặp đã yêu cô ta, nếu không sao có thể biết rõ người nhà phản đối còn đưa đến bữa tiệc chứ? Tôi đoán tiêu đề báo giải trí ngày mai chắc chắn không phải đại thọ Lục lão gia tử, mà là vụ scandal của Lục đại thiếu, ha ha!”

Đây không phải chuyện quan trọng gì, Lục Hành chỉ hỏi vậy thôi. Nhưng Trương Gia Hồng bỗng nhiên nắm lấy vai anh, nói bằng ngữ điệu nặng nề: “Người anh em, sau này cậu có tính toán gì không?”

“Tính toán cái gì?”

“Mặc dù chúng ta toàn bị kêu là quần là áo lượt, nhưng cũng phải có tiền mới làm quần là áo lượt được chứ. Tôi thì không sao, ba đời con một, tương lai tất cả đều là của tôi, nhưng cậu thì lại khác. Cậu xem thế gia vọng tộc như Lục gia, tương lai chia tới tay cậu còn được bao nhiêu, càng khỏi nói đến cô di chú bác anh chị em, ai cũng nhìn chằm chằm Lục thị như sói như hổ, chẳng lẽ cậu cũng muốn tranh giành với bọn họ hay sao?”

Lục Hành hừ khê: “Tranh giành thì sao, tôi cũng có quyền thừa kế mà!”

Tuy là nói vậy, anh cũng biết lời Trương Gia Hồng nói không sai. Lục gia nhiều người, tranh chấp cũng nhiều, bên trong đại gia tộc mỗi ngày không ngừng đấu đá lẫn nhau. Như ông nội anh cưới ba bà vợ, sinh mấy người con không cùng một mẹ, hiển nhiên không có khả năng xuống tay nề tình với nhau. Hiện giờ bác cả không có con trai, Lục thị tương lai truyền cho ai vẫn là ẩn số, Lục lão gia tử cũng không thể hiện thái độ, vì vậy đời hai đời ba của Lục gia đều đang dồn sức để leo lên vị trí đầu.

Lục Hành sờ dĩ rồi xa Hồng Kông, không làm việc tại công ty của tập đoàn gia tộc, vì một nguyên nhân rất trọng yếu, đó là không muốn tiếp xúc với những người này, xem sắc mặt của bọn họ.

“Trong đời thứ ba Lục gia, cha mẹ người ta cũng giúp bọn họ tranh giành, còn cậu không ở Hồng Kông, cũng không có cha mẹ lấy lòng trước mặt lão gia tử, xem thế nào cũng là không có phần thắng, không bằng dứt khoát tự mình ra làm ăn riêng.” Ý vào quen thân với Lục Hành, mở miệng nói thẳng “Tôi thì không thích vào ngân hàng của nhà mình, khuôn sáo, toàn là mấy lễ thói cũ, mình muốn thay đổi chút xíu thì một đám lão già đã nhảy ra âm ỉ, phiền chết đi được!”

“Tính sau đi, tiền của tôi bây giờ đem đầu tư không thành vấn đề, nhưng để mở công ty xem chừng chưa đủ đâu!” Lục Hành xoay xoay chiếc ly trong tay, nhìn rượu bên trong dập dòn gọn sóng.

Tiền trong tay anh một phần đến từ tiền lãi cổ phần hàng năm của Lục thị, một phần nữa là di sản của cha mẹ, cộng thêm bất động sản ở Hồng Kông và đại lục, đủ để cho anh duy trì cuộc sống xa xỉ của một phú nhị đại, nhưng nếu nói đến làm nên một phen sự nghiệp, rõ ràng cần cân nhắc nhiều hơn.

Trương Gia Hồng vỗ vỗ vai anh “Một đời người, hai anh em, cần giúp đỡ cứ nói một tiếng nhé!”

Lục Hành nở nụ cười, cũng đắm vào vai anh ta.

“Chắc chắn, hóa ra Trương thiếu cùng Lục thiếu ở trong này chơi trò đồng tính luyện ái!”

Phía cửa sổ truyền đến một âm thanh khác, Trương Gia Hồng liếc mắt, đột nhiên quay lại tóm người đó tới.

“Tiểu tử cậu bây giờ mới đến, tiệc mừng thọ Lục lão gia tử mà dám đi trễ hả!”

Phương Duệ Thu giờ hai tay đầu hàng “Là do hai người ở trong này nói chuyện quên mình, ngay cả bên ngoài náo nhiệt lớn như vậy cũng không biết!”

“Náo nhiệt gì?” Trương gia hồng hỏi.

“À, đứa con gái của bà cô A Hành dẫn ngôi sao nam ở đại lục về dự tiệc, làm mẹ cô ta tức quá chừng!”

Trương Gia Hồng phụt cười “Chỉ thứ nhất dẫn sao nam, chỉ thứ hai dẫn sao nữ, cùng nhau tỏa sáng nha, như vậy ai cũng không nói được ai!”

Phương Duệ Thu nói: “Cái này vẫn chưa phải nóng nhất, vừa rồi có người nhận ra, sao nam kia là Tiết Thế Hàm. Lúc trước Bạch Chân Chân đến đại lục quay phim bị truyền ra scandal với Tiết Thế Hàm này, còn có phóng viên bắt gặp hai người cặp kè với nhau.”

Lục Hành trong lòng khẽ động, anh nghĩ tới Tiết Thế Hàm chính là vai nam số hai trong bộ phim mới nhất của Tang Doanh, vào vai danh tướng Đường triều Ca Thụ Hân, trình diễn một hồi tình duyên khuynh thế hoàn toàn không tồn tại trong lịch sử cùng nữ chính Dương quý phi, mà diễn viên vào vai nữ chính lại là người lúc trước bị Tang Doanh cho ăn tát, Trần Thẩm.

Thế giới này cũng thật nhỏ.

Bên kia Trương Gia Hồng đã không khách khí cười nhạo ra tiếng: “Thật là khéo mà, tình nhân cũ gặp lại, giờ này cô của cậu chắc tức chết rồi! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có khi nào là anh họ cậu đã sớm biết chuyện này, nên đặc biệt mang Bạch Chân Chân đến để làm bác mình yên tâm không?”

Phương Duệ Thu đẩy đẩy mắt kính “Nhưng làm vậy Lục Vũ cũng không được gì mà, làm trò mèo này ở tiệc mừng thọ ông nội thì anh ta cũng bị quở trách.”

“Ông anh họ tôi đối nhân xử thế vô cùng linh hoạt, không dễ bị quở trách như vậy đâu. Hôm nay là sự kiện lớn, các trưởng bối cũng không tiện phát giận, đợi đến tiệc gia đình ngày mai dự là sẽ có kịch hay để xem” Bộ dạng Lục Hành nhẹ như mây gió, như hoàn toàn không liên quan tới mình.

Phương Duệ Thu ra vẻ buồn buồn, thấu hiểu tâm tình của Lục Hành.

Ông nội Phương Duệ Thu từng là nguyên lão của Quốc Dân đảng, một trong những hội viên đầu tiên của Đồng Minh hội, năm đó khi đại lục giải phóng mang theo một nhà lớn bé tránh sang Hồng Kông, lập nghiệp bằng đầu tư trang phục, hiện tại đã có hai thương hiệu quần áo nổi tiếng quốc tế, chuyên môn đi theo lộ tuyến thương hiệu cao cấp, cộng thêm kinh doanh trang sức. Phương gia mặc dù không phức tạp như Lục gia, nhưng cũng không phải gió yên sóng lặng.

Mẹ Phương Duệ Thu là vợ cả cha Phương, ngoại trừ Phương Duệ Thu còn có con gái là chị Phương Duệ Thu, Phương Thụy Hạ. Nhưng cha Phương ở bên ngoài còn có tình nhân, người đàn bà đó cũng sinh được một trai một gái, cậu em trai còn đang đi học, cô chị gái đã được cha Phương bố trí vào công ty làm việc. Mẹ Phương Duệ Thu hận thấu xương hai chị em họ, ngay cả đối với cha Phương cũng đã đến tình trạng không còn gì để nói, coi nhau như không.

May mà Phương Thụy Hạ và Phương Duệ Thu không chịu thua kém, hai chị em mỗi người nắm giữ việc kinh doanh của một thương hiệu trang phục và trang sức của Phương gia, không những vậy còn kinh doanh rất ấn tượng, thế này mới làm cho Phương phu nhân đỡ tức giận.

Đa số nhà giàu Hồng Kông đều có một vài chuyện không hay ho như vậy, chỉ là lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Chờ tới lúc ba người tán gẫu xong xuôi trở lại đại sảnh, con phong ba nhỏ nhỏ vừa rồi quả nhiên đã bình lặng.

Lục Hành tùy ý nhìn quanh, Bạch Chân Chân bị vứt bỏ trong góc ăn gì đó, thỉnh thoảng nhìn về phía đám tiểu thư phu nhân bên này nói nói cười cười, trong mắt không dấu nổi thèm muốn đồ kị. Tiết Thế Hàm thì đang dặt tay chị họ Lục Hành là Lưu Nguyệt, đứng nói chuyện cùng giới nghệ sĩ Hồng Kông, rõ ràng hòa nhập không tồi.

Những người khác của Lục gia đều tự mình tiếp khách, hàn huyên cùng đám bạn bè, bạn làm ăn. Mọi người nói cười thông thả, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra, mỗi người ở đây đều là người khôn ngoan, dù trong lòng nghĩ gì cũng không biểu hiện ra mặt.

Lục thị rất lớn, người Lục gia đều sống ở nơi khác nhau, ngoại trừ qua lại trong công việc, ngày thường khó gặp được một lần. Nhà lớn Lục gia chỉ có Lục lão gia tử cùng ba bà vợ, cộng thêm vợ chồng Lục Chấn Vân, những người khác đã ra ở riêng từ lâu, hàng năm chỉ có thể tề tựu vào dịp sinh nhật Lục lão gia tử và Tết âm lịch.

Tiệc gia đình tổ chức tại nhà lớn Lục gia, Lục lão gia tử không thích ăn cơm bên ngoài, nên đặc biệt bỏ ra số tiền lớn mời vài vị đầu bếp bậc thầy từ đại lục có sở trường làm món ăn Hoài Dương và Quảng Đông thường trú tại nhà họ Lục. Hôm nay, cả nhà đã đến đông đủ, nhón nha nhón nháo vây quanh bàn lớn, bỗng bất ngờ im lặng.

Tầm mắt Lục lão gia tử đảo qua mọi người, ánh mắt sắc bén như xưa. Mọi người dồn dập cúi đầu nhìn chằm chặp đồ ăn trên bàn, không dám nhìn thẳng ông cụ, sợ trở thành chim đầu đàn.

“A Vũ, cái cô Bạch Chân Chân kia là chuyện gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Lục Vũ như đã đoán trước được ông nội sẽ hỏi vậy, sắc mặt không đổi.

“Ông nội, Bạch Chân Chân không phải là bạn gái cháu, cháu chỉ gặp được ở trên đường thôi. Cô ta nói mình đang đi chơi với người ta, chẳng qua nửa đường thì bị xe bỏ lại, người đó vội vàng đi dự tiệc trước, tính lát nữa cho người quay lại đón cô ấy. Cháu thấy thời tiết nóng nực thế nên tiện thể dẫn cô ta theo.”

“Ai đi cùng cô ta?” Lục Chấn Vân hỏi.

“Lưu Hằng.”

Vừa dứt lời, Lục Cẩm Khanh liền đổi sắc mặt: “A Vũ, com có thể ăn vậy, nhưng lời không thể nói vậy được!”

Lưu Hàng là con trai của Lục Cẩm Khanh và Lưu Hoa Dương, năm nay hai mươi sáu tuổi.

Lục Vũ mỉm cười: “Cô, thế nào cháu lại nói vậy được, sao cô không hỏi em họ thử xem?”

Lục Cẩm Khanh bỗng quay đầu nhìn Lưu Hàng, trên mặt anh ta rõ ràng có hơi mất tự nhiên.

“A Hàng, thế này là thế nào, làm sao đang yên đang lành cháu lại đem con gái người ta bỏ lại giữa đường thế?” Người nói là mẹ Lục Vũ, bà ta thấy có trò hay, nói dăm ba câu liền đẩy Lưu Hàng lên đầu sóng ngọn gió.

Lục Cẩm Khanh ngoài cười nhưng trong không cười: “Chị dâu, A Hàng nhà mình sao có thể qua lại với cái loại con gái không đứng đắn đó chứ. Người rõ ràng là do A Vũ đưa đến bữa tiệc, muốn nói sao mà chả được!”

Lục Vũ mỉm cười: “Cháu mới đầu cũng nghĩ cô ta muốn kiếm có tiền lên Lục gia, không ngờ hỏi mấy vấn đề có liên quan tới A Hàng, cô ta đều trả lời được hết, ngay cả trên miệng A Hàng có cái nốt ruồi cô ta cũng biết. Cháu nghĩ không có khả năng là lừa đảo, nên cứ dẫn cô ta đến đây để ổn định, tránh việc cô ta nhất thời tâm tình kích động, đi nói với truyền thông chuyện gì đó làm bại hoại gia phong của Lục gia.”

Theo lời của anh ta, tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người Lưu Hàng. Mặt mày Lưu Hàng tái mét, miệng ngập ngừng không nói được câu nào.

“A Hàng, có phải thật thế không!” Lục Cẩm Khanh nổi giận hằm hằm, người chồng Lưu Hoa Dương giật nhẹ góc áo của bà ta, để bà ta bình tĩnh lại.

Lục Cẩm Khanh đâu chỉ là nổi trận lôi đình.

Trong thời gian này vì chuyện công việc, bà ta và cháu Lục Vũ đều đang tranh thủ hợp tác cùng một khách hàng. Lẽ ra vì chuyện Lục Vũ mang Bạch Chân Chân đến bữa tiệc, bà ta dự định chế giễu anh cháu vài câu trong bữa tiệc gia đình, kết quả ngược lại bị cháu trả đũa. Giờ thì hay rồi, không chỉ có con gái mê sao nam, đến cả con trai cũng có một chân với sao nữ. Thật đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cứ như bị người ta cho ăn tát vào mặt.

Càng gay go hơn nữa là còn có lão gia tử đang ngồi đây.

Lục Cẩm Khanh cường thế, ông chồng Lưu Hoa Dương sợ vợ. Cho nên hai đứa con tuy mang họ Lưu, vợ chồng Lục Cẩm Khanh vẫn làm việc ở Lục thị, chưa hẳn không có ý định tương lai kiếm chác một phần Lục thị.

Anh cả Lục Chấn Vân là người cầm lái Lục thị, lại là anh cùng một mẹ, thế nào cũng phải đứng trên cùng một chiến tuyến. Đáng tiếc anh cả không có con trai, thành ra làm lợi cho người chi thứ hai.

Lục Chấn Dương của chi thứ ba mất sớm, để lại Lục Hành chỉ là bù lông không nâng được tường. Tất cả mọi người không coi trọng anh, còn lại là chính là chi thứ hai có thực lực mạnh mẽ.

Những năm gần đây, trong tối ngoài sáng, Lục Cẩm Khanh không ít lần so chiêu cùng người chi thứ hai, chưa từng ngờ tới hôm nay bị lật thuyền trong mương, vậy mà bị con cái liên lụy.

Chị dâu Chu Khôi Vân hoà giải: “Được rồi được rồi, Cẩm Khanh, A Hàng còn nhỏ không hiểu chuyện, em không cần nổi giận làm gì!”

Lục Phong cười nói: “Bác dâu, anh Hàng năm nay đã hai sáu, còn lớn tuổi hơn cháu nữa, vẫn còn chưa hiểu chuyện ă?”

“A Phong, cháu bớt nói đi. Hôm nay là ngày vui, người một nhà khó được quây quần ngồi lại một chỗ ăn bữa cơm, cãi qua cãi lại còn ra thể thống gì nữa!” Bà cụ ngồi cạnh Lục lão gia tử mở miệng.

Thấy bà nội lớn lên tiếng, Lục Phong thè lưỡi, không nói gì nữa.

Lục lão gia tử chậm rãi cất tiếng: “Cẩm Khanh, dạo này con bận rộn chuyện làm ăn, sao nhãng việc giáo dục con cái. Trước tiên con cứ chuyển giao công việc của mình cho A Vũ, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, tiện thể quản giáo hai đứa nó, chuyện công ty tạm thời không cần con quan tâm.”

“Ba!” Lục Cẩm Khanh trắng mặt.

Lục lão gia tử giờ tay cán lời bà ta “Cứ vậy đi, ăn cơm!”

Vừa ra lệnh một tiếng, thức ăn bắt đầu được mang lên, trên bàn rót cục khôi phục sự im lặng.

Đây chính là Lục gia, ngay cả ăn một bữa cơm cũng phải diễn một vở kịch.

Lục Hành cười lạnh trong lòng.

Sau bữa ăn mới là vở kịch đặc sắc nhất, mọi người lần lượt lên tặng quà mừng thọ cho lão gia tử.

Đầu tiên là đám người Lục Chấn Vân, Lục Cẩm Khanh tặng quà, sau đó là các cháu trai và cháu gái đòi thứ ba.

Ai cũng biết ông cụ thích đồ cổ và thư họa, số đông là lựa ý hòa theo, cũng có người muốn chơi trội, cố ý khác người.

Lục Nhu tặng một cây gậy chống bằng gỗ màu đen, Lục Vũ tặng sách đọc bản (chỉ có một bản duy nhất) thời Tống, Lục Phong là đĩa nhạc tuyển tập các ca khúc tiếng Quảng Đông.

“Đây là...?” Lão gia tử nhìn chú chó con trắng như tuyết đang phình phịch chạy tới, có hơi kinh ngạc.

Lục Thiển cười nói: “Ông nội toàn ở trong nhà, không chịu ra ngoài đi lại gì hết, cháu sợ ông buồn chán nên tặng Đoàn Đoàn cho ông giúp ông giải sầu.”

Chú chó nhỏ có hai tai nhọn nhọn dựng lên, mặt mày cong cong như trời sinh biết cười, quả thật không có cách nào khiến người ta không thích.

“Được được! Vẫn là Thiển Thiển tri kỷ nhất!” Ông cụ Lục thực sự rất vui vẻ.

Trong ba người con gái của Lục Chấn Vân, ngoài con gái lớn Lục Nhu ở lại Lục thị công tác, thì con thứ hai Lục Thiển làm cô giáo nhà trẻ, con gái út Lục Tuyết năm nay mới mười tám, còn đang du học ở nước ngoài, lần này theo khảo đoàn sát của trường đến Nam Cực, không về kịp mừng thọ ông nội nên đặc biệt gửi quà về.

Về ba cô con gái này, Lục Nhu chừng chạc, Lục Tuyết hoạt bát, duy nhất Lục Thiển ở giữa không nói tới thứ bậc và giới tính đều không bị người khác chú ý, tính cách lại dịu dàng hòa thuận.

Đến lượt Lư Hàng và Lư Nguyệt, ông cụ tựa như vì chuyện vừa rồi mà con giận chưa tan, không hề tươi cười, chỉ ừ nhẹ một tiếng, còn giáo huấn hai người họ mấy câu. Lư Nguyệt từ trước đến nay rất sợ người ông này, thấy thế rụt cổ lại không dám mở miệng, Lư Hàng thì khản cập dòi đi mục tiêu, miễn cho bom đạn trúng vào mình.

Anh ta thấy Lục Hành ngồi một bên cứ như người không liên quan, lập tức chuyển dòi mâu thuẫn: “Ông ngoại, cháu biết sai rồi, không bằng xem thử anh ba tặng quà gì cho ông?”

Lục Cẩm Khanh cũng cười nói: “Đúng đó ba, con vẫn nhớ rõ năm ngoái Lục Hành tặng tranh của Tề Bạch Thạch, nhưng tiếc cho cháu nó một mảnh hiếu tâm, đứa nhỏ này không biết phân biệt thật giả, vậy mà bị người ta lừa cho... A Hành, không phải năm nay cháu lại tính tặng thư họa nữa đấy chứ?”

Cuộc nói chuyện khiến sự chú ý của mọi người trong chóp mắt đều dồn vào Lục Hành.

Lục Hành liếc nhìn Lục Cẩm Khanh một cái, lộ ra một nụ cười không rõ nghĩa, “Cô à, cô không nói thì cháu cũng quên, lần trước cháu còn tình cờ gặp người quen cũ của cô, Tiêu Chính Hùng đấy!”

Lục Cẩm Khanh chợt tắt nụ cười, chưa kịp trả miếng thì đã nghe Lục Phong nói: “Anh Hành, anh tặng gì vậy, mở ra xem xem nào!”

Thật ra Lục Hành không dám đem toàn bộ tiền cược đặt hết vào Tang Doanh, vì vậy ngoại trừ bức tranh bán thành phẩm kia, anh còn mua một cặp bình bạch ngọc Dương Chi thời nhà Thanh. Do đó khi nghe Lục Phong hỏi, anh mở hộp giấu đựng cặp bình trước.

“Ông nội, đây là quà của cháu, chúc người vạn thọ vô cương, niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu (thọ vạn năm chẳng cùng, hàng năm đều như hôm nay, tuổi nào cũng như lúc này).”

Lục lão gia tử liếc nhìn bình bạch ngọc, ừ một tiếng, gật đầu: “Cảm ơn cháu, mau ngồi xuống đi.”

Lục Hành biết rõ phản ứng của ông cũng giống như lúc nhận được quà của những người khác, không quá thích cặp bình ngọc này, bèn lấy ra một cái hộp dài.

“Ông nội, cháu còn chuẩn bị một phần quà khác nữa, có điều phần quà này hơi đặc biệt, không biết liệu ông có thích không.”

“Ờ?” Ông cụ bị anh khơi dậy lòng hiếu kỳ: “Quà gì vậy?”

Lục Hành mở hộp lấy bức tranh ra, tháo dải lụa thắt bên ngoài.

“Đây là?” Lục lão gia tử đeo kính lão, đứng dậy thận trọng xem xét.

Lục Phong cười ha ha: “Anh Hành, bức tranh chưa hoàn thành này mà cũng làm quà tặng được sao?”

Lục Cẩm Khanh cũng cười nói: “A Hành, cháu nói cháu đã gặp được Tiêu tiên sinh, sao lại không nhờ ông ta giúp cháu lau mắt? Cái loại bán thành phẩm này mà cũng dám đem đến trước mặt ông nội...”

Bà ta nói còn chưa nói xong, tiếng của lão gia tử đã át mất bà ta.

““Giang kiến tuyệt tể đồ” của Vương Ma Cật? ... Không phải, đây là bản sao nhĩ, để ta xem lạc khoản nào, ô? ... Là do Triệu Mạnh Phủ vẽ?! Đúng rồi, đúng rồi! Ta đã nói rồi!”

Lão gia tử vô cùng vui mừng, nói cũng không nói trọn vẹn được, những người khác nghe mà không hiểu ra sao, Chu Khởi Vân hỏi: “Ba, bức họa này tốt

lắm ạ?”

Lão gia tử không để ý bà ta, nhìn thẳng vào Lục Hành: “Bức “Giang kiến tuyết tề đồ” này cháu kiếm được ở đâu thế, làm sao cháu biết nó là tranh thật?”

Lục Hành nói lại đánh giá của Tang Doanh đối với bức tranh này, khuôn mặt Lục lão gia tử tỏ vẻ tán thưởng: “Không tồi, cháu cũng hiểu được thưởng thức tranh đây, xem ra năm ngoái ăn giáo huấn xong đã trở về nỗ lực học hỏi!”

Lục thị mặc dù lấy kinh doanh làm giàu, Lục lão gia tử cũng học đòi văn vẻ. Tổ tiên Lục thị thậm chí có thể truy ngược đến dòng Lục Cửu Uyên (một triết gia nổi tiếng) thời Nam Tống. Chẳng qua tổ tiên anh hùng, con cháu chưa chắc đã là hảo hán, tới thế hệ của Lục lão gia tử, nếu không có ông ta phát triển cái xí nghiệp nhỏ kia lớn mạnh, thì ngày nay Lục thị ở Hồng Kông cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt mà thôi. Nhìn lại những người trước mặt, đừng thấy Lục lão gia tử cưới ba bà vợ, trong nhà con cháu đầy đàn, nhưng ông thật sự nhận thấy, nếu phải chọn ra người thừa kế hợp cách chính thức, thì một người cũng không có.

Do vậy, lão gia tử chưa từng khen ai bao giờ lại phá lệ khen ngợi Lục Hành, không khác gì chuyện vụn tuế ra hoa (vụn tuế vốn hiếm khi nở hoa), ngay cả ảnh mặt người khác nhìn anh cũng bất đồng.

Da mặt Lục Hành rất dày, tiếp nhận không bỏ sót một lời khen nào, thầm nghĩ trong lòng cô nàng Tang Doanh này quả thật có chút tài năng. “Ông nội, người quá khen rồi, trên phương diện giám định thưởng thức thư họa này, cháu chỉ vừa mới nhập môn, vẫn phải tiếp tục cố gắng.”

“Có tiến bộ thì phải khen ngợi, không cần thiết phải che che giấu giấu!” Lục lão gia tử liếc nhìn mọi người một lần, chống chiếc gậy gỗ màu đen đứng dậy “Được rồi, các anh chị cứ chơi đi, A Hành, cháu theo ta đến thư phòng đến một chuyến.”

“Vâng” Lục Hành nhận lấy những ánh mắt khác nhau của mọi người, đi theo phía sau lão gia tử.

Bên tay trái một ly nước tắc, bên tay phải một bịch khoai tây chiên, Tang Doanh lướt nhanh như gió xem tin đồn trên mạng.

Bởi vì muốn viết kịch bản nên cô phải lên mạng tìm tư liệu, kết quả lại vô tình bắt gặp tin đồn giữa mình và Trần Thâm.

Không có ngoại lệ, dư luận cơ bản đều nói Lục Hành phong lưu đa tình, hai sao nữ vì anh mà tranh giành với nhau, lại thêm phát huy trí tưởng tượng phong phú, sống động như thật, đào sâu mổ xẻ, nói Trần Thâm mang thai đứa con của Lục Hành, mẹ sang nhờ con, thậm chí còn nhìn lại các kiểu quần áo mới đây của Trần Thâm rồi suy đoán cô ta đã có bầu mấy tháng. Tại Tieba (diễn đàn trực tuyến của công ty Bách Độ) và fanpage của Trần Thâm, Tang Doanh bị ném đá ngập mặt ngập mày, cũng có người ở diễn đàn nổi tiếng nào đó đăng bài, liệt kê các ngôi sao, thiếu gia từng cặp kè với Trần Thâm ngày trước, cá xem Lục Hành này có thể kiên trì được mấy tháng.

Cho dù có trí nhớ còn sót lại, Tang Doanh cũng không nghĩ khoa học công nghệ phát triển lại có thể mang đến nhiều thú vui như vậy. Ngẫm lại kiếp trước, ngộ nhỏ trong kinh thành tin tức lưu thông cũng rất nhanh, các nữ quyền nhà quyền quý đều có qua lại với nhau, luôn thường xuyên nghe được một ít lời đồn kín, nhưng nếu nói ngồi trong nhà cũng có thể biết được tin tức ở gần dặm bên ngoài như bây giờ, đó là điều không tưởng. Có thể thấy, thời đại phát triển cũng không phải hoàn toàn không có hại, ít nhất đại sự quốc gia và lời đồn phố chợ ở thời xưa không được phép lớn tiếng bàn tán, hiện tại thì ai cũng có thể ngang nhiên thảo luận.

Bây giờ Tang Doanh đang xem náo nhiệt, xem đến mức vui sướng, không chút nào phần nộ khi mình là một trong các nhân vật chính, bị tổn thương đầy mình.

Điện thoại vang lên, cô nghe máy.

“A lô.”

“Cô đang làm gì thế?” Giọng của A Sam.

“Lên mạng.”

“Sao tôi lại nghe thấy tiếng rôm rốp?”

“Tôi đang ăn khoai tây chiên.” Người ở đầu bên kia điện thoại rõ ràng có tâm trạng không tệ.

“... Cô cũng rành ghê nhỉ, uống công tôi còn lo lắng cô thất nghiệp không có cơm ăn nữa chứ.” A Sam có chút nghiêng răng nghiêng lợi. “Hiện tại có một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe cái nào trước?”

“Tin tốt đi.”

“Tin tốt là phần diễn của cô trong bộ phim hôn nộ không bị cắt mất.”

“Ồ.”

“... Cô không hỏi tại sao à?”

“Tại sao?” Tang Doanh nghe lời thuận theo.

“... Bởi vì người diễn chung với cô là Phuong Nhạc Dương. Nếu cắt của cô, thì của anh ta cũng bị cắt mất, nghe nói phần đó anh ta thể hiện không tồi, đương nhiên không bằng lòng cắt phim. Do đó Phuong Nhạc Dương đấu với Trần Thâm, cuối cùng không biết anh ta móc nối với đạo diễn thế nào, dù sao cũng chúc mừng cô, cô vẫn còn cơ hội lộ diện.”

“Còn tin xấu thì sao?”

“Tin xấu đó là Trần Thâm không cách nào làm khó Phuong Nhạc Dương, đành đổ hết lửa lên người cô, phát ngôn bừa bãi đòi “đóng băng” cô.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Có bị “đóng băng” hay không, kỳ thật Tang Doanh chẳng màng. Cô không mấy hứng thú với diễn xuất nên khi nghe tin này cũng không có cảm giác gì.

Trái lại, A Sam cảm thấy từ sau khi cô bị tai nạn thì cả người trở nên khác lạ, sự khác lạ không chỉ thể hiện trong hành vi cử chỉ, mà còn trong việc xử lý và phản ứng trước các sự kiện. Cái kiểu tâm lý bình tĩnh này cứ như trời sập cũng có thể lấy làm chần chập, so với ngày trước hoàn toàn như hai người khác nhau. Trước kia nếu Tang Doanh nghe được mình bị “đóng băng”, thì phản ứng đầu tiên tuyệt đối là nhảy dựng lên chửi như tát nước gửi lời thăm hỏi tám đời tổ tông của Trần Thâm, mà không phải như bây giờ, chỉ nhẹ nhàng “à” một tiếng.

“Cô thật không sao chứ?” Anh ta hỏi lời này mà có chút kinh hồn tán đảm, sợ rằng đây là sự yên bình trước cơn bão, cô nàng này sẽ im hơi lặng tiếng xách bình xăng đi tìm Trần Thâm.

Tang Doanh mặc kệ anh ta, thẳng tay cúp điện thoại.

Cô tìm thẻ ngân hàng, kiểm tra số dư tài khoản trong đó.

Thật không dễ gì, với tình trạng tiêu xài của chủ nhân mà vẫn còn được ba ngàn trong tài khoản ngân hàng.

Khóe miệng giật giật.

Ba ngàn là khái niệm gì? Tang Doanh về cơ bản đã hoàn toàn thích ứng với thời đại này, đối với tiền bạc đã có nhận thức mới: Ở thành phố nhỏ, ba ngàn có lẽ là tiền lương một tháng của tầng lớp lao động, nhưng ở thủ đô thì có lắm cũng chỉ đủ sống một tháng mà thôi.

Lưu Giai Dung vốn là công nhân xí nghiệp nhà nước, hiện tại đã nghỉ hưu, lương hưu một tháng cũng được ba ngàn, nuôi sống hai mẹ con hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng Tang Doanh cảm thấy mình đường đường là một vị quý nữ Đại Đường, ngự phong huyện chủ Lê Dương, lăn lộn đến mức chỉ còn lại ba ngàn trong tài khoản, thì quá mất mặt.

Xét cho cùng, cũng là do chủ nhân cũ của thân thể này có nền tảng quá kém.

Kiếp trước trái ngược, phú đệ của mình được hoàng đế ban cho, không dám nói so được với công chúa Cao Dương từng được sủng ái nhất, nhưng ít ra cũng là hôn non bộ đá Thái Hồ, đình đài thủy tạ, tất cả đều có, chưa kể đến hầu gái xinh xắn, nô bộc thanh tú xung quanh tùy tùng. Kết quả hiện tại, Tang Doanh nhìn quanh một vòng, nhìn bức tường ô vàng đến căn hộ diện tích ọp ẹp, độ chênh lệch không phải chỉ lớn bình thường.

Chính vì vậy mục tiêu hàng đầu của Tang Doanh hiện nay, đó là đổi một cái căn nhà lớn cho mình.

Nhà ở thủ đô, khu vực đẹp đẹp một chút ít nhất cũng đã mấy vạn, mục tiêu này cách ba ngàn tiền tiết kiệm bây giờ, ừm, còn xa lắm.

Cô ngẫm nghĩ, tìm số điện thoại vừa nãy A Sam gọi tới, đang tính gọi lại thì điện thoại đổ chuông.

Lại là A Sam.

“Cô có phải đã đi tìm Lục thiếu không?” Ngữ khí của A Sam lúc này là lạ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tang Doanh không trả lời.

“Công ty vừa nhận cho cô hai bộ phim, nghe trên đó nói, như là Lục thiếu nói giúp cô.” A Sam thấy cô bình tĩnh như vậy, trái tim cũng chầm chậm thả lỏng theo. “Cô thực sự không gặp Lục thiếu chứ?”

“Một hai lần gì đó.”

“Cái gì!” Giọng A Sam tăng cao tám độ, cảm xúc vừa khôi phục bình thường lại bắt đầu bùng nổ. “Cô xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai hả? Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, đừng có dây vào anh ta! Cô không nhìn lại gia đình cô là cái gì, gia đình người ta ra sao, cô còn mơ tưởng người ta lấy cô về

chắc! Nếu anh ta chỉ là vui chơi qua đường, cuối cùng chịu thiệt thòi không phải là cô sao! Để tôi nói cho cô...”

Lưu Giai Dung bụng đồ ăn ra, bắt gặp Tang Doanh thân nhiên cúp điện thoại, hiếu kỳ hỏi: “Ai vậy?”

“Gọi nhầm số.” Tang Doanh bình tĩnh nói.

Hai giây sau, điện thoại lại đổ chuông, Tang Doanh nhấc lên, sau đó đưa ống nghe cách tai thật xa.

“Chết tiệt, còn dám đập điện thoại của tôi, cô biết không...”

Một tiếng “bộp”, điện thoại lại bị đập.

Thế giới tươi đẹp như vậy, mình lại nóng nảy như thế, thật không tốt, không tốt.

A Sam ở bên kia điện thoại hít một hơi thật sâu, lần thứ ba gọi đến nhà Tang Doanh.

Lần này nghe điện thoại là Lưu Giai Dung.

“A lô, Tiểu Cổ hả!”

“...” A Sam một bụng tức không xả ra được, gắng gượng nặn ra bộ mặt tươi cười. “Dì ạ!”

“Chào cháu, lâu quá không gặp nhỉ, Doanh Doanh đang dùng cơm mất rồi, hay là cháu cũng qua đây ăn chung đi, tiện thể để dì nhìn cháu xem!”

Anh ta ngừng một chút “Vâng ạ, bây giờ cháu qua đây.”

Ba mẹ A Sam năm đó cùng sống trong một khu với hai vợ chồng Lưu Giai Dung, mối thân tình giữa hai nhà được thiết lập từ thời điểm ấy. Sau đó, chồng Lưu Giai Dung bị tai nạn giao thông qua đời, Lưu Giai Dung mang Tang Doanh rời đi, ba mẹ A Sam cũng xuất ngoại, chỉ còn A Sam ở lại tiếp tục học tập, hiện sống tại một căn nhà khác của Cổ gia ở thành phố B, cũng trong cùng một thành phố cách nhà Tang Doanh không xa.

Lúc anh ta đến, Tang Doanh còn đang ăn, thấy anh ta bước vào, lông mi cũng không chớp, ăn hết sức chăm chú, nghiêm túc ngồi thẳng nâng đũa gấp thức ăn.

“Cổ...”

Lưu Giai Dung mở cửa rồi mang bát cơm ra, niềm nở tiếp đón: “Đến đây, Tiểu Cổ, ngồi xuống đã, lúc Doanh Doanh nó ăn cơm thì tuyệt đối không nói chuyện, cháu cứ ăn trước đi!”

A Sam cũng thấy đói bụng, nói cảm ơn rồi ngồi xuống ăn.

Đùng thấy Tang Doanh cử chỉ tao nhã, tốc độ ăn cơm lại không hề chậm. A Sam chỉ thấy mình còn chưa gấp được mấy đũa, chén đĩa cũng đã trống không.

Bên kia Tang Doanh ăn no uống đủ, đẩy chén đũa đứng dậy. “Tôi xuống dưới lầu tản bộ một lát, anh cứ ăn đi.”

“Đội đã...” Nói chưa dứt lời đã bị sặc cơm, A Sam lên cơn ho sặc sụa.

“Thực bất ngữ, tâm bất ngôn.” (Khi ăn không bàn luận, khi ngủ không nói chuyện). Tang Doanh vỗ vai anh ta rồi rời đi.

“Khụ khụ khụ khụ!” Anh ta bỗng nhiên có cảm giác muốn chết.

Hết sức vất vả đợi đến lúc bản thân bình ổn được cơn ho, Tang đại tiểu thư cũng đi tản bộ về, anh ta đã hoàn toàn không còn cái giận, không ngờ lại có cảm giác xúc động đến độ nước mắt lưng tròng.

Trên bàn đặt hoa quả Lưu Giai Dung đã rửa sạch, bà vừa ra ngoài tìm hàng xóm chơi mạt chược, để lại không gian cho bọn họ.

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.” A Sam nói.

“Nói đi.” Vừa tản bộ về, Tang Doanh toàn thân sáng khoái.

“Có phải cô đi cầu xin Lục thiếu, để anh ta giúp cô nói chuyện với lãnh đạo công ty không?”

“Không phải.”

“Vậy anh ta làm sao lại chủ động giúp cô?”

“Có lẽ là do tôi đã giúp anh ta chăng.”

A Sam mở to mắt, “Giúp anh ta? Cô có thể giúp anh ta cái gì chứ?”

“Giúp tôi cắt cam đi.”

Tang Doanh dựa người trên ghế sa lon, cầm lướt qua đĩa trái cây, sai khiến người khác không hề thấy áp lực.

“...” Để nghe được “tin hot”, A Sam đành cam chịu gọt vỏ cam.

Đợi đến lúc A Sam gọt vỏ xong, cắt quả cam cắt thành từng miếng từng miếng đưa cho cô. Tang Doanh ăn một miếng, cam ngọt thơm nhiều nước, cô thấy tâm trạng rất tốt, bấy giờ mới đem chuyện giúp Lục Hành kiểm được bức “Giang kiến tuyệt tể đồ” của Triệu Mạnh Phủ trong buổi đầu giả nói sơ qua.

A Sam càng nghe thì đôi mắt mở càng lớn, “Cô học giám định thư họa hồi nào đấy, sao tôi không biết?”

Tang Doanh ăn xong miếng cam cuối cùng, vỗ vai khen ngợi anh ta, “Tay nghề không tồi, lần sau lại giúp tôi gọt nữa nhé.” Đứng dậy đi rửa tay, hoàn toàn không có hứng giải thích.

U oán nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, A Sam phát hiện khí thế lúc đến của mình toàn bộ không còn gì.

“Vậy cô tính sao bây giờ?” A Sam bám theo phía sau như hồn ma hỏi dồn.

“Tính sao là tính sao?” Tang Doanh lấy nước hoa hồng vỗ vỗ lên mặt, sản phẩm chăm sóc da ở đây cô dùng đã lâu, vẫn thấy không bằng bột hoa kiếp trước đám thị nữ trong phủ dùng hoa tươi theo mùa điều chế ra, càng không nói tới những thứ được cung ban thưởng. Có lẽ hôm nào tự mình làm một bộ thì tốt hơn.

“Cô hiện giờ chẳng khác nào tiếp tục cùng Lục thiếu dây dưa mập mờ, đối với Trần Thâm mà nói chỉ là scandal găm dẹt thêm hoa, nhưng đối với diễn viên nhỏ chưa thành danh như cô là không hề có lợi. Tang Doanh, mẹ của tôi sau khi nghe nói tôi đang dẫn dắt cô, luôn dặn tôi phải chăm nom cô thật nhiều, tuy dưới tay tôi không chỉ có một mình cô là nghệ sĩ, nhưng chỉ riêng với mối giao tình của bề trên chúng ta, tôi cũng không muốn thấy cô làm đường lạc lối.”

Tang Doanh trước kia một lòng hướng đến phù hoa, trước nay chưa từng nghe lọt lời khuyên của A Sam, A Sam cũng lười nói, Tang Doanh hiện tại có vẻ “bình thường” nhiều rồi, thành ra anh ta lúc này không dễ gì khuyên bảo hết lời.

Tang Doanh chớp mí, sờ đầu anh ta như sờ cún con. “Tôi biết rồi.”

“Vi thế?”

“Vi thế nên giờ tôi phải đi vào nhà vệ sinh, anh muốn vào hầu hạ không?”

“...”

Nhìn cô từ phòng vệ sinh ra, A Sam đen mặt truy hỏi: “Vậy cô có nhận hai bộ phim đó không đây?”

“Nhân vật thế nào?”

“Đều không tệ đâu, một bộ là phim điện ảnh, viết về Hán Cao Tổ Lưu Bang, vai diễn của cô là người phụ nữ trong hậu cung khi ông ta về già – Tân phu nhân. Vì giúp Lữ hậu hạ độc Thích phu nhân, kết cục bị Lưu Bang phát hiện xử tử, từ đó về sau vợ chồng Lữ hậu trở nên xa cách, nói đơn giản là một vai nữ bị làm vật hi sinh.”

Tang Doanh nghe xong nói: “Chưa nói tới việc trong lịch sử có vị Tân phu nhân này hay không, Lữ hậu đường đường là hoàng hậu của Cao Tổ, đi theo Hán Cao Tổ vào sinh ra tử, trong triều đình có danh vọng cực cao, muốn xuống tay với Thích phu nhân, cần gì phải dùng loại thủ đoạn cấp thấp này chứ?”

A Sam liếc mắt khinh khinh: “Biên kịch viết như vậy, tôi làm gì được đây?”

“Còn bộ khác thì sao?”

“Bộ còn lại là phim truyền hình, chủ yếu kể về khúc mắt giữa hoàng đế Thái Tông Hoàng Thái Cực và người phụ nữ của mình, điểm nhấn là về tình yêu của ông ta với Hải Lan Châu. Còn cô, đóng vai tỷ nữ của Tiểu Ngọc Nhi – vợ của em trai ông ta Đa Nhĩ Cổn – tên Ô Lan, lần này đất diễn so với bộ trước nhiều hơn một chút. Ô Lan này yêu thâm Hoàng Thái Cực, Hoàng Thái Cực cũng biết, nên liên tục lợi dụng nàng ta, không chỉ bảo nàng xúi giục hai vợ chồng Đa Nhĩ Cổn và Tiểu Ngọc Nhi bất hòa, còn sai nàng đưa tình báo giả cho Đa Nhĩ Cổn ở tiền tuyến, khiến Đa Nhĩ Cổn thua trận, để Hoàng Thái Cực có cơ làm yếu đi binh quyền của ông ta, cuối cùng kết cục của cô là...”

A Sam nhìn qua kịch bản, “Âm mưu bại lộ, bị Trang phi tức trí đa mưu bên cạnh Hoàng Thái Cực, cũng chính là chị của Tiểu Ngọc Nhi, Đại Ngọc Nhi vạch trần, chết dưới kiếm Đa Nhĩ Cổn.”

“Sao lần nào kết cục của tôi cũng thảm thế?”

“Bối vì cô là vai phụ.”

“Với lại bộ này có nhiều chỗ khiến người ta muốn chửi lắm.”

“Chỗ nào?”

“Một đứa tỳ nữ mà có năng lực đưa tình báo giả ra tiền tuyến, điều này không ăn khớp với lịch sử. Biên kịch này nhất định là không có não.”

Tang Doanh liếc qua kịch bản, trên đó viết: Tình sử Thanh Thái Tông – một bộ phim kể lại ân oán vương mặc cả đời của một đời minh quân Đại Thanh, một câu chuyện ái tình cảm động rơi nước mắt, một anh hùng sắt đá nhu tình, chinh chiến thiên hạ vì tình yêu từ bỏ hậu cung ba ngàn.

“Còn nữa, hoàng đế của một triều đại thế phát dịch phục (cạo đầu và mặc trang phục người Mãn), bệ quan toà cang, cũng được gọi là minh quân hay anh hùng sao?”

Đại Đường, nơi kiếp trước cô sống, với phong thái của đại quốc rộng lớn cởi mở và bao dung, tiếp nhận tứ di bốn phía (tứ di: bốn loài mọi rợ, người Trung Quốc ngày xưa coi các dân tộc bốn phương là mọi rợ), nhưng tấm lòng đó, phải được thành lập trên nền tảng thực lực quân sự hùng mạnh. Trong khi đó sử sách viết, thời kì cuối triều Thanh, khói lửa nổi lên bốn phía, đừng nói tứ di xâm phạm, ngay cả Uy Quốc (Nhật Bản, theo cách gọi của người Trung Quốc thời xưa) cũng có thể tùy ý tàn sát con dân Trung Hoa. Điều này làm cho Tang Doanh không có chút hảo cảm nào đối với nhà Thanh.

A Sam buông tay: “Tang tiểu thư, đây là phim truyền hình, không phải lịch sử, không cần nghiêm túc như vậy. Người xem toàn thích thể loại “thiên lôi cầu huyết”*, hợp lý hay không cô không cần quản, cô chỉ cần biết người xem thích là ok. Đầu năm nay, tỉ suất người xem là tất cả, đạt tỉ suất cao nhất, địa vị của biên kịch cũng theo nước lên thì thuyền lên, ai quan tâm ăn khớp với lịch sử hay không chứ. Nếu cô cứ thành thật viết thể loại chính kịch lịch sử, bảo đảm không ai thèm coi! Thực ra khi hai kịch bản được đưa ra, tôi dám khẳng định, kịch bản sau lên phim sẽ “hot” hơn.”

“Vì sao?”

“Bối vì đủ sốc.”

“...”

Tang Doanh nói: “Chính kịch chưa chắc đã không được đón nhận, trong lịch sử cũng có cảnh huyết nhục tung tóe, đao quang kiếm ảnh, chẳng qua biên kịch hiện nay trước khi viết không chịu lật lại sách sử mà thôi.”

A Sam lẩm bầm “Nói thì dễ lắm, vậy cô viết thử xem?”

“Anh đọc được không đây?”

“Cô nghĩ tôi đây lăn lộn trong làng giải trí nhiều năm như thế, không lẽ ngay cả khả năng giám định kịch bản nào có thể “hot” cũng không có...”

Từ “sao” còn chưa kịp nói, một tập giấy đã ném lên người anh ta.

A Sam mở ra xem vài trang, hơi giật mình, “Cô viết thật à?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Kịch bản mới viết được một nửa, hơn nữa chỉ có đại cương từng tập, nhưng về mặt A Sam, ban đầu thì hơi hột, đến lúc sau thì dần dần chăm chú hẳn lên.

“Cái này là cô viết thật hả?” Anh ta thở ra một hơi thật dài. Tuy rằng không phải lấy bối cảnh nhà Thanh đang “nóng” hiện nay, mà chọn nhà Đường tương đối “nguội” hơn, nhưng cốt truyện tình tiết bên trong đặc sắc, triều đình trong ngoài đấu đá lẫn nhau, khiến A Sam bị trở mắt nghiền lờ.

Quan trọng nhất là, kịch bản không một mực rập khuôn theo lịch sử, có đưa thêm vào không ít nhân vật hư cấu và bối cảnh, nhưng nắm vững và thành thạo về ngôn ngữ và nhân vật, đọc qua cảm giác như là đặt mình vào bên trong vậy. Nếu đem ra so sánh, hai kịch bản vừa rồi anh ta đưa ra quả thật thua kém không ít.

Thứ này thật sự là do cô gái ham hư vinh lúc trước – trong đầu toàn nghĩ đến chuyện kiếm được “cao phú suất” (những anh chàng cao to, giàu có, đẹp trai) để gả vào nhà giàu – viết ra sao?

“Cô không định sẽ đổi nghề đây chứ?” A Sam hỏi.

Tang Doanh cầm một quả cam lên ngắm nghía, “Trước mắt chỉ là nghề tay trái, nếu rảnh thì tôi sẽ hoàn thành kịch bản. Anh giúp tôi gửi đi được chứ, tôi nghe nói hiện nay biên kịch mới viết kịch bản rất khó đăng kí quyền tác giả, mối quan hệ của anh nhiều như vậy, phải giúp tôi lấy được quyền tác giả đó.”

Khóe miệng A Sam co quắp: “Tôi nhớ như mình là người đại diện nhận phim cho cô cơ mà?”

“Ngoan.”

Tang Doanh thuận tay đưa quả cam, đứng lên, sờ đầu anh ta.

“Cô đi đâu vậy?”

“Giờ hơi rồi, nên đi ngủ.”

“...”

Lịch quay hai bộ phim này không trùng nhau, bộ phim truyền hình Thanh triều phải chờ sang tháng sau, nên cô tới đoàn làm phim “Hán cung phong vân” báo danh.

Quay phim điện ảnh có yêu cầu cao hơn rất nhiều so với phim truyền hình. Nội dung phim truyền hình có thể trải dài suốt mấy chục tập, trong khi điện ảnh thì nên ngắn lại chỉ còn hơn một trăm phút. Bởi vì thời gian ngắn, nên tình tiết luôn đòi hỏi sự tinh túy, không giống phim truyền hình dài lê thê, trong phim điện ảnh căn bản không xuất hiện bất cứ nhân vật nào không liên quan đến nội dung phim. Nếu có, cũng là do đạo diễn nắm vững tiết tấu bộ phim.

Một bộ phim truyền hình mấy chục tập, diễn viên thường phải mất thời gian dài ăn ở tại đoàn phim, gặp đúng lúc mùa hè thì càng khổ hơn, dưới cái nóng bốn mươi mấy độ có khi còn phải quần áo ướt đẫm chạy tới chạy lui. Diễn viên có tên tuổi đa số đều không muốn quay phim truyền hình, trong khi phim điện ảnh có thời gian quay ngắn, cơ hội nổi tiếng lại lớn hơn, thành thử ngày càng nhiều người thích đi theo con đường này.

Tuy nhiên điều này không có nghĩa là điện ảnh không có “quy tắc ngầm”. Hoàn toàn ngược lại, diễn viên không có quan hệ, có thể kiếm được một vai phụ có tên có tuổi trong phim là ngon lắm rồi, còn nếu có quan hệ thì luôn được sắp xếp vai diễn lúc bộ phim đang trong giai đoạn lên kế hoạch. Mối quan hệ này, có lúc là nhà đầu tư, đôi khi là giám chế, thậm chí là người trong giới chính trị, đương nhiên, nếu danh tiếng đạo diễn đủ lớn và ông ta có người mình muốn chọn, thì vẫn có thể từ chối.

Nói tóm lại, những quy tắc trong giới này, trong lòng mọi người đều biết rõ, người tình ta nguyên.

Hiện tại, Tang Doanh cũng may mắn được xếp vào một chân, nhân vật của cô trong phim này tuy không phải nữ chính, nhưng cũng coi như là nữ số ba.

Địa điểm quay phim điện ảnh chủ yếu tập trung ở phim trường thành phố D. Dưới tay A Sam không chỉ có một nghệ sĩ, diễn viên cùng hạng với Tang Doanh còn có mấy người, thành ra không thể đi quay phim cùng Tang Doanh, giúp cô mua vé máy bay xong, lại dặn đi dặn lại mãi mới cho đi, trong lòng khó tránh vẫn còn bất an, “tiền án” của Tang Doanh thật sự quá nhiều, không thể làm cho người ta bớt lo.

Xuống máy bay, đã có lái xe của đoàn phim đưa cô tới thẳng phim trường, gặp mặt đạo diễn bàn bạc vài câu, tất nhiên trước đó, tự mình phải đào sâu phân tích kịch bản, sau đó tập lời thoại, diễn thử, mọi thứ được tiến hành đúng trình tự.

Bộ phim nói về Hán Cao Tổ Lưu Bang khi về già.

Ông sủng ái Thích phu nhân, nhưng Lữ Trĩ cũng là hoàng hậu, Lữ Trĩ có con trai, hơn nữa còn là thái tử, nhưng Thích phu nhân cũng có con trai, người con này thông minh hơn thái tử, được Lưu Bang yêu thương hơn.

Thế là vấn đề khiến hoàng đế đau đầu nhất đã đến, ngài vàng chỉ có một, nếu đem cho thái tử, vợ bé ngày nào cũng khóc lóc, ông ta cũng đau lòng. Thêm nữa ông ta thấy, Lữ Trĩ lòng dạ độc ác, từ đến lúc mình băng hà, vợ bé và con trai tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, nhưng nhường ngôi cho con nhỏ, danh bất chính ngôn bất thuận, chưa nói đến Lữ Trĩ không chịu, ngay cả các đại thần cũng sẽ phản đối.

Ngay lúc Lưu Bang đang phân vân khó quyết, hậu cung cũng xoay quanh người thừa kế ngài vàng bày ra một hồi gió tanh mưa máu. Bộ phim được triển khai ngay tại bối cảnh này – dĩ nhiên, vì chạy theo khẩu vị “cẩu huyết” mà khán giả thích, trong đó thêm vào rất nhiều tình tiết linh tinh, ví dụ như “vật hi sinh” Tần phu nhân mà Tang Doanh đóng, chính là một nhân vật hư cấu.

Bộ phim điện ảnh này thuộc loại đầu tư sản xuất lớn, bên đầu tư có phần của người trong hội bạn mắc dịch của Lục Hành – Trương Gia Hồng, vì vậy lần này anh ta cũng xếp người vào vai nữ số hai, thiếp yêu của Hán Cao Tổ Lưu Bang, Thích phu nhân.

Nữ chính là Lữ Trĩ, Lưu Bang đã già, tất nhiên Lữ Trĩ cũng không còn trẻ, vì vậy diễn viên được chọn là Lý Ung đã tầm tuổi bốn mươi. Tuy những năm gần đây cô đã bắt đầu đảm nhận vai người mẹ, nhưng trên người vẫn còn giữ được vẻ quyến rũ như trước, người khác khi gặp mặt đều phải gọi một tiếng “Cô Lý”.

Nam chính là Lưu Bang, người vào vai này Chu Mặc Hoài có địa vị còn lớn hơn. Nếu nói Ảnh đế mới “lên ngôi” Phương Nhạc Dương là ngôi sao đang lên trong những năm gần đây, như vậy Chu Mặc Hoài không thể nghi ngờ chính là nhân vật số một số hai tại làng giải trí đại lục. Một khi đạt tới cấp độ và thực lực như anh ta, việc nhận phim chỉ là hứng thú, mọi quy tắc ngầm đều là mây bay, ngay cả đến lời thoại trong kịch bản nếu anh ta không thích, vẫn có thể sửa như thường.

Có hai nhân vật như vậy ở đây, cả đoàn làm phim được bao quanh bởi ánh hào quang của “đại thần”, cơ bản là không có chuyện của người khác.

Chẳng qua có một vài việc là không thể tránh được.

Theo lý thuyết, khi một bộ phim có những tên tuổi lớn tham gia, những người này thường thích khoan thai đến trễ để thể hiện sự đặc biệt của mình. Tuy nhiên, lần này khi toàn bộ mọi người trong đoàn phim gần như đã tập trung đông đủ, đi muộn không phải hai cái tên lớn Chu Mặc Hoài hay Lý Ung, mà là người phụ nữ được Trương Gia Hồng sắp đặt vào, Dương Lâm trong vai nữ số hai.

Tình cảnh của Dương Lâm đỡ hơn Tang Doanh, đã từng vào vai chính trong một số bộ phim truyền hình, còn được giới truyền thông đánh giá là “tân binh”, đáng tiếc mấy năm nay vẫn bị vây ở trạng thái không “nổi” không “nóng”, không thể để lại cho người xem ấn tượng sâu sắc. Không biết hôm nay cô ta nghĩ cái gì, đã kiếm được một vai diễn như thế lại còn sĩ diện đến muộn.

May mà mấy hôm nay các cảnh của Lưu Bang với Lữ hậu được quay trước, không cần Dương Lâm xuất hiện, đạo diễn lại thuộc loại dễ tính có tiếng trong giới, trong lòng đã biết sau lưng cô ta có chỗ dựa, dạy bảo vài câu rồi cũng thôi.

Bên kia đại điện đang quay cảnh Lữ hậu dẫn theo thái tử trên triều đình cùng Lưu Bang đối đầu gay gắt trước mặt chúng thần. Diễn viên lão luyện như Chu Mặc Hoài và Lý Ung, rất dễ dàng tiến vào trạng thái, hầu như không có NG, nếu diễn viên quần chúng trong vai các quần thần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chỉ cần một lần là có thể hoàn thành.

Phim điện ảnh được chiếu trên màn ảnh rộng, mỗi cái mày nhăn hay nụ cười đều lọt vào mắt khán giả, không giống phim truyền hình có một số cảnh có thể qua mắt được, điện ảnh đòi hỏi khả năng diễn xuất cao hơn một bậc.

“Hoàng hậu lần này muốn gì đây, chẳng lẽ là muốn bức vua thoái vị?!” Lưu Bang gắt gao nhìn chằm chằm Lữ hậu, ánh mắt lạnh lùng gần như bắn ra mũi tên.

Lữ hậu ngẩng cao đầu, không chút sợ hãi đứng tại nơi đó, ngược lại thái tử đứng cạnh cô về hơi nhát gan.

“Năm đó thuở còn hàn vi, ta đã gả cho bệ hạ, trong hơn mười năm, theo người bốn ba trăm trời, trôi giạt khắp nơi, chưa từng có một câu oán hận. Bệ hạ không có thời gian chăm sóc cha già, ta chăm! Bệ hạ không có thời gian quan tâm người nhà, ta lo! Bệ hạ không có thời gian dạy dỗ con cái, ta dạy! Bây giờ nghiệp lớn đã thành, chẳng lẽ bệ hạ có mỹ nhân trong ngực, liền quên tình nghĩa ngày xưa, thật sự muốn phế hoàng hậu, truất thái tử hay sao!”

Cả đại điện yên tĩnh, quần thần phủ phục khấu đầu, không dám lên tiếng, chỉ còn âm thanh của Đế hậu vang vọng.

Lưu Bang râu tóc bạc trắng nhìn Lữ hậu cũng đã không còn trẻ, ánh mắt lạnh băng dần dần trở nên mệt mỏi, ông nhẹ thở dài: “Trẫm nói muốn phế thái tử khi nào chứ?”

Tang Doanh đứng xem say sưa.

Đôi khi cảnh này kết thúc là tới cảnh của cô, nên cô sớm đã hóa trang thay đồ từ tế, rảnh rồi không biết làm gì, khép tay áo đứng một bên.

Nếu không phải xung quanh có máy quay cùng đạo diễn và các nhân viên trong đoàn, cô suýt nữa tưởng rằng đó thật sự là Lưu Bang và Lữ Trĩ đang nói chuyện.

Đây mới chính là diễn xuất.

Hai diễn viên đóng vai Vi hậu và công chúa An Lạc trong phim truyền hình lần trước, so với hai người trước mặt đầu chỉ kém ngàn dặm, thậm chí Phương Nhạc Dương đang được mọi người ca tụng cũng thua xa lắm.

So với việc tự mình diễn xuất, Tang Doanh hiển nhiên càng thích xem diễn hơn. Đương nhiên, nếu bây giờ có được cái xô pha để nằm, lại nuôi dưỡng mấy nam sủng xinh đẹp hầu hạ bên người, lại càng thoải mái hơn.

Tang Doanh có chút tiếc nuối, mặt khác thêm vào kế hoạch tương lai của mình một mục tiêu nữa: ngoài căn nhà lớn, còn cần có mỹ thiếu niên.

Bờ vai bị vỗ nhẹ, cô quay đầu lại, không ngờ lại là A Sam.

“Sao lại là anh?”

“Cô đây là về mặt gì vậy?” A Sam đảo mắt, “Tôi đến thành phố H để bàn bạc một vài hợp đồng, tiện quá ghé thăm cô một chút xem thử có gây ra chuyện gì không, cảm lây!”

Đưa một cái túi nhựa lớn màu đen qua, Tang Doanh cầm lên, cũng không nhẹ.

“Cái gì đây?”

“Com hộp của đoàn phim rất khó ăn, cô cố chịu một chút, đừng có lại nổi cáu lên. Ở đây không giống với lần trước, chỉ riêng một mình Chu Mặc Hoài cũng hơn mấy cái Phương Nhạc Dương với Trần Thẩm cộng lại, nếu cô đắc tội anh ta, đừng nói tôi không cứu được cô, cho dù cầu xin Lục Hành cũng vô dụng.”

A Sam lải nhải cần nhằn cả đồng, Tang Doanh mở túi nhìn vào, táo, cam, kiwi, thanh long đầy cả một túi lớn, thảo nào nặng như vậy.

“Tiểu Cổ thật tốt.” Tang Doanh sờ đầu anh ta.

Người này ngày thường tuy nói nhảm khá nhiều, con người lại không tệ lắm.

“Gọi tôi là A Sam!” A Sam giãy nảy lên, “Còn nữa, đầu của đàn ông không thể sờ lung tung!”

Tang Doanh ờ một tiếng, lờ vào tai này ra tai kia.

Đằng sau chọt truyền đến một hồi âm ỉ, vì cách khá xa nên người phía trong đại điện không nghe thấy.

Tang Doanh cùng A Sam quay lại nhìn.

Dương Lâm vai nữ số hai mặc bộ đồ diễn đậm màu có vạt áo cong lên, giơ cao một bên tay áo, trông vô cùng tức giận, đang nói gì đó với cô gái đối diện, hai bên còn có vài người đang khuyên giải.

A Sam chắc một tiếng, “Nơi nào nhiều phụ nữ thì nơi ấy lắm thị phi!”

Cô gái đắc tội Dương Lâm mặc một bộ quần áo cung nữ cấp cao, khe khẽ cúi đầu, nửa bên mặt đối diện hai người Tang Doanh, như là không dám đối đầu với Dương Lâm, hoặc có lẽ là đang hết sức nhẫn nhịn.

Tang Doanh bỗng lập tức nhớ ra thân phận của cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cô gái tôn thờ vật chất cũng từng đi qua những năm tháng thanh xuân khờ dại.

Lúc còn học đại học Tang Doanh rất hòa hợp với một nữ sinh cùng phòng, sau bốn năm đại học thì đã thân đến độ có thể cùng mặc chung một cái quần. Lúc sắp tốt nghiệp, hai người theo sự giới thiệu của trường, ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ của một công ty phim ảnh, điểm xuất phát ban đầu của họ cũng không khác gì nhau, chỉ có thể kiếm được mấy vai quần chúng. Nhưng Tang Doanh thì hướng ngoại, lại luôn chủ động tranh thủ một số cơ hội hầu rượu, nhân cơ hội này bám vào cây đại thụ Lục Hành, chưa hẳn được lên như điều gặp gió nhưng ít ra cũng đã kéo dài khoảng cách với nữ sinh kia. Hơn nữa người nọ không giỏi xã giao, lại không muốn dựa hơi người quyền thế, không hợp với Tang Doanh, hai người từ đó xa cách, sau này đã không còn liên hệ.

Tang Doanh vẫn giữ lại trí nhớ của thân xác này nên lập tức nhớ ra tên cô ta, Tần Ngừ.

A Sam tiện tay kéo nhân viên đoàn phim vừa ở đằng kia sang lại hỏi thăm, thì biết được lúc ăn cơm trưa, Tần Ngừ không cẩn thận để hộp cơm ở bên cạnh Dương Lâm, kết quả cô nọ ngồi xuống, tay áo bộ trang phục mới thay quá rộng, không để ý nên bị làm dơ.

A Sam nghe xong nói với Tang Doanh: “Dương Lâm này cũng không phải dễ chơi, cô đừng trêu vào cô ta, người ta có thể lấy được vai nữ số hai, ai biết được sau lưng là ông chủ lớn nào.”

Tang Doanh nói: “Tôi biết sau lưng cô ta là ai.”

A Sam háng hót: “Ai hả?”

Tang Doanh nói: “Trương Gia Hồng, bạn Lục Hành.”

A Sam à một tiếng: “Quả nhiên là cá mè một lứa.”

Tang Doanh xem tiếp trò vui được một lát bỗng nói: “Anh đi gỡ rối giúp cô ấy đi.”

“... Đâu phải chuyện của tôi?”

“Người đó thời đại học đã giúp tôi không ít việc, coi như trả lại ân tình cho cô ấy.”

A Sam khó chịu xì mũi: “Ân tình của cô sao tôi lại phải đi?”

Tang Doanh buông tay, nhẹ nhàng nói. “Anh không đi thì tôi đi là được.”

Vừa dứt lời, A Sam thiếu chút nữa nhảy căng lên.

“Không được đi!” Anh ta hung hăng nói.

Tang Doanh đáp lại bằng một nụ cười vô tội.

“... Cô cố tình gài tôi phải không!” A Sam nhìn chăm chăm cô thật lâu, nỗi giận bùng bùng đi qua chỗ hai người nọ, không biết còn tưởng là anh ta đi bắt lỗi.

Đúng vậy. Tang Doanh nói trong im lặng.

A Sam đi tới, “Có chuyện gì vậy?”

“Anh là ai?” Dương Lâm bị cắt ngang, sắc mặt không lành.

A Sam liếc nhìn Tần Ngữ, “Đây là nghệ sĩ của công ty chúng tôi, nếu không phải là chuyện gì to tát, có thể để cho cô ấy nói tiếng xin lỗi coi như xong không?”

Dương Lâm đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lượt, thần sắc xem thường trên mặt rất rõ ràng.

A Sam chỉ làm như không thấy. Trong giới này, nghệ sĩ cho là có được ba phần màu sắc thì liền mờ phùng nhuộm, tự coi mình là trung tâm rất nhiều, thực sự là không đếm xuê. Dương Lâm là một điển hình, Tang Doanh trước kia cũng vậy, các cô cậu vào mình có chỗ dựa vì thế không biết kiềm chế, lúc nào cũng nghĩ mình hơn kẻ khác. Lại không biết rằng người không tốt cả nghìn ngày, hoa không giữ đủ trăm ngày thắm tươi, trong làng giải trí không bao giờ thiếu người trẻ đẹp, sau một vài năm, nhan sắc không còn, vận may chẳng có, ai còn nhớ rõ cô là cộng hành hay củ tỏi.

Đáng tiếc làng giải trí lắm cám dỗ, rực rỡ muôn màu, người có thể giữ vững đến cùng không có nhiều. Đừng nói làng giải trí, các ngành nghề khác trong xã hội cũng như vậy, thông thường giữa nguyên tắc và tiền đồ, chỉ có thể chọn một thứ. Xã hội hiện đại chỉ cười kẻ nghèo chứ không cười gái điếm, cho dù cô không từ thủ đoạn tiền thân, qua vài năm công thành danh toại, lại tẩy trắng một tí thì cũng có thể thanh khiết như một đoá sen trắng trong mắt công chúng.

Tần Ngữ khá lạnh lợi, nghe A Sam nói xong, lập tức lên tiếng: “Là lỗi của tôi, thật xin lỗi, Dương tiểu thư, nếu cô không ngại, tôi có thể giúp cô đem quần áo đi giặt, sẽ tốt ngay thôi.”

Dương Lâm trợn trừng mắt: “Chịu lỗi có ích gì? Hôm nay có phần diễn của tôi, bây giờ đem đi giặt thì lát nữa tôi mặc cái gì?!”

Cũng khó trách cô ta bị kích động như vậy. Lát nữa là có màn diễn Lư Bang âm ỉ với Lữ Trĩ xong thì bức bối, đến chỗ bà nhỏ để tìm sự an ủi, vì vậy cần Thích phu nhân mặc bộ váy đỏ khiêu vũ cho ông ta, nhưng trong tất cả đồ diễn, màu đỏ chỉ có duy nhất bộ này.

Tiểu minh tinh ở cấp độ như Dương Lâm, nếu không phải dựa vào quan hệ, thì không thể có cơ hội diễn chung với Chu Mặc Hoài, có biểu hiện tốt trong bộ phim này hay không, liên quan trực tiếp đến tiền đồ của cô ta.

Tần Ngữ ghen hòng.

A Sam cau mày, gặp phải loại người không chịu buông tha thế này thật đúng là hết cách.

“Váy ý của Dương tiểu thư là sao?”

Dương Lâm nhìn A Sam cười khẩy: “Anh muốn ra mặt giúp cô ta? Tốt thôi, vậy anh đi nói với đạo diễn đi, dù sao phim này tôi cũng không đóng được nữa.”

Đây là tư thái phải đuổi Tần Ngữ đi mới thỏa mãn.

A Sam hoà giải: “Vết bẩn này rất nhỏ, lúc nhảy chưa chắc đã thấy được, cô âm ỉ đến chỗ đạo diễn, đuổi việc cô ấy là chuyện nhỏ, lát nữa bên kia còn có phần diễn của mấy người thầy Chu, lãng phí thời giờ bọn họ có thể sẽ không thoải mái.”

Dương Lâm gần như giấy này lên: “Tôi đây không thoải mái thì ai quan tâm!”

A Sam không nói chuyện tiếp với cô ta được, vì chuyên viên đạo cụ thấy hai bên giằng co mãi không xong, để tránh bị lửa lan sang người mình đã qua báo với đạo diễn.

Cảnh quay trong đại điện diễn ra hết sức thuận lợi, tâm trạng đạo diễn đang tốt, tự dưng nghe được sự cố như vậy, ảnh hưởng đến tiến độ quay, mặc dù ngoài miệng không nói gì, sắc mặt cũng không dễ coi.

“Chuyện gì xảy ra thế!” Về mặt ông ta khó chịu nhìn đám người Dương Lâm.

Nhân viên công tác trong đoàn đang vây xem bên cạnh vội vàng nói rõ ngọn ngành.

Đạo diễn đối với việc Dương Lâm đem chuyện bé xé ra to có hơi bất mãn, nhưng cho cùng sau lưng người ta cũng có quan hệ, không cần thiết phải làm xấu mặt cô ta, nghe vậy liền hỏi Tần Ngừ: “Cô đã xin lỗi chưa?”

Tần Ngừ không nói mình vừa xin lỗi rồi, thấp tiếng nhỏ giọng nhận sai lần nữa: “Là sơ suất của tôi, thật xin lỗi, Dương tiểu thư.”

Ai ngờ Dương Lâm vẫn không chịu bỏ qua: “Lâm đạo, cô ta đảm nhận vai diễn quan trọng nào trong phim thế, một người ngay cả việc làm ngày thường đều sợ y như vậy, có thể mong đợi gì vào diễn xuất của cô ta cơ chứ?”

Dù tính tình đạo diễn có dễ chịu chăng nữa, cũng phải cau mày, lại nhìn sang Tần Ngừ, không có hậu trường gì, đứng ở đó như cái bắp cải. Quên đi, coi như là nể mặt người ở sau lưng Dương Lâm, cô ta muốn đuổi thì đuổi, sau đó lại tìm đại một người khác là được.

Ông ta nhìn về phía Tần Ngừ: “Vậy cô hãy...”

“Lâm đạo, cảm xúc của cô Lý có vẻ không được tốt.” Bên cạnh có người thân nhiên lên tiếng.

Đạo diễn theo tiếng trông lại, quả thực thấy Lý Ung trong vai Lữ hậu đã thay một bộ đồ diễn mới đang ngồi ở đằng kia chờ quay phim. Ngày nóng bức mà chất cả đồng quần áo lên người, chị ta vốn khó tính, trên mặt đã bắt đầu lộ ra vẻ bức mình.

Ông ta lại nhìn sang người vừa nhắc nhở mình, chính là vai nữ số ba, Tân phu nhân do Tang Doanh sắm vai, cũng là người vào đây thông qua quan hệ.

Đạo diễn cũng rất phiền muộn, ông ta tốt tính, nhưng không phải là dễ bắt nạt, chỉ là bộ phim này vốn muốn tìm đạo diễn có tiếng Khương Thành Chí, kết quả Khương Thành Chí đang bận làm một phim khác, nên cơ hội này rơi xuống người có tiếng tăm thua kém Khương Thành Chí là ông ta.

Ai dè đây không chỉ là cơ hội, mà còn là “củ khoai nóng” (sự việc khó giải quyết), mấy diễn viên chính ở đây, một người hai người, không phải có số có má thì là có quan hệ.

“Tang Doanh, cô biết cô ấy phải không?” Ông liếc qua là biết Tang Doanh đang giúp Tần Ngừ nói chuyện.

Tang Doanh nói: “Cô ấy là bạn học Đại học của tôi.”

Đạo diễn ừm một tiếng: “Vậy vừa hay, mọi người nói chuyện với nhau đi, không phải chuyện lớn gì, đừng để chậm trễ quá trình quay phim, cô Lý bên kia quay xong là tới các cô. Dương Lâm, cảnh cuối là cô cùng thầy Chu diễn với nhau, lời thoại đã thuộc chưa, thầy Chu là không thích người khác NG mãi đâu đấy!”

Nói xong ông ta vội vàng bỏ đi, “đá bóng” sang cho bọn họ.

Dương Lâm hiểu được đạo diễn đây là cảnh cáo mình, có điều dù giờ cô ta có quan hệ với Trương Gia Hồng, nhưng thật sự không dám đắc tội Chu Mặc Hoài, nghe vậy nhìn chằm chằm vào Tần Ngừ nói: “Lần này cô gặp may đấy!”

Đồng thời hung hăng nguyền Tang Doanh với A Sam một phát, rồi ngửa mặt lên bỏ đi cùng trợ lý.

Tần Ngừ mở miệng, lắp ba lắp bắp gọi tên Tang Doanh: “... Cảm ơn bạn!”

“Không cần khách sáo.” Chủ nhân của thân xác này thời đại học nợ không ít ân huệ của Tần Ngừ. Tang Doanh nghĩ nếu mình đã tiếp nhận khối thân thể này, tất nhiên cũng phải trả món nợ ân tình này.

Sắc mặt Tần Ngừ có hơi mất tự nhiên, chắc cũng đã nhớ ra mấy năm nay xa lánh Tang Doanh, ngày đó không chịu được khi thấy cô dựa hơi quyền quý, rốt cuộc bây giờ ngược lại lại cần cô giúp mình giải vây.

“Bạn làm gì thì làm đi, mình sẽ tìm bạn sau.” Thấy cô ta ngượng nghịu, Tang Doanh thuận miệng nói.

Tần Ngừ gật đầu, trông có vẻ như vừa trút được gánh nặng.

Chờ cô ta đi xa, A Sam mặt không diễn cảm nói: “Chúc mừng cô, trên sổ đen lại tăng thêm một tên rồi, hi vọng cô có thể tại lúc sinh thời đắc tội hết toàn bộ mọi người trong giới này.”

“Ồ, tôi sẽ cố gắng.”

“...”

A Sam có việc phải về trước, kế tiếp vẫn là Chu Mặc Hoài diễn đôi cùng Lý Ung, không có việc của Tang Doanh. Cô tiến bước A Sam, mặc một bộ Hán phục thông thả đi dạo xung quanh, thu hút không ít ánh nhìn, một số du khách và diễn viên quần chúng còn tưởng cô là ngôi sao lớn nào, kéo lại xin chụp ảnh chung.

Nơi đây nằm ở một thị trấn nhỏ của thành phố D, nhờ có phim trường này, mọi ngành nghề của thị trấn đều được đẩy mạnh, hàng loạt nhà hàng khách sạn được mở ra, không chỉ phục vụ nhu cầu của đoàn làm phim, mà còn rất nhiều gái trai có khát vọng diễn xuất, tiến vào làng giải trí để nổi tiếng, ôm theo giấc mộng đến đây, bắt đầu từ diễn viên quần chúng, vận may tốt thì trở thành diễn viên tự do, sau đó lại từng bước một đi lên.

Phim trường chiếm một khu vực rộng lớn, căn cứ theo phong cách của từng triều đại khác nhau mà phân chia thành những khu vực riêng biệt, chỗ của nhóm người Tang Doanh hiện giờ là khu Tàn Hán, cung điện mọc lên như rừng, san sát nối tiếp nhau, nhưng dấu vết mô phỏng cực kì rõ ràng, không nói đến diện tích không thể so với kiến trúc thật trong lịch sử, ngay cả độ tinh tế chi tiết, cũng là không bằng được.

Tang Doanh đứng trên bậc thềm dưới mái hiên, xa xa nhìn kiến trúc khu Tùy Đường phía bên kia, nhớ tới cuộc sống vàng son xa xỉ, kẻ hầu người hạ kiếp trước của mình, không khỏi khẽ thở dài, nhân tiện nhớ đến thiếu niên xinh đẹp mình nuôi trong phủ một chút.

“Doanh Doanh?”

Thấy cô quay lại, Tàn Ngừ cười nhẹ, trong nụ cười có vẻ lúng túng khi đã lâu không gặp, lại có sự ngại ngùng khi địa vị hiện giờ của hai người đã cách xa nhau.

Tang Doanh gật đầu chào hỏi, “Đạo này bạn khỏe chứ, đóng vai gì trong phim vậy?”

“Vai một cung nữ tâm phúc bên cạnh Thích phu nhân đối đầu với bạn đó, có một câu thoại. Vừa nãy rất cảm ơn bạn, chừng nào bạn rảnh, mời bạn bữa cơm được không?”

Câu sau chỉ đơn thuần là khách sáo, Tàn Ngừ không nghĩ Tang Doanh đã để ý bữa cơm của mình.

Nhưng cô phát hiện, lâu ngày không gặp, không chỉ bản thân đã thay đổi nhiều, cả Tang Doanh cũng thay đổi, trước kia có thể thấy rõ vẻ kiêu ngạo bốc đồng trên người cô bạn, bây giờ thì một chút cũng không có.

Xem ra thời gian có thể thay đổi con người, Tàn Ngừ cay đắng thầm nghĩ.

Tang Doanh cười: “Đề mình mời bạn đi, khi nào rảnh bạn cứ nói với mình một tiếng.”

Tàn Ngừ gật đầu: “Đúng rồi, sắp tới lớp mình họp lớp, bạn có đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nghe thấy hai từ ‘họp lớp’, trong đầu Tang Doanh bỗng tự động hiện ra một đoạn ân oán tình cừ.

Trong lớp của bọn họ năm xưa thậm chí là cả khóa đó, Tang Doanh chưa bao giờ là người nổi bật nhất. Người nhận được nhiều sự chú ý nhất là một bạn nữ trong lớp, người ta nhà giàu, xinh đẹp lại tốt tính, biết đàn Piano, biết khiêu vũ, không kễ hay nam nữ, tất cả bạn bè, thầy cô đều thích cô, có chương trình gì sắp biểu diễn, người đầu tiên mọi người nghĩ đến là cô, chỉ mỗi Tang Doanh là xung khắc với cô, cứ gặp mặt là gây chuyện, kết cục thường là tự rước lấy nhục, thất bại thảm hại.

Tốt nghiệp đã mấy năm nay, tất cả mọi người đều lẫn lộn trong xã hội, cũng hiểu rõ hơn tầm quan trọng của việc có gia thế tốt. Bạn nữ kia tốt nghiệp xong thi xuất ngoại, sau đó lọt mắt xanh của một đạo diễn nổi tiếng khi tham gia thử vai trong một bộ phim điện ảnh, được giao ngay vai chính, vì vậy một bước lên mây, hiện giờ bộ phim cô tham gia đã giành được giải thưởng điện ảnh quốc tế, so với các bạn học đang phải tìm kiếm cơ hội nổi tiếng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Đổi lại là Tang Doanh trước kia, nhắc tới cô gái này nhất định là trong lòng tràn đầy ghen tị, nhưng Tang Doanh bây giờ sao lại có cảm giác đó được, dù cho Tàn Ngừ có nói ra cái tên Tiêu Duyệt Nhan, Tang Doanh cũng chỉ bình thản như nước.

Tàn Ngừ nhìn cô, nói thật dè dặt: “Bạn có nhớ Tiêu Duyệt Nhan không?”

Tang Doanh ‘ừ’ một tiếng.

“Nghe nói cô ấy cũng đi họp lớp, bạn không để ý chứ?”

“Để ý cái gì?” Tang Doanh thu ánh mắt từ đằng xa về, nghe vậy như rụng mảy, ánh mắt lướt qua người Tàn Ngừ, cái nhìn đầy phong tình pha lẫn uy thế khiến cho đối phương ngẩn ngơ, gần như không nói nên lời.

“... Không có gì, nếu bạn đi thì lúc đó mình sẽ liên lạc với bạn.” Không biết là do hóa trang hay vì nguyên nhân khác, Tàn Ngừ cứ cảm thấy Tang Doanh lần này gặp lại khiến cho cô ta nhìn không thấu.

“Được.” Tang Doanh nhẹ gật đầu, cho cô ta số điện thoại.

Cảnh quay tiếp theo của Chu Mặc Hoài cùng Lý Ung cũng rất thuận lợi. Đạo diễn thích mọi những ngôi sao lớn như vậy đóng phim vì căn bản không cần nhiều lời, họ có thể tự động nghiền ngẫm tâm lý hành động của nhân vật, sau đó nhập vai một cách tự nhiên, vì thế khiến cả bộ phim tăng thêm độ sáng. Vậy mới nói danh tiếng người ta lớn cũng là có lý do. Ngược lại, như cô Dương Lâm này, múa một điệu múa cũng phải NG vô số lần, động tác làm không chuẩn, biểu tình diễn không ra, khán giả nhìn vào cô ta sẽ nghĩ ngay rằng mình đang xem phim chứ không phải hòa mình vào trong đó.

“Cát!” Đạo diễn thở dài đầy bất lực, nói với Dương Lâm, “Tôi đã nói với cô rồi, về quyền rũ của Thích phu nhân là từ trong xương tủy ra, không phải cứ nũng nịu với Lưu Bang là thể hiện được. Cô phải biểu hiện ra trong mỗi một nụ cười từng cái nhíu mày, khi gợn tay nhấc chân. Ví dụ như lúc nhảy múa đưa đầu ánh mắt khi xoay người, hay là lúc kết thúc đưa tay áo từ trên xuống, phải thật chậm rãi, không lộ dấu tích.”

Dương Lâm chán nản: “Lúc hạ tay xuống thì tay áo đã trượt xuống ngay, làm sao chậm được?”

Đạo diễn đã xài hết kiên nhẫn, bắt đầu đến bên ranh giới của sự bùng nổ, “Tôi không bảo cô buông xuống ngay lập tức, mà nghiêng bốn mươi lăm độ hiệu không hả!”

Dương Lâm nổi cáu: “Tôi có nghiêng mà!”

‘Lưu Bang’ Chu Mặc Hoài ngồi ở đằng kia nhẹ nhàng nói: “Quay cảnh khác trước đi.”

Đạo diễn hít vào một hơi thật sâu, chẳng thêm nhiều lời với cô ta, trực tiếp phát tay: “Cảnh tiếp theo!”

Thời gian của Chu Mặc Hoài rất quý giá, không có khả năng theo hết tiến trình, để chiều ý anh ta, những cảnh quay có Lưu Bang được ghi hình trước, quay xong là có thể rời đi, khu Tùy Đường ở kế bên còn có một bộ phim ‘bom tấn’ khác đang chờ anh ta.

Cảnh tiếp theo cần Tang Doanh ra sân, nội dung là Tân phu nhân do Tang Doanh thủ vai đến tặng đồ ăn cho Thích phu nhân, lúc này Lưu Bang bước vào thấy thức ăn cũng muốn nếm một miếng, kết quả Tân phu nhân sợ hãi, tự mình lộ ra sơ hở, bị Lưu Bang phát hiện đồ ăn có độc, Tân phu nhân lập tức bị kéo xuống phanh thây. Sau đó Lưu Bang hoài nghi Tân phu nhân là do Lữ hậu sai khiến, khổ nỗi không có chứng cứ nên không thể xử trí, càng thêm lạnh nhạt với Thái tử và Lữ hậu, từ đó cả hậu cung sợ bóng sợ gió, sóng ngầm mãnh liệt, chiến tranh giữa Lữ hậu và Thích phu nhân càng trở nên gay gắt.

Thật ra trước đó còn có một cảnh nữa, đó là Tân phu nhân và Lữ hậu gặp mặt, tỏ lòng trung thành với Lữ hậu, có điều hiện tại tập trung quay các cảnh của Lưu Bang trước, nên cảnh khác sẽ bị hoãn lại.

Ánh sáng, đạo cụ, diễn viên di chuyển vào vị trí, đạo diễn đưa tay ra hiệu, bắt đầu.

“A nương, a nương, người xem, bài tập của con ngay cả Tiêu thừa tướng cũng khen!”

Lưu Như Ý ôm thẻ tre rúc vào người Thích phu nhân làm nũng. Thích phu nhân ôm lấy nó nhẹ giọng khen ngợi, bên kia người hầu đến báo Tân phu nhân cầu kiến.

Tân thị còn trẻ trung, kiều mỹ hơn cả Thích thị, tuy Thích phu nhân dựa vào con trai Triệu Vương Như Ý mà giành được sự sủng ái của Lưu Bang, nhưng không có nghĩa rằng trong hậu cung này chỉ có mình nàng độc sủng.

Bạc đế vương luôn thích nữ nhân trẻ đẹp, Lưu Bang cũng không ngoại lệ.

Tuy vậy, Tân thị trước giờ luôn dịu dàng hoà nhã, thiện chí giúp người, dù là Thích phu nhân cũng không thể nảy sinh lòng thù ghét với nàng.

Thích phu nhân sai cung nhân đưa Như Ý rời đi.

Tân phu nhân rào bước vào chính điện, nàng có cùng phẩm cấp như Thích phu nhân nên không cần hành lễ với Thích phu nhân, nhưng nàng vẫn cúi người vái chào.

“Tỷ tỷ!”

Lúc này triều Hán mới được thành lập, quy củ trong cung cũng không nghiêm ngặt, Thích phu nhân khẽ gật đầu.

“Muội tới rồi, lại đây ngồi đi!”

Tân phu nhân tự mình bưng một cái khay bước tới, bên trên bày một con cá chép sông Hoàng Hà chua ngọt.

“Muội làm cá chép chua ngọt, không biết có hợp khẩu vị tỷ tỷ không nữa, đặc biệt sang đây thỉnh tỷ tỷ nếm thử.”

Thích phu nhân nghiêng đầu nhìn, “Muội biết làm cả món ăn Lỗ sao?”

(Món ăn Lỗ, cũng được gọi là món ăn Sơn Đông, nổi bật về cách rang, kho, rán và xào, v.v..., chú trọng việc điều chế canh rau và canh sữa, các món ăn có tiếng là “gà om Đức Châu”, “cá chép sông Hoàng Hà chua ngọt”.)

Tân phu nhân che miệng cười khẽ, “Biết tỷ tỷ là người Sơn Đông nên mới nấu món cá chép, múa rìu qua mắt thợ, để tỷ tỷ chê cười rồi.”

Thích phu nhân cười dịu dàng, “Ta đây phải ném thử xem, thường ngày muội luôn thích nấu nướng, không ngờ hôm nay ta cũng được hưởng lộc ăn thế này, chỉ mới nghe mùi thôi đã thèm không chịu được.”

Nàng cầm đũa lên.

Ngoài cửa truyền đến một hồi cười to: “Thứ gì có thể khiến nàng thèm không chịu được vậy, trẫm cũng phải ném thử mới được!”

Tân phu nhân nghe thấy giọng của Luru Bang, tay đang cầm đũa chợt run.

Vừa lúc Thích phu nhân ngẩng đầu nên không chú ý tới.

Luru Bang sai bước đi vào.

Tuổi nay đã không còn trẻ, tóc mai hoa râm, nhưng trông rất có uy thế. Quyền lực khiến đàn ông tăng thêm sức hấp dẫn, những lời này quả không sai chút nào.

“Bệ hạ!” Thích phu nhân mừng rỡ đứng dậy nghênh đón, chưa kịp hành lễ Luru Bang đã đưa tay đỡ nàng.

“Được rồi, không cần giữ lễ!”

Ông ta vung tay lên, tiện thể cũng ôm luôn Tân phu nhân đang định hành lễ, trái ôm phải ấp đi đến chỗ ngồi, bản chất lưu manh hoàn toàn lộ rõ.

“Các nàng đang ăn cá?” Luru Bang thấy cá chép chua ngọt trên bàn, ngạc nhiên hỏi.

Thích phu nhân cười nói: “Tân muội muội làm đó.”

Luru Bang lại ngạc nhiên hơn: “Dung biết làm cả món cá nữa à?”

Tân phu nhân hơi cúi đầu, lộ ra phần gáy tinh sạch, đẹp đẽ, làm cho Luru Bang nhìn không được hôn một cái.

“Thiếp chỉ là múa rìu qua mắt thợ, khiến bệ hạ cười chê, thiếp gọi người dọn xuống thôi!”

“Ày, không cần, đã là nàng làm thì trẫm đương nhiên phải ném thử!”

Luru Bang ngăn nàng lại, nhắc đũa chuẩn bị gấp, Tân phu nhân vội vàng ngăn cản: “Bệ hạ, thiếp lần đầu làm cá, khó ăn là chuyện nhỏ, nếu vì thế mà khiến bệ hạ tổn thương Long thể thì là thân thiếp có tội!”

Luru Bang cười nói: “Được rồi, được rồi, dù ăn xong đau bụng trẫm cũng sẽ không trách tội nàng!”

Dứt lời gấp một miếng định cho vào vào mồm.

Tân phu nhân bỗng chốc mặt mũi trắng bệch, hai tay giấu trong tay áo không nhìn được run rẩy.

Luru Bang thoáng nhìn sang, thấy ống tay áo của Tân phu nhân run run, không khỏi sinh nghi.

“Nàng có sao không?”

Tân phu nhân gượng cười nói, “... Thiếp không sao, tạ ơn bệ hạ quan tâm.”

Luru Bang đưa tay kia qua, “Sao tay nàng lạnh thế?”

“Thiếp có hơi không khỏe...”

Luru Bang nhìn chằm chằm nàng thật lâu, ánh mắt tức thì sắc bén như chim ưng, còn đâu dấu vết của một ông vua già?

“Người đâu!” Luru Bang đột nhiên quát.

Tân phu nhân hơi chấn kinh, lúc này Luru Bang đang cầm tay nàng cũng cảm giác được.

Một tên nội thị bước ra. “Bệ hạ có gì phân phó?”

“Đi Vinh Hạng chọn ra một người cho ăn con cá này, sau đó trở về bẩm báo!” (Vinh Hạng là ngục giam cung nữ và phi tần phạm tội dưới thời nhà Hán)

“Vâng!”

Nội thị bụng khay nhanh chóng lui ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua sắc mặt Tân phu nhân tái nhợt, chân tay lạnh lẽo, Luru Bang không lên tiếng, chỉ có Thích phu nhân hé miệng định

mở lời: “Bệ hạ...”

“Im ngay!” Luru Bang quát một tiếng, Thích phu nhân sợ hãi ngậm miệng.

Nội thị cuối cũng cũng quay lại, bước đi hoảng loạn, thần sắc hoang mang.

“Bệ hạ! Bệ hạ! ...”

“Nói!”

“Người, người đã chết!”

Nội thị quỳ phịch xuống đất, ngay cả gã cũng có thể cảm giác được một hồi phong ba bão táp sắp kéo đến.

Bên trong đại điện tĩnh lặng.

Luru Bang bỗng nhiên cười lạnh.

“Là ai sai khiến ngươi? Muốn mưu hại Ý nhi hay là mưu hại trẫm!”

Ông ta đá Tân phu nhân từ trên bậc thềm lăn xuống, tóc mai chinh tề bung ra tán loạn.

“Thiếp tự mình làm, không ai sai khiến.” Tân phu nhân lau đi vệt máu bên môi, lấy lại bình tĩnh.

“Có phải Lữ hậu chủ mưu không?” Luru Bang nhìn chăm chăm nàng.

“Thiếp tự mình làm, không ai sai khiến.” Tân phu nhân ngẩng đầu, không hề yếu thế đối mặt với đế vương, lặp lại từng câu từng chữ, ánh mắt hết sức bình tĩnh.

“Dừng!” Đạo diễn tức giận nói.

Mọi người tức khắc từ trong phim tỉnh lại, khó hiểu nhìn về phía đạo diễn.

“Dương Lâm, cô đang làm cái gì đấy!”

“Tôi có làm gì đâu?” Dương Lâm không hiểu ra sao.

“Khi Luru Bang và Tân phu nhân nói chuyện, cô đang làm gì?”

“Tôi không làm gì cả!”

“... Cô và Tân phu nhân đều là nữ nhân nơi hậu cung, ngay lúc Tân phu nhân bùng cá lên, biểu hiện của cô nhiệt tình quá mức, trong sự vui mừng phải thêm một tí đắc ý, còn có chút rụt rè! Cái này bỏ qua cũng được, cô được Luru Bang cực kì sủng ái, nên khi Luru Bang hôn Tân phu nhân vừa hay đưa lưng về phía cô, cô phải thể hiện sự ghen tị, đợi khi Luru Bang phát hiện trong cá có độc xử lý Tân phu nhân, cô phải lộ ra vẻ đắc ý trong nỗi sợ hãi! Tuy ông kính chủ yếu tập trung vào Luru Bang và Tân phu nhân, nhưng cô là một trong những người có liên quan đến vụ việc, phải bộc lộ thái độ của mình tại thời điểm thích hợp, mấy chi tiết này đều được viết trong kịch bản, không phải cứ không có thoại là có thể đứng một bên làm người gõ!”

Tính cách có dễ chịu hơn nữa cũng bị hao sạch, một diễn viên có thể liên tục NG, nhưng không thể không có khả năng nhận thức. Thời gian của mọi người đều rất quý giá, ai cũng sẽ không dừng lại chỉ để chờ một người trau dồi diễn xuất.

Thật ra diễn xuất của Dương Lâm đã khá hơn nhiều so với cảnh múa vừa nãy, nhưng Chu Mặc Hoài với Tang Doanh diễn quá đạt, gần như khiến cho người ta quên mất họ đang diễn xuất, cả quá trình từ đầu tới cuối liền một mạch, ít bị NG. Nhất là Tang Doanh, đạo diễn vốn không liệu trước được cô cũng là người dựa vào quan hệ, tiếng tăm thậm chí còn thua xa Dương Lâm, trước đó còn gây ra vụ tai tiếng ầm ĩ như vậy nhưng diễn xuất lại tốt đến không ngờ, làm người ta hoàn toàn không cảm nhận được chút bờ ngỡ nào.

Rất nhiều người khi diễn tay đôi cùng Chu Mặc Hoài đều có một khuyết điểm, vì cảm giác tồn tại của Chu Mặc Hoài quá mạnh mẽ, diễn cái gì ra cái đó, diễn viên đóng chung với anh ta rất dễ bị che mất hào quang, nhất là những diễn viên trẻ, bó chân bó tay, không thể hiện được cảm xúc là chuyện thường gặp. Nhưng Tang Doanh lại hoàn toàn không có khuyết điểm này, tựa hồ cô trời sinh đã là một nữ nhân của hậu cung thời cổ đại, khi nên mềm yếu thì mềm yếu, lúc nên kiên cường thì kiên cường, nhất là khí thế khi đối mặt với Luru Bang, mang theo quyết tâm bất chấp tất cả, làm cho người xem không thể rời mắt.

Chính vì đoạn này vô cùng hoàn mỹ, nên khi khuyết điểm của Dương Lâm hiện ra mọi người bỗng nhiên thấy rất khó chịu.

Dương Lâm từ lúc ra mắt đã được công ty lăng xê mạnh tay, sau lại bám vào Trương Gia Hồng, có khi nào bị người ta mắng công khai như vậy, tức thì cảm thấy rất uất ức, ánh mắt đảo qua mọi người, người nào người nấy miệng không hé răng nhưng trên mặt vẫn không nịn được lộ ra vẻ vui mừng trên nỗi đau của kẻ khác, tầm mắt của Dương Lâm cuối cùng dừng trên người Tang Doanh, thấy cô khép tay áo đứng một bên nhìn cứ như người ngoài cuộc, con giận lập tức ‘phụt’ bùng lên.

Cô ta chỉ vào Tang Doanh, ” Đạo diễn Lâm, anh không nên thiên vị như thế, không lẽ cô ta thì thể hiện tốt chắc, lúc này khi Lưu Bang muốn ăn cá, rõ ràng vốn là câu thoại của tôi, cuối cùng lại bị cô ta cướp mất, hay là do cô ta dựa vào Lục Hành nên ai cũng phải nhường cô ta?!”

Tuy nói rằng trong cái giới này quan hệ rồi ren phức tạp, trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng nói toạc móng heo như Dương Lâm là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Thực ra suy nghĩ của Dương Lâm cũng dễ hiểu.

Chu Mặc Hoài và Lý Ung thì cô ta đắc tội không nổi, chỉ còn lại Tang Doanh cũng là nhờ quan hệ mà được vào, hơn nữa thứ bậc còn xếp sau cô ta, tự nhiên trở thành ứng viên tốt nhất để đỡ đạn.

Có điều lời này vừa nói ra, biểu tình của mọi người đều trở nên rất kì lạ, ngay cả khuôn mặt đạo diễn cũng chợt biến sắc.

“Cô có ý gì? Nói tôi không công bằng à! Cô ta có quan hệ, chẳng lẽ cô không có chắc?” Đạo diễn hoàn toàn bị chọc giận, thấy mặt Dương Lâm đã tái đi vẫn không ngừng lại.

“Còn lời thoại của cô, vừa nãy tôi với thầy Chu đều thấy không phù hợp nên đã bỏ đi, lúc đó cô đang ở đâu, không nghe thấy sao! Đây không phải kiểm cớ là gì!”

Có đạo diễn ra mặt, Tang Doanh như người không liên quan đứng đàng kia xem trò hay.

Dương Lâm bỗng chốc cảm như hén, quả thật trước lúc ghi hình cảnh này đạo diễn có nói gì đó, nhưng lúc ấy cô ta đang cắm đầu vào di động nên không nghe thấy.

Đạo diễn không để ý tới cô ta, tiếp tục nói: “Bất kể là bên đầu tư, hay là bản thân tôi đều đặt kì vọng rất cao ở bộ phim này, tin rằng mọi người cũng thế. Nếu muốn tiến quân đến phòng vé thì tập trung làm việc, có ý đồ gì thì đều dẹp ngay cho tôi, đừng nghĩ rằng mình có chút quan hệ là ngon, trong giới này quan hệ thiếu gì!”

Lời này không chỉ là nói cho Dương Lâm mà còn là nói cho những người khác nghe.

Về mặt Dương Lâm bỗng chốc trở nên xấu hổ, trợ lý đứng bên cạnh nháy mắt ra hiệu liên tục cho cô ta, cuối cùng thì cô ta vẫn tí thông minh, không dám lại trả treo với đạo diễn, nhưng con tức vẫn còn trong bụng không có chỗ phát.

Sự việc cứ như vậy trôi qua. Sau khi chỉnh Dương Lâm xong, đạo diễn không cho ghi hình lại nữa, bởi trong cảnh này Thích phu nhân không phải nhân vật chính, Lưu Bang và Tân phu nhân mới là trọng điểm. Quay phim lại thì dễ, nhưng trạng thái của diễn viên không phải lúc nào cũng có được, dù là cảnh quay hoàn hảo cũng không thể giống lần trước hoàn toàn, đằng nào lúc đến giai đoạn hậu kỳ cũng sẽ chỉnh sửa cho phù hợp, không để sự chú ý của khán giả tập trung vào Thích phu nhân.

Ngày kế tiếp không có cảnh quay của Tang Doanh, cảnh diễn chung của cô với Lữ hậu phải chờ sau hai ngày nữa, mấy ngày này thì ưu tiên ghi hình cảnh phim của Chu Mặc Hoài.

Tang Doanh rành rang đi lại khắp nơi, dựa theo thói quen ban thường cho tôi tớ trong phủ, tiện tay lấy hoa quả mà A Sam mua đưa cho người khác, thành ra để lại ấn tượng cực tốt với mọi người. So sánh với Dương Lâm, hình tượng của Tang Doanh bỗng chốc càng trở nên nổi bật rực rỡ, hết sức ‘chính diện’ – đây đúng là ‘vô tình cảm liễu xanh um’.

Cô đứng ở một bên vừa găm tảo, vừa xem thiên quân vạn mã lao nhanh trên quảng trường, Lưu Bang đứng trên thềm cao, đầu đội vương miện, người mặc huyền y mười hai chương, tiến hành kiểm duyệt. (Mười hai chương là mười hai loại hoa văn thường thấy trên lễ phục của Trung Quốc thời cổ đại)

Trong mắt của Tang Doanh, Chu Mặc Hoài diễn rất được, ít nhất khí phách của Lưu Bang cùng khí chất lưu manh của ông ta đều được thể hiện ra. Duy nhất một chỗ còn chưa giống là thiếu kinh nghiệm làm khai quốc hoàng đế, người đang ở thời bình, dù thế nào thì trên người vẫn không thể có được loại khí thế sát phạt tanh máu ấy. Tất nhiên, cô đây hoàn toàn là ‘tìm xương trong trứng’, nhìn từ phía đạo diễn và các nhân viên trong đoàn phim, đây đã là trình độ cao nhất của diễn viên trong nước, ai vào vai Lưu Bang cũng không dám nói có thể diễn tốt hơn Chu Mặc Hoài.

Theo diễn biến tiếp theo của kịch bản, Lưu Bang thấy một binh sĩ bình thường đã từng cứu ông ta lúc nguy nan, sau đó bước xuống bậc thềm đi tới hoi han binh sĩ nọ, thể hiện phong cách gần dân của mình, kết quả đột nhiên lại có thích khách lao ra từ bên cạnh binh sĩ, ám sát Lưu Bang.

Lưu Bang phản ứng rất nhanh, kéo Lữ hậu đứng bên cạnh vẫn chưa kịp phản ứng ra che chắn, cuối cùng có một cung nữ phản ứng còn nhanh hơn ông

ta, nhào lên đứng trước làm bia đỡ, bị thích khách giết chết, đồng thời tranh thủ thời gian cho những người khác đến cứu viện.

Cung nữ đó trong phim tên Lục Kiều, là thân tín của Lữ hậu, trung thành và tận tâm, thời khắc then chốt, ngay cả chồng còn đem bà ta ra làm bia đỡ, Lục Kiều lại không hề đắn đo đứng ra giúp chủ nhân ngăn cản một đòn chí mạng.

Lúc này trời đổ mưa tầm tã, trên quảng trường to lớn trống trải, mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Lữ hậu ôm xác Lục Kiều khóc ở nơi đây, khóc không chỉ vì cái chết của Lục Kiều, mà còn vì sự bạc bẽo của chồng mình.

Tình tiết này cũng chưa từng xảy ra trong lịch sử, chỉ là biên kịch với đạo diễn cảm thấy sau khung cảnh hoành tráng như vậy bất thành linh xảy ra một màn ám sát, vừa có thể vậy tí ‘máu chó’, nhân tiện thể hiện sự phụ bạc của Lữ Bang với Lữ hậu, lại làm nổi lên sự thiên vị của ông ta với vợ bé.

Một tình tiết khác là Lữ Bang xử tử Tân phu nhân, khiến đôi vợ chồng cùng chung hoạn nạn trong chiến loạn vốn đã không còn sót lại bao nhiêu tình cảm, triệt để đi đến tan vỡ, từ nay về sau Lữ hậu hận thấu xương Thích phu nhân, đồng thời tặng cho Lữ Bang trước khi chết, manh mối của trận cung biến lúc kết thúc – đương nhiên, cung biến cũng do biên kịch hư cấu lên.

Đây chính là một thời đại không có tiết tháo đối với lịch sử. Những cung điện triều đình trong dĩ vãng, quý tộc nhà cao cửa rộng, thậm chí khung cảnh hỗn chiến nơi sa trường, tất cả đều được đưa lên màn hình. Bất kể chúng có thật hay không, mọi người chỉ có một mục tiêu duy nhất, phòng vé hoặc tỉ suất người xem.

Sau khi quay xong cảnh dưới mưa thì tiến hành ghi hình lại đoạn vừa rồi Thích phu nhân múa cho Lữ Bang xem. Theo lịch sử, Thích phu nhân giỏi múa điệu vung tay áo cong eo, vì lý do này, đạo diễn đặc biệt dành ra một cảnh phim. Nhưng vừa mới bắt đầu Dương Lâm đã bị mắng một trận vì kỹ thuật múa, cô ta không phải dân múa chuyên nghiệp, trước khi đóng phim mới tập bù một chút, ghi hình đến mấy lần đều không ghi ra được cái cảm giác đó. Đạo diễn đành phải kêu dừng, để mọi người nghỉ ngơi một lát, vừa đi xin lỗi Chu Mặc Hoài, vừa phải hướng dẫn Dương Lâm diễn xuất.

Chu Mặc Hoài không có biểu cảm gì, nhưng có thể thấy được anh ta không mấy vui vẻ, đạo diễn vừa đi, phó đạo diễn lại phải đến tiếp, tặng anh ta cả rổ xin lỗi.

Mọi người đều biết, yêu cầu của Chu Mặc Hoài lúc diễn là rất nghiêm túc. Với người mới biết điều khiêm tốn, trước ‘thầy Chu’ sau ‘thầy Chu’ kêu, tâm trạng anh ta tốt sẽ chỉ bảo vài câu, nhưng với thể loại như Dương Lâm, hôm nay anh ta không mở miệng mắng người, đã xem như là có thái độ tốt rồi.

Tang Doanh vừa dạo bộ về, đi vào trong sùan điện bên cạnh đại điện, đây không phải chỗ quay phim nên từ lâu đã được mọi người dùng làm nơi nghỉ. Bàn ghế ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, bên trên bày la liệt các loại đạo cụ. Vị trí của Chu Mặc Hoài và Lý Ung được phân biệt riêng ra, trên ghế có đặt thêm nệm mềm, Dương Lâm vì mang theo trợ lý, nên đã giúp cô ta sắp xếp chu đáo, chỉ mỗi Tang Doanh lẻ loi một mình, tuy là vai nữ số ba, nhưng tùy tiện kiếm cái ghế trống có thể ngồi được, đãi ngộ tính ra không khác mấy so với diễn viên phụ hay diễn viên mời riêng. (Diễn viên mời riêng là một loại diễn viên quần chúng, nhưng nhanh nhạy hơn, có khả năng lĩnh hội ý đồ của đạo diễn, nội hàm của nhân vật, có kinh nghiệm diễn xuất)

Vì lúc này là thời gian nghỉ, người trong sùan điện không ít,

Cô đến chỗ ghế dựa trống trong góc phòng, khi đi ngang qua một cái bàn, thấy bên trên bày giấy bút, còn có một bức thư pháp, bèn đứng lại nhìn một chút.

Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên. (Người bắt chước Đất, Đất bắt chước Trời, Trời bắt chước Đạo, Đạo bắt chước tự nhiên)

Đây là một câu trong “Đạo Đức Kinh”.

Chữ viết quy củ, có thể thấy là có luyện tập, nhưng còn chưa đạt tới trình độ của danh gia.

Bên cạnh có cô bé mới nhận hoa quả của cô thấy cô đang nhìn, tiện thể nói: “Cái này là thầy Chu viết đấy.”

Tang Doanh thấy lạ: “Đầu thời Hán là dùng thẻ tre viết chữ, phim này sử dụng giấy à?”

“Không phải” cô bé giải thích, “Đây là đạo cụ mà một bộ phim khác cần dùng, thư pháp của thầy Chu có tiếng trong làng giải trí, vì thế đạo diễn phim đó nhờ anh ấy viết một bức, thầy Chu khi này rảnh nên đã viết xong trước rồi.”

Tang Doanh gật đầu, xoay người chuẩn bị đi. Lúc này không biết ai ở bên cạnh đột nhiên đụng vào cô, cả người cô ngã về phía cái bàn, tay theo bản năng nắm lấy thứ gì đó để ổn định cơ thể, kết cục là làm đổ lọ mực bên cạnh, mực tràn lên bề mặt giấy Tuyên Thành, nét bút chưa ráo mực lập tức bị nhuộm vết mực đen.

Người đầu tiên chạy tới là trợ lý của Chu Mặc Hoài, cô ta hét to một tiếng, cầm lấy giấy Tuyên Thành như muốn vung vẩy cho rơi vết mực trên đó, dĩ nhiên rõ ràng là tốn công vô ích.

“Cô sao thế, hỏng hết cả chữ của thầy Chu rồi này!”

Tất cả mọi người đều nhìn sang bên này, cô bé vừa nãy cũng ngây người ra.

Thủ phạm Dương Lâm thấy Tang Doanh quay lại nhìn cô ta, về mặt vô tội: “Tôi đang định đi toilet, đi nhanh quá không cẩn thận đụng vào cô.”

Trợ lý của Chu Mặc Hoài giận điên lên, nhìn Tang Doanh đầy bức bối: “Cô đi đứng không... sao lại bất cẩn vậy!”

Cô ta vốn định nói ‘không có mắt’, rốt cuộc nghĩ lại người ta cũng có hậu trường, một trợ lý nhỏ như mình không đắc tội nổi, may mà sửa lại nhanh.

Những người khác đều tập trung lại đây, trái lại Chu Mặc Hoài ngồi tại chỗ không động đậy, hơi hơi cúi đầu, không biết có phải đang ngủ hay không.

Phó đạo diễn ba phải: “Được rồi được rồi, Tang Doanh cũng không phải cố ý, Tang Doanh, cô đến xin lỗi thầy Chu đi!”

Nhưng Dương Lâm vẫn còn muốn thêm dầu vào lửa: “Thầy Chu viết cái này cả buổi trời đó, một câu xin lỗi là xong à?”

Tang Doanh mặc cho mọi người mồm năm miệng mười, không hề căng thẳng, lúc này mới chậm rãi nói: “Tôi viết lại một tờ vậy.”

Ai cũng nghĩ rằng cô đang nói đùa.

Trợ lý Chu Mặc Hoài nhếch nhếch miệng, không nói gì nữa, trực tiếp cầm bút thư pháp tới chỗ Chu Mặc Hoài, như là muốn nói rõ tình hình với anh ta.

Những người khác ít nhiều có biểu cảm đồng tình hoặc hóng hớt trò hay, vẻ vui mừng trên nỗi đau của người khác trên mặt Dương Lâm càng rõ rệt.

Trong giới này ai cũng biết, Chu Mặc Hoài không tùy tiện nổi giận, nhưng một khi đã nổi cơn thì e là không ai chịu được, với địa vị của anh ta, muốn để Tang Doanh không có phim mời, có lẽ cũng chỉ cần một câu nói.

Tang Doanh không để ý người khác nghĩ gì, trực tiếp cầm bút chấm mực, nâng cao cổ tay viết lên giấy Tuyên Thành.

Vung lên dứt khoát, nét chữ cứng cáp, nét móc như vàng nét ngang như sắt, phong cách sáng khoái lâm li, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn không biết được là chữ viết của Tang Doanh.

Người trong nghề chỉ cần một cái liếc mắt đã thấy ngay, bút lực như vậy, không trải qua hơn mười năm khổ luyện cộng thêm sự chỉ dạy của danh gia thì không thể nào làm được.

Nhưng cho dù không phải người trong nghề, vẫn có thể nhìn ra những chữ này không phải tùy tiện tiện tiện là có thể viết ra.

Mọi người xung quanh đều mắt chữ O mồm chữ A, vẻ mặt Dương Lâm không thể tin được.

Tang Doanh viết xong, bản thân cũng thấy vừa lòng, chăm chú thưởng thức một lát, bỗng có thanh âm vang lên.

“Đây là cô viết?”

Tang Doanh ừ một tiếng rồi mới ngẩng đầu lên.

Lưu Bang tuy rất già, nhưng Chu Mặc Hoài thì không, dưới lớp hóa trang già nua thật ra là khuôn mặt nho nhã và cực kì hấp dẫn, gần bốn mươi như anh ta chính là độ tuổi vàng của một người đàn ông, tình trạng độc thân càng khiến vô số nữ ngôi sao muốn trở thành đối tượng kết hôn của anh ta.

Thử nghĩ mà xem, giữa ông sắp già bụng phệ ở công ty với người đàn ông độc thân vàng phong độ ngồi ngồi, mọi người đương nhiên ưng ý lựa chọn người sau hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Thầy của cô là vị tiền bối nào?” Chu Mặc Hoài cầm chữ ngắm tới ngắm lui, ngắm đến thích thú.

Anh ta không thể không thừa nhận, chữ viết của đối phương tốt hơn nhiều so với mình.

“Thầy tôi đã tạ thế.” Tang Doanh không trả lời thẳng.

Thượng Quan Nghi từng dạy dỗ cô quả thật đã mất hơn một ngàn năm, sau khi cô tới nơi này đọc sách lịch sử, mới biết được ông già có tính cách quái gở mà quật cường ấy, sau này bị Võ hoàng hậu giết, nhưng đã sinh ra một đứa cháu gái rất nổi tiếng, chính là Thượng Quan Uyển Nhi lần trước cô từng sắm vai.

Ông già Thượng Quan tuy rằng tính khí không tốt, nhưng thư pháp của ông ta có thể nói là số một đương thời, ngay cả hoàng đế cũng thích đến độ không thể rời tay.

Thuở nhỏ, Tang Doanh được ông nội là Đạo Vương rất mực yêu thương, đến cả việc học chữ của cô, cũng là do Đạo Vương đích thân ra mặt mời Thượng Quan Nghi làm thầy dạy, hơn mười năm khổ luyện, quanh năm không nghỉ, không nói đến ngày nay hơn một ngàn năm sau đủ để ăn đứt mọi người, dù là nhìn vào thời điểm đó, thời đại sản sinh biết bao danh gia, trình độ cũng đã rất lợi hại.

Vì vậy cô đương nhiên có đủ năng lực để kiêu hãnh.

Cho dù không còn phủ đệ, không còn tôi tớ, không còn gia thế, cô vẫn là cô.

Chu Mặc Hoài lại ti mi ngẩn ngía lần nữa, cứ cảm mãi bức chữ đó không chịu buông.

Người khác có khi nào bắt gặp cảnh thấy Chu không kiềm chế được như vậy, nên có phần hơi sợ hãi, Dương Lâm vẫn không chịu hết hy vọng, sáp lại nói: “Thầy Chu, cô ta chỉ là viết ần may vậy thôi, làm sao so được với anh ạ?”

Chu Mặc Hoài liếc cô ta một cái, cô ta triệt để mất tiếng.

“Cô có thể viết vài chữ nữa không?” Chu Mặc Hoài hỏi.

Tang Doanh nhướn mày, biết anh ta còn chưa tin, không hỏi anh ta muốn viết chữ gì, ung dung viết, dưới vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm viết tiếp bốn chữ.

Thanh giả tự thanh. (Trong sạch tự mình biết)

Chẳng khác nào trả lời cho nghi vấn ban nãy của Chu Mặc Hoài.

Lúc này Tang Doanh vẫn mặc bộ đồ diễn có vạt áo cong cong, tóc được vấn lên, cộng thêm dáng điệu cúi người viết chữ, gần như khiến người ta có ảo giác thời gian không gian như bị xáo trộn.

Chu Mặc Hoài nhìn không chớp mắt hướng đi của cây bút, từ khởi đầu, nối tiếp đến chuyển hướng, tạo góc, nhìn thấy nét sổ móc sau cùng hoàn thành, anh ta mới lên tiếng: “Bức chữ này có thể tặng tôi không?”

Trình độ Chu Mặc Hoài tuy không bằng Tang Doanh, nhưng nói gì thì cũng coi như đã có nghiêm túc bái sư luyện qua, anh ta rất rõ ràng, chỉ với mấy chữ này Tang Doanh đã đủ đánh bại cái gọi là bậc thầy giới thư pháp trong nước.

Tang Doanh nói, “Không phải là người có duyên, tôi sẽ không tùy tiện tặng chữ.”

Chu Mặc Hoài tức thì hiểu ngay ý nghĩa lời nói của Tang Doanh, cười nói: “Đương nhiên, chúng ta có thể đồng phím cùng nhau thì coi như có duyên rồi.”

Tang Doanh mỉm cười, nói chuyện với người thông minh hiểu biết đúng là thoải mái.

Đổi lại là người khác, có lẽ không đủ can đảm để nói vậy với Chu Mặc Hoài, nhưng Tang Doanh không có ham muốn thì không sợ hãi, tự nhiên không có gì phải e dè. Tất nhiên, nếu Chu Mặc Hoài không thích cách làm của cô, thậm chí vì thế mà phản cảm thì cũng hết cách, duyên phận giữa người với người, thật ra cũng phải xem số phận.

Chữ này tặng đi, chẳng khác nào có thêm một mối quan hệ.

Tâm trạng không tệ, cô liền đề lục khoản vào.

Chu Mặc Hoài nhìn thấy: “Linh Tu?”

“Tên chữ của tôi.”

Lại nói tiếp, tên chữ của cô là khi ấy Võ hoàng hậu đặt cho. Cổ nhân đặt tên có một lưu ý, thông thường đều là nam Sở Từ, nữ Kinh Thi, văn Luận Ngữ, võ Chu Dịch, mà Võ hoàng hậu lại cố ý chọn hai chữ “Sở Từ” này, một mặt là do tính cách bà vốn không đi theo con đường tầm thường, còn mặt khác là do sự ưu ái dành cho Tang Doanh.

Chu Mặc Hoài tuy không biết nguồn gốc hai chữ này, nhưng hiện nay rất ít người biết đặt tên chữ, trước đó đã có chữ viết đề khẳng định nên anh ta không cho rằng Tang Doanh đang ‘tò ra nguy hiểm’, ngược lại càng cảm thấy đây mới là có bản lĩnh thật sự.

Hai người tương tác với nhau đầu chỉ khiến mọi người kinh hãi, ngay cả trái tim cũng suýt ngừng đập, mệnh trợ lý của Chu Mặc Hoài đã há thành hình chữ O.

Tên tuổi lớn dù sao vẫn có cái giá của tên tuổi lớn, nhất là trong cái ngành giải trí ‘đủ tám người cao giẫm đạp kẻ thấp’ này, bạn mềm mỏng quá chẳng khác nào dễ bị ăn hiếp. Chu Mặc Hoài lại có tiếng là khó giao hảo, nhưng hiện tại ngay trước mặt bọn họ, không ngờ lại tán gẫu với một cô diễn viên hạng ba, quả thật là mở rộng tầm mắt.

Rất nhiều người trong đầu bất giác có suy nghĩ kiểu “Thầy Chu chắc không phải trùng ý cô ta đấy chứ”, nhưng lập tức lại bác bỏ ngay, trong giới này nữ ngôi sao xinh đẹp hơn Tang Doanh ở đâu cũng có, Chu Mặc Hoài dù có “bụng đói ăn quàng” chẳng nữa, cũng chưa đến nỗi phải tiếp cận cô trước mắt bao người.

Dương Lâm sắp tức đến méo mũi, cô ta không lường trước được sao mọi việc lại vòng vòng thành như vậy.

Thật ra hai người không nói được mấy câu, Chu Mặc Hoài về chỗ tiếp tục nghỉ ngơi, Tang Doanh đi ra ngoài cửa, tìm một góc vắng bóng người, lấy điện thoại ra gọi đi.

Đợi lúc Tang Doanh gọi điện thoại xong quay về, phó đạo diễn đã thông báo cho mọi người vào chỗ, chuẩn bị quay lại lần nữa cảnh Thích phu nhân múa, Dương Lâm vì phải trang điểm lại nên bị chậm một chút.

Cô đi thẳng đến chỗ của Dương Lâm, cúi người xuống nói với Dương Lâm mấy câu.

Dương Lâm lập tức tái mét cả mặt mày, sắc mặt khó coi vô cùng nhìn Tang Doanh, mang theo vài phần hoang mang: “Cô nói bậy bạ gì đó!”

Tang Doanh mỉm cười, “Cô gọi điện đến hỏi đại gia của cô không phải sẽ biết ngay sao.”

Dương Lâm thấy Tang Doanh quay người đi mất, không hề nghĩ ngợi đứng dậy đuổi theo, chuyên viên hoá trang la lên: “Nè nè, mặt bên kia còn chưa trang điểm xong...”

Dương Lâm chạy được vài bước, chợt như nhớ tới cái gì, cầm lấy điện thoại chạy ra ngoài.

Cô ta đặc biệt tìm chỗ hẻo lánh, không ai biết rốt cuộc cô ta nói gì, lúc thợ hoá trang thấy cô ta trở lại, sắc mặt còn tệ hại hơn hồi nãy, lại còn mắt hờn mắt vía, lúc này còn vừa trang điểm vừa cạnh khóc chuyên viên hóa trang, giờ thì tốt rồi, để yên cho người ta bôi trét, không nói tiếng nào.

Đoạn phim Thích phu nhân múa rất nhanh được ghi hình lại, yêu cầu của động tác vũ đạo vốn rất cao, Dương Lâm lần trước làm mấy lần đều không được, lần này tinh thần hết hoảng, phạm lỗi còn liên tục hơn, không chú ý vấp phải tấm thảm dưới chân, té chổng gọng.

Cả trường quay yên tĩnh nửa giây, sau đó phát ra tiếng cười to.

Dương Lâm tức nghẹn đứng lên.

Đạo diễn lại bị cô ta tiếp tục dày vò một trận, nên trừng mắt dựng mày, hoàn toàn không có một chút dễ chịu nào, “Rốt cuộc thì cô có định làm việc không? Thích phu nhân mà múa may cái kiểu như cô liệu có được Lưu Bang sủng ái không? Trước khi quay phim không phải có một tuần chuyên môn học vũ đạo sao, động tác của cô đều học đi đâu hết rồi!” Ông ta hạ thấp giọng, uy hiếp: “Tôi cho cô biết, nếu cô lại múa không tốt, chậm trễ tiến độ, tôi sẽ tự đi nói muốn thay người, đến lúc đó đừng nói tôi không đếm xỉa tới tình cảm, Trương thiếu xem chừng cũng sẽ không giữ được cô!”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đối với đám công tử giàu có mà nói, loại phụ nữ như Dương Lâm thì đầy ra đầy, chẳng qua trên đầu cô ta còn đội cái danh hiệu ngôi sao hạng hai, nên thời gian Trương Gia Hồng ở bên cô ta mới lâu hơn chút đỉnh, một khi cảm giác mới mẻ qua đi, thì chia tay là điều không thể tránh khỏi.

Nếu đổi lại là lúc trước, Dương Lâm đã đốp chát lại ngay, hiện giờ lại cúi đầu, không hề phản bác, chờ đạo diễn nói xong mới nói: “Dương đạo, làm lại lần nữa đi ạ.”

Đạo diễn trừng cô ta một cái, la lớn: “Chuyên viên hoá trang, trang điểm lại cho cô ta đi!”

Phía bên kia Tang Doanh đang thoải mái ngồi ở ngoài hóng mát, cô bé vừa nãy nói chuyện với cô hưng phấn chạy ra ngoài tìm cô, kể lại sống động như thật vụ Dương Lâm bị ngã mất mặt.

Từ sau lần Tang Doanh thể hiện tài viết chữ, ánh mắt cô bé ấy nhìn cô, rõ ràng từ hóng hớt tăng lên đến sùng bái.

Dương Lâm do tính nết cứ hơi một tí là lại thích sai khiến người khác, nên mối quan hệ với đoàn phim khá tệ.

Tang Doanh rất hứng thú nghe xong, “Đoạn múa đó vẫn chưa quay xong à?”

Cô bé nọ lắc đầu, có phần vui sướng trên nỗi đau của người khác: “Chưa đâu, vẫn múa không tốt, đạo diễn đang nổi hỏa!”

Tang Doanh cười mà không nói, sơ suất của Dương Lâm hẳn là bắt nguồn từ những lời mình nói với cô ta.

Vừa rồi cô gọi cho Lục Hành, hỏi về quan hệ của Dương Lâm và Trương Gia Hồng, biết được trong khoảng thời gian này, bên người Trương Gia Hồng lại có người mới. Vì thế câu nói của cô với Dương Lâm là: Bên cạnh Trương thiếu của cô đã có người khác, nếu đến cả bộ phim này cô cũng không đóng được, thì ngày sau chắc gì đã gặp được đại gia như vậy.

Dương Lâm nghe xong chắc chắn sẽ hoảng loạn, sau đó gọi điện thoại chất vấn Trương Gia Hồng, người nọ nào có coi cô ta ra gì, chắc hẳn là không kiên nhẫn miễn cưỡng lấy lệ cô ta, nếu Dương Lâm cố cần vịn gì thêm, cuộc nói chuyện chắc chắn sẽ cụt hứng kết thúc.

Bên đó Dương Lâm lo lắng về chỗ dựa và sự nghiệp đang lên không ngừng của mình chẳng mấy chốc sẽ không còn, đương nhiên tâm trạng lại càng không ổn, thế nên bị ngã chổng vó.

Đây là sự đáp trả Tang Doanh dành cho cô sau màn hăm hại lúc nãy. Nếu Tang Doanh ăn miếng trả miếng, cũng xô đẩy cô ta như vậy, không chỉ có khả

năng bị phát hiện, mà còn có vẻ quá ấu trĩ thấp kém, cách đáp trả tốt nhất, tất nhiên là đá kích từ gốc rễ.

Bên trong đại điện, cảnh phim phải quay đi quay lại rất nhiều lần, đến khi Dương Lâm sắp hư thoát thì cuối cùng cũng miễn cưỡng xong.

Mặc dù Thích phu nhân múa là chính, nhưng Lưu Bang ngồi cạnh bên, cung nữ nội thị đứng đằng sau, ai cũng không phải là người chết, bị cô ta dày vò suốt nửa ngày trời, hầu hết đều uest oải tinh thần, miệng không nói gì, trong bụng không biết chừng đang ‘ân cần thăm hỏi’ Dương Lâm.

Kết thúc cảnh quay này, phần diễn của Chu Mặc Hoài coi như đã quay xong toàn bộ, anh ta đứng lên, mặt không biểu cảm phui bụi trên người, đi tới chỗ Dương Lâm đang thờ hồng học, thẳng thừng ném ra một câu: “Tôi không hy vọng có cơ hội hợp tác với cô lần nữa.”

Sắc mặt Dương Lâm trắng bệch trong chớp mắt.

Này thì đúng là bom nổ, mọi người nhìn thấy màn ấy, giật mình có, đồng tình có, vui mừng trên nỗi đau của người khác cũng có.

Với cách đối nhân xử thế của Chu Mặc Hoài, không phải chỉ đơn giản thốt ra một câu nói độc địa như vậy là xong, anh ta thật sự nói được là làm được, nếu người trong ngành nghe được chuyện này, chắc chắn sẽ hỏi thăm ngọn nguồn, thông tin qua lại, tác phong và kỹ năng diễn xuất của Dương Lâm sẽ bị lộ ra, nếu đằng sau cô ta không có người tiếp tục giúp đỡ, đoán chừng là về sau tương lai sẽ rất u ám.

Đầu bên kia đã có người lấy di động bắt đầu đăng lên Weibo (mạng xã hội của Trung Quốc): Tại trường quay của bộ phim ‘bom tấn’ sẽ công chiếu vào cuối năm nay, có nữ ngôi sao kia ỹ vào bối cảnh nên làm giả, cuối cùng bị ông lớn trong ngành đáp lại một câu, “Tôi không hy vọng có cơ hội hợp tác với cô lần nữa”, nhân vật lớn đúng là nhân vật lớn, đến cả nói chuyện cũng đầy quyền lực như vậy!

Tang Doanh cũng không nhân hạ, ngày mai còn có cảnh quay của cô, đó là cảnh Tân phu nhân cùng trò chuyện với Lữ hậu dưới ánh đèn, đạo diễn đang thảo luận về cảnh quay với hai người.

Thảo luận xong xuôi thì trời đã tối đen, đoàn phim có gọi cơm hộp, mọi người ăn xong thì có thể về trước nghỉ ngơi.

Trên thị trấn khách sạn đủ cả, phía nhà sản xuất đã thuê một chỗ chuyên cung cấp nơi nghỉ cho đoàn phim, đương nhiên cỡ như Chu Mặc Hoài và Lý Ung thì điều kiện ăn ở khắng định là không giống với mấy nhân vật nhỏ rồi.

Trời nóng nực, chẳng thấy buồn ngủ gì, một số người đề nghị đi hát karaoke hay đánh bài, Tang Doanh không có hứng đi, cô chỉ muốn quay về tắm rửa rồi đắp mặt nạ dưỡng da.

Đi đến cửa phòng, vừa mới lấy chìa khóa ra đã thấy trợ lý của Chu Mặc Hoài vội vàng bước tới từ phía bên kia hành lang, thái độ rõ ràng khách sáo hơn lần trước rất nhiều.

Cô ta đưa qua một tờ giấy, “Cô Tang, đây là số điện thoại của thầy Chu, phiền cô có thể để lại số của mình không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tang Doanh nhận lấy tờ giấy nhìn sơ qua, khẽ gật đầu không nói gì, viết ngay số điện thoại cho cô ta.

“Đi cẩn thận nhé, ngủ ngon.”

Sau đó mở cửa bước vào trong, một tiếng ‘cách’, cửa đã đóng lại.

Cô trợ lý của Chu Mặc Hoài cầm tờ giấy đứng ngây ra ở bên ngoài.

Đây là tình huống gì thế? Người bình thường không phải hẳn là được quan tâm mà kính sợ, cảm động đến rớt nước mắt, lại nói mấy câu thân tình với trợ lý mình đây để tăng cường quan hệ, mai một dễ dàng tiến bước trong sự nghiệp sao?

Nhờ phúc Chu Mặc Hoài và Lý Ung, nguồn kinh phí của đoàn làm phim rất dư dả, tất cả mọi người đều được ở trong khách sạn tốt nhất thị trấn.

Tang Doanh vừa vào cửa liền thẳng tiến đến phòng tắm, một tiếng sau mới thư thư thả thả từ trong phòng tắm bước ra, thời tiết bên ngoài nóng hơn so với trong phòng mở điều hòa, cô lau khô tóc, buồng người xuống giường, chẳng buồn nhúc nhích.

Cái nghề diễn viên này thật sự rất vất vả, đừng thấy nhiều minh tinh trước mặt công chúng lúc nào cũng rạng ngời. Trên thực tế khi quay phim, trong thời tiết bốn mươi mấy độ vẫn phải mặc mấy lớp đồ diễn thật dày, vào ngày đông lạnh giá lại phải xuống nước bơi lội, thức thâu đêm suốt sáng chạy cho kịp phim cũng là chuyện thường. Bởi vậy rất nhiều người không được mấy năm thì da dẻ đã xuống cấp trầm trọng, mỗi lần lên hình đều phải trang điểm dày cộm, đương nhiên cũng có một số là do sinh hoạt cá nhân thói nát nên xuống sắc.

Đến ngôi sao lớn còn như vậy, mấy diễn viên nhỏ dưới tầng đáy thì khỏi phải nói, người có chút danh tiếng, kẻ vẫn chưa nổi tiếng, diễn viên mời riêng, diễn viên quần chúng, trăm phương ngàn kế giành giật một cảnh quay, thông thường chỉ để có được miếng cơm.

Hiện giờ Tang Doanh rốt cuộc đã cảm nhận sâu sắc được cái sự vất vả này, kiếp trước mười ngón tay không chạm nước xuân (ý nói không bao giờ làm việc nhà), chỉ học cách để làm tốt vai trò một tiểu thư hoàng tộc, một phu nhân nhà quyền thế, làm thế nào để quản lý tốt một gia tộc lớn, làm sao để thạo việc chôn cung đình, đấu đá với người, cuối cùng bây giờ thì hay rồi, khi được sống lại còn phải cố gắng lần nữa vì kiếm tiền với cả nuôi trai.

Cô không nhìn được thờ dài một tiếng, lại nhớ đến tập kịch bản đang viết dở của mình, tinh thần lập tức tỉnh táo, nhanh chóng đứng dậy mở máy vi tính, đánh chữ khoảng hai tiếng rồi lướt web một lát, nhìn thấy đã sắp mười một giờ, tắt máy tính đi ngủ.

Kết quả ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã bị điện thoại đánh thức.

“Hôm qua tôi gọi tận mấy cuộc điện thoại, cô làm cái gì mà không nghe máy!” Lục Hành vừa nghe máy đã ra quân hỏi tội.

“VẬY sao, tôi không để ý, chắc là di động ở chế độ im lặng.” Tang Doanh xem thời gian, cũng đến lúc nên thức dậy.

“Bây giờ cô đang ở đâu!”

“Mới sáng sớm mà con tức lớn vậy, định tới đây giết người phóng hỏa hay sao?”

Tang Doanh lười nhác, còn mang theo âm mũi lúc mới thức giấc.

“Còn không phải do cô không nghe máy à!” Trong giọng nói hung dữ vậy mà còn thêm vài phần tủi thân.

“Có chuyện gì không?”

“... Không có gì, muốn tìm cô ăn bữa cơm thôi.”

Lục Hành vừa mới nói xong, bản thân lại thấy hơi hối hận, giọng điệu của anh ta có phải quá nhún nhường hay không? Dựa theo phong cách khí phách bốn phương ngày xưa của Lục nhị thiếu, chắc chắn phải là: ăn cơm ở chỗ XX, vào lúc XX, đến lúc đó tôi qua đón cô, nhớ diện cho đẹp vào, đừng làm mất mặt tôi!

Tang Doanh nhún mảy, biết ngay lập tức hẳn là bức tranh kia đã đánh trúng khẩu vị của ông cụ nhà họ Lục, chỉ sợ Lục Hành còn vì vậy mà được lợi, có chuyện tốt gì đó.

Cô nghĩ tới hai vai diễn lúc trước mình bỗng dưng nhận được. “Hai bộ phim “Hán cung phong vân” và “Tình sử Thanh Thái Tông” là anh móc nối quan hệ giúp tôi?”

“Phải rồi, đúng là tôi có nói vài lời để bọn họ cho cô nhận vai nhiều hơn, thế nào, cô có nổi tiếng hay không còn không phải dựa vào một câu nói của tôi sao, không cần cảm ơn tôi đâu, coi như là trả ơn cho cô!” Cách điện thoại, sự đặc chí của cậu hai nhà họ Lục đã không thể diễn tả bằng lời, chỉ thiếu điều không lộ cái đuôi ra ngoài vậy vậy, cầu khen ngợi, cầu tung bông, cầu chú ý.

“...” Tang Doanh căn bản không nghĩ tới dùng ân tình đó lãng phí vào chuyện này, vốn nó hẳn là có thể mang lại tác dụng lớn hơn nữa.

“Sao vậy, cô không thích?” Lục nhị thiếu đang dương dương tự đắc rốt cục cảm thấy không ổn.

Tang Doanh giật giật khóe môi, “Cúp đây.”

“Từ từ đã, rốt cuộc cô đang ở đâu?”

“Còn đang ở thành phố D đóng phim.”

“Chùng nào thì về?”

“Chắc hai ngày nữa.”

“Vậy cô về thì nhớ gọi ngay cho tôi.”

“Biết rồi.”

Giọng điệu của đối phương kiểu có cũng được mà không có cũng không sao, Lục Hành thấy rất không hài lòng, nhưng còn chưa kịp kháng nghị, đầu kia đã cúp mất.

Tang Doanh cúp điện thoại thay quần áo thơm tạt thì ra cửa, xe của đoàn làm phim đang chờ dưới lầu, bữa sáng cũng đã giúp bọn họ mua xong, hôm nay cô còn có một cảnh quay, đó là cảnh nói chuyện bí mật với Lý Ung trong vai Lữ hậu.

Tiến độ quay phim thuận lợi đến không ngờ, tuy diễn xuất của Lý Ung không bằng Chu Mặc Hoài, nhưng ít nhất cũng là diễn viên lão làng, NG hai lần

cũng thông qua.

Trái lại ngạc nhiên nhất là đạo diễn, bởi vì trạng thái của Tang Doanh thật sự rất tốt, mấy lần trước diễn tay đôi với Chu Mặc Hoài cũng không có cảm giác bị lép vế, đối mặt với Lý Ung lại càng điêu luyện hơn, có chỗ nào giống diễn viên hạng ba trước kia bị dính vào scandal tai tiếng, dựa vào việc ôm chân đại gia để lên đời đâu. Quả thực có thể sánh ngang với những diễn viên gạo cội đã mấy chục năm ngụp lặn trong nghề diễn.

Ông ta không biết Tang Doanh đang diễn chính mình, lần trước là Thượng Quan Uyển Nhi, lần này là Tân phu nhân, là một quý tộc chính hiệu thời cổ đại, vào mấy vai kiểu này hoàn toàn không thấy áp lực.

Mấy ngày sau, cô ghi hình xong cảnh quay của mình, trở về thành phố B trước, lần này có thể nghỉ ngơi nửa tháng lại đi tiếp đến đoàn phim nhà Thanh để báo danh.

Việc quay phim điện ảnh còn đang tiếp tục, ở đó không chỉ có phần quay của hai người Chu Mặc Hoài, Tang Doanh, mà còn có rất nhiều cảnh phim và nhân vật khác, hơn nữa còn giai đoạn hậu kỳ rồi tuyên truyền, dự tính ít nhất phải tới cuối năm mới chiếu phim được.

Khi về đến nhà, Lưu Giai Dung cũng không thấy, trên bàn chặn một tờ giấy, nói bà đi leo núi với mấy bà bạn già ở vùng ngoại ô ngày mai mới về, trong tủ lạnh có sẵn đồ ăn, bảo cô tự lấy.

Tang Doanh mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong không ít món được nấu sẵn, canh sườn nấu cà rốt với hạt bắp, thịt kho tàu, bông cải xanh xào tỏi, lò vi sóng ‘ting’ một tiếng là xong, lập tức lại nóng hổi thơm phức ngay.

Khi so sánh mới thấy chênh lệch, lúc ấy mới từ thời Đường đến đây, ăn cơm nhà do Lưu Giai Dung nấu còn cảm thấy không ngon bằng đầu bếp trong phủ, cuối cùng ở ngoại ăn mấy ngày cơm hộp không khác gì thức ăn cho lợn, mới nhận ra bữa cơm hai món một canh đơn giản này quả thực giống như sơn hào hải vị.

Vì đi máy bay cộng thêm ngồi xe, Tang Doanh thấy hơi mệt, ăn xong tắm rửa rồi leo ngay lên trên giường, chiếc đi động cài chế độ im lặng hoàn toàn bị ngó lơ.

Thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy, cô chợt hứng lên nhìn điện thoại thử xem, mới phát hiện trên đó lại có thêm hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Tất cả đều từ hai người gọi đến, A Sam và Lục Hành.

Trong đó A Sam chiếm ba cuộc, còn Lục Hành ước chừng tám cuộc

Tang Doanh gọi lại cho A Sam trước, anh ta không có chuyện gì gấp, chỉ là nghe nói cô quay xong phim về rồi nên gọi điện tới hỏi thăm.

Hai người nói hết mấy phút đồng hồ, vừa mới ngắt điện thoại, đầu bên kia Lục Hành lại gọi đến.

Tang Doanh nhấn nút nghe điện.

“Sao cô lại không bắt máy!” Bên kia hỏi tội trước.

“Có việc gấp à?”

“Cô quên đã hẹn trước là đi ăn với tôi rồi hả!”

Đúng là quên mất. Tang Doanh ờ một tiếng, “Chừng nào thì anh rảnh?”

“Tôi đang ở dưới lầu nhà cô đây.”

Xem ý anh ta như là nếu cô còn không nhận điện thoại, anh ta sẽ trực tiếp lên lầu đập cửa.

Tang Doanh liền tới bên cửa sổ, cô kéo rèm ra nhìn xuống dưới, quả nhiên lại là chiếc Cadillac đồng bóng kia.

“... Biết rồi, chờ một lát, tôi thay đồ đã.”

Thay quần bò với áo thun xong rất nhanh, Lục Hành vừa thấy cô lại ăn mặc kiểu này, cũng lười châm chọc, lại không biết rằng Tang Doanh chính là nhìn thấy cái xe của anh ta mới ăn mặc như vậy – cùng ra ngoài với chiếc xe đồng bóng như vậy và chủ xe, mặc quá chính thức thì thành ra coi trọng anh ta quá.

“Bữa tiệc nhà anh sau đó thế nào?” Cô thuận miệng hỏi.

Lục Hành hừ nói, “Cô còn dám hỏi, bức họa kia là giả, ông nội tôi cực kì giận dữ, hại tôi cũng bị mắng một hồi!”

Tang Doanh tựa vào ghế nhìn dòng xe qua lại như nước chảy ở bên ngoài cửa xe, về mặt nhàn nhã.

Lục Hành đợi nửa ngày, không nghe thấy cô trả lời, quay sang thì thấy sự chú ý của người ta vốn là không đặt trên người mình.

“Này!” Lục Hành tức giận, “Cô rút cuộc có đang nghe tôi nói không đấy?”

“Tình huống mà anh nói không có khả năng phát sinh.” Tang Doanh chậm rãi nói, “Hoặc là anh đang nói dối, hoặc là ông cụ nhà anh không biết hàng, chỉ có hai khả năng này.”

Lục Hành nói: “Vì sao không có khả năng là cô nhìn sai?”

Tang Doanh cười nhạt: “Tôi chưa từng nhìn sai thứ gì bao giờ.”

Lục Hành bị giọng điệu ung dung nhẹ nhàng của cô làm nghẹn lời.

Đúng lúc đang trước là đèn đỏ, anh ta không khỏi nghiêng đầu sang, tầm mắt rơi vào người Tang Doanh, chỉ cảm thấy cô gái này nhìn như rất đơn giản, lại như rất phức tạp, trên người dường như cất giấu hết bí mật này đến bí mật khác, khiến người ta không thể đoán trước.

Đang ngăn người ra, chợt nghe Tang Doanh nói tiếp: “Tôi đoán anh đã kiếm được kha khá lợi ích từ buổi tiệc đó, không chỉ có được sự coi trọng của ông cụ nhà các anh, phỏng chừng còn được chỗ tốt gì nữa, chỉ dùng hai vai diễn nhỏ để trả ơn, có phải hơi keo kiệt không nhỉ?”

“Vậy cô muốn thế nào?” Lục Hành ngửa răng.

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra, chẳng qua dù là chuyện khó khăn cỡ nào, với cậu Lục mà nói, cũng chỉ là một cái nhát tay thôi mà.” Gõ một gậy lại cho một quả táo, Tang Doanh rất am hiểu nguyên tắc khi phải cứng lúc phải mềm.

Quả nhiên, khóe miệng Lục Hành đã hơi nhếch lên.

Người khác sao chỉ nhìn thấy mỗi mặt ăn chơi trác táng của anh ta thế nhỉ, đây rõ ràng chỉ là một đứa trẻ đơn thuần mà, Tang Doanh cảm thán.

“Cô muốn ăn gì?” Tâm trạng phồn phơ, Lục Hành nhớ ra còn phải hỏi qua ý kiến của đối phương.

“Có gì giới thiệu không?”

“Món Ý đi, hồi trước cô đi với tôi không phải toàn thích ăn vậy sao.”

Trong trí nhớ Tang Doanh hiện ra mấy món ăn đó, lắc đầu: “Không phải sợi mì thì là nước sốt, nghèo nàn hết sức, không sắc không hương.”

“Món Hàn thì sao.”

“Cái thế loại bùng lên một đồng món bên trong toàn là kim chi có màu sắc khác nhau?”

“... Món Nhật thế nào?” Lục Hành cao ngạo hiếm có lúc chau mày hỏi ý kiến bạn gái như vậy, kết quả vừa hỏi thì đã va phải đá ngầm, bị đâm cho một mặt máu không.

“Đã man quá đi, ăn tươi nuốt sống, cũng dám tự xưng ẩm thực?”

“Vậy, rốt, cuộc, cô, muốn, ăn, thứ, gì?”

“Đường đường là Trung Hoa, các món ăn Quảng Đông, Hoài Dương, Sơn Đông, Bắc Kinh, Chiết Giang, không phải có rất nhiều lựa chọn sao?” Tang Doanh thả tay, nét mặt như muốn nói: anh trực tiếp chờ đi ăn đồ Trung Quốc không phải được rồi hay sao, còn hỏi nhiều như vậy làm gì.

Chết tiệt, ông đây ngay từ đầu nên đưa cô đi ăn bánh nướng!

Lục Hành hung dữ quay xe, chạy thẳng tới một nhà hàng Quảng Đông gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Với mấy anh công tử ăn chơi như Lục Hành mà nói, họ nắm rõ như lòng bàn tay những nhà hàng ẩm thực của từng quốc gia đẳng cấp nhất của thành phố B không khác gì nhà mình, thậm chí đến mức có thể trực tiếp quét mặt (thay vì quét thẻ), người ta vừa nhìn thấy anh ta, chào hỏi ngay lập tức:

“Chào cậu Lục, vẫn là phòng bao số 9 à?”

Lục Hành trang trọng gật đầu, đi theo sau người phục vụ dẫn đường, chẳng qua hành động làm hàng như vậy trong trường hợp đằng sau đi theo một cô gái mặc quần bò áo thun, hiệu quả đã bị rút giá đáng kể.

Trong phòng bao sáng sủa rộng rãi, toàn bộ một mặt tường được thiết kế cửa sổ sát đất, nơi đây tọa lạc ở khu CBD trong trung tâm thành phố (CBD là viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố), từ phía trên nhìn xuống, phân nửa toàn cảnh kiến trúc trong thành phố lọt vào tầm mắt.

Tang Doanh mở thực đơn ra, hào hứng xem.

Món ăn Quảng Đông mãi đến đầu thế kỷ trước mới bắt đầu phát triển, tuy Tang Doanh đã biết được từ trong trí nhớ của thân xác này, nhưng sau khi tới đây vẫn chưa bao giờ nếm thử, nhìn những hình ảnh màu sắc sống động trên thực đơn, không khỏi thấy con thèm ăn tăng mạnh, đột nhiên cảm thấy xuyên việt đến đây thật ra cũng có chỗ tốt đấy chứ.

Hai người chọn vài món ăn, nhân viên phục vụ cầm thực đơn ra ngoài, cửa được khép lại, trong phòng rộng như vậy mở nhạc êm dịu, khiến người ta dễ dàng thả lỏng tinh thần lẫn thể xác.

Lục Hành cởi áo khoác, ngả lưng ra sau, “Thế nào, hai vai diễn tôi tìm cho cô không tệ đúng không, trong đó có một phim bom tấn, lại còn là phim Tết nữa, đảm bảo chiếu một phát là nổi luôn!”

Tang Doanh không nhanh không chậm nhấp ngụm trà, trả lời một nẻo: “Chỉ như thế mà anh đã thỏa mãn?”

Thấy anh ta không kịp phản ứng, Tang Doanh lại nói: “Tình hình nhà các anh thông tin trên mạng có đầy đủ, tôi cũng đã đọc gần hết, nhưng đến cùng vẫn không tương tợ bằng nghe chính miệng người trong cuộc kể lại.”

Lục Hành lạnh lùng ‘hừ’: “Sao tôi lại phải kể chuyện riêng trong nhà bọn tôi cho cô biết!”

Tang Doanh nhướn mi “Hôm nay anh tới tìm tôi, lẽ nào không phải muốn tôi đưa ra biện pháp giúp à?”

Lục Hành vệt chết vẫn cứ mạnh mẽ “Cô đúng là đánh giá mình quá cao đấy, cậu Lục này dù có nghèo túng, cũng không đến nước phải cần đàn bà giúp! Và lại cô mà có bản lĩnh thật, sao có thể lẩn lộn thành như vậy?”

Tang Doanh không để bụng: “Trước kia đi nhầm đường, tương lai không nhất định cũng sẽ đi nhầm, khả năng giám định tranh của tôi anh cũng thấy đấy, chuyện không nắm chắc trước giờ tôi không dễ dàng mở miệng. Năm đó Lưu Bang chẳng qua cũng chỉ là một tên đình trưởng, có ai nghĩ rằng ngày sau ông ta có thể làm khai quốc hoàng đế chứ?”

Thật ra Quảng Đông cũng có câu tục ngữ, ‘Thà đắc tội lão nhà giàu, chớ khi dễ thiếu niên nghèo, đợi đến ngày thăng quan tiến chức, chẳng tin cả đời khổ rách áo ôm’ (Bởi vì tiền đồ của thiếu niên không có giới hạn, nếu cố gắng sớm muộn cũng có ngày đổi đời). Lục Hành làm sao không rõ đạo lý này, có điều mỗi lần gặp cô liền nhìn không được phải chệch nhạo một chút, tuy rằng lần nào cũng phải lãnh kết cục vô cùng thâm.

Quay trở lại bữa tiệc gia đình lần đó, ông nội gọi một mình anh ta đi theo, hai ông cháu tiến hành một cuộc nói chuyện dài, sau đó ông cụ cho anh ta một tài khoản, trong đó là quỹ do cha mẹ quá cố của Lục Hành là vợ chồng Lục Chấn Dương để lại cho con trai, năm ấy chỉ là để phòng hờ trước, tính lưu lại cho con mình một số tiền để mai sau lớn lên có thể dùng tới, ai biết được trời có mưa gió khó đoán, mấy tháng sau thì vợ chồng Lục Chấn Dương đã ra đi trong một vụ tai nạn máy bay.

Quỹ tiền này ông cụ giữ lấy, lại bỏ thêm một khoản tiền vào trong đó, vốn định chờ sau khi mình mất thì đưa cho Lục Hành một thể, nhưng trong lúc nói chuyện thái độ Lục Hành thể hiện ra đã đã động đến ông cụ nên ông giao lại tài khoản này trước thời hạn cho anh ta.

Tiền trong tài khoản đó mấy năm nay đầu tư một quỹ tiền tệ tăng trưởng ổn định, từ lâu đã tăng lên rất nhiều, bây giờ lấy ra cũng là một số tiền đáng kể.

Lục Hành rất rõ ràng, ông nội sở dĩ sáng khoái như vậy, không chỉ đơn giản là bị anh ta đã động, mà quan trọng hơn là muốn mượn số tiền kia để quan sát và kiểm tra anh ta.

Vì thế người đầu tiên Lục Hành nghĩ đến có thể cùng thương lượng chuyện này, không phải là đám bạn thường ngày tụ tập ăn chơi với anh ta, cũng không phải Trương Gia Hồng hay Phương Duệ Thu, mà là Tang Doanh.

Trương Gia Hồng thực chất cũng là một tên ăn chơi trác táng, nhưng anh ta lại tốt số, tương lai chỉ có mỗi mình anh ta thừa kế tài sản, không phải tranh giành với ai, dù có phá cỡ nào cũng không phá sạch toàn bộ gia sản được. Còn nhà Phương Duệ Thu thì kinh doanh châu báu và trang phục, Lục Hành chẳng muốn chen chân vào hai lĩnh vực đó. Thêm nữa tùy tiện tới hỏi, hai người họ nghĩ rằng anh ta đã quyết định, thế nào cũng đòi giúp một phen, như vậy cũng không thích hợp.

Nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại là cô nàng này có vẻ đáng tin hơn.

Thời gian nếu đảo ngược mấy ngày, anh ta sẽ không tin mình lại bàn bạc chuyện nghiêm túc với một người phụ nữ từng bám lấy mình.

Lục Hành nhú mày, lúc này mới hơi lúng túng kể lại sự việc.

Tang Doanh nghe xong, hỏi: “Về đến cùng anh nghĩ thế nào về Lục gia, giành hay không giành?”

Lục Hành có phần bức bối, không trả lời ngay.

Vấn đề này anh ta đã tự hỏi mình không ít lần, lại luôn không tìm được đáp án.

Giành ư, đám người nhà họ Lục, ngoại trừ ông bà nội ra thì không có ai anh ta thấy vừa mắt hết, lúc nhỏ không biết gì còn ngu ngốc đến gần bọn họ, sau đó ‘ăn hành’ vài lần, nghe được rất nhiều tin đồn, anh ta cũng biết Lục gia kinh doanh lớn như vậy, người ngoài còn thấy đồ mất chứ đừng nói chi người trong nhà.

Giăng son ông nội để lại, ai cũng muốn có được, ai cũng muốn chứng minh mình có bản lĩnh đó. Hiện tại ông nội còn sống, ít nhất thì còn nhiều mâu thuẫn vẫn chưa công khai, một khi ông không còn, dự là lập tức sẽ biến thành một cuộc hỗn chiến. Lục Hành thật sự hiểu được, bản thân mình là một đứa cháu ở chi thứ ba, luận về thân phận, bà nội không phải vợ cả của ông, luận về mối quan hệ, cha mẹ cũng không sinh thêm anh chị em cho anh ta, luận về thực lực, anh ta không thể bằng chú hai Lục Chấn Vũ, cũng kém xa mấy người anh chị họ, bọn họ đều đã cầm đuôi nhiều năm ở Lục thị, ăn sâu bén rễ rồi.

Nhưng nếu không giành, thủ thực anh ta lại có phần không cam lòng, vì cái gì có nhiều anh chị em như thế, chỉ có mình bị gán mác ăn chơi trác táng?

Tang Doanh không để ý đến mớ suy nghĩ hỗn độn của anh ta, khách quan lên tiếng: “Không cần biết giờ đây anh tính đầu tư cái gì, tốt nhất không nên dính dáng đến Lục gia.”

Lục Hành lầm bầm: “Còn cần cô phải nói, cái chuyện dẫn xác tới cho người ta chà đạp có thắng ngốc mới làm!”

Nếu bây giờ anh ta bước vào công ty Lục thị, nhất định sẽ bị xem như một thằng con ông cháu cha vô tích sự, dùng để tôn lên anh ta đám anh chị họ thông minh tài giỏi.

Anh so với thằng ngốc cũng không hơn là mấy, Tang Doanh nói: “Vậy giờ anh có ý tưởng gì không?”

Kỳ thật Lục Hành cũng không tệ đến mức hết thuốc chữa.

Nếu giờ anh ta là một kẻ tự cao tự đại, không nghe lọt bất cứ đề nghị gì, hoặc là ý vào mối quan hệ trước kia với thân thể này, lòng mang ý đồ xấu xa, Tang Doanh tuyệt đối không có khả năng ngồi ở đây nói chuyện với anh ta, cho nên dựa theo mức độ nào đó để xét, Lục nhị thiếu chẳng qua chỉ là cậu ấm nhà giàu lắm thói hư tật xấu, làm dân chơi thì đạt điểm tối đa, còn làm lưu manh thì vẫn chưa đủ tư cách.

Lục Hành cực kì rối rắm suy nghĩ hết nửa ngày trời “Làm ăn uống đi, tôi thấy ngành ăn uống ở thành phố B rất sôi động, nhất là mấy chỗ ở khu CBD này, lân cận toàn là trí thức, dù có khó ăn cũng không sập tiệm!”

Tang Doanh bắt chéo hai tay, trả lời vô thường vô phạt: “Làm ăn uống không thành vấn đề, nhưng anh đã làm thì chắc chắn không thể quá thấp cấp, bằng không nếu mở tiệm bán đồ ăn nhanh các loại, truyền ra ngoài Lục Hành anh sẽ trở thành trò cười, người khác sẽ không vì anh kiếm được tiền mà coi trọng anh, Lục gia lại càng không.”

Thối xấu của quý tộc thế gia không ít, không thể xét theo lẽ thường, Trung Quốc hiện đại tuy rằng không có thế gia và quý tộc chân chính, nhưng về tâm lý thì cũng tương tự.

Lục Hành nghiêm túc suy nghĩ, quả thật bị Tang Doanh nói trúng hết. Nếu người Lục gia mà biết, chắc chắn sẽ không khen ngợi anh ta, ngược lại còn nói Lục Hành đã khiến Lục gia phải xấu mặt, truyền thông bên ngoài sẽ tung tin là Lục gia khai trừ Lục nhị thiếu, nên anh ta mới không thể không ra ngoài mở nhà hàng kiếm tiền.

“Vậy đi theo con đường cao cấp, kinh doanh nhà hàng cao cấp, ví dụ như căn phòng hiện giờ chúng ta đang ăn, tôi cảm thấy rất được!”

“Loại nhà hàng cao cấp này đâu thiếu gì, miễn anh có tiền thì muốn ăn món của nước nào mà chẳng có chứ, trái lại nếu không có đặc điểm nổi bật thì không làm nên tên tuổi được.”

“Thế này không được, thế kia cũng không được, không lẽ ý tưởng của cô còn có thể hay hơn tôi chắc?” Lục Hành trừng cô, xù lông theo thói quen.

Tang Doanh dùng cách nói chuyện nhần nại dụ dỗ tha thiết như với các em nhỏ, “Chúng ta không ngại kéo dài ý tưởng chút nữa.”

Cô dùng chủ ngữ là chúng ta, mà không phải anh hay tôi, tỏ ý cô thật sự đặt mình vào góc độ của Lục Hành để suy xét vấn đề, dù chi tiết này trong cách nói chuyện rất nhỏ, nhưng người nghe sẽ có cảm giác khác biệt.

“Kéo dài thế nào?”

“Ý tưởng đi theo con đường cao cấp khá thi đầy, người có tiền rất nhiều, hơn nữa chỉ sợ người khác không biết họ có tiền, hiện nay không phải rất nhiều người có xu hướng thích bàn chuyện làm ăn trên bàn cơm tại các câu lạc bộ cao cấp sao?”

“Ý của cô là mở câu lạc bộ cao cấp theo phong trào?” Lục Hành lắc đầu, “Mấy chỗ như vậy nhiều lắm, thậm chí có người còn có khu nghỉ dưỡng riêng nữa kia.”

“Tôi đã từng xem rất nhiều tài liệu về các câu lạc bộ cao cấp, chủ yếu là càng xa xỉ càng tốt chứ chưa có đặc điểm gì đáng nói, hơn nữa hiện nay phong cách văn hóa Trung Hoa lại tái xuất hiện, kiến trúc phong cách châu Âu đã không còn thịnh hành, dựa theo tình huống mấy năm nay các buổi đấu giá càng ngày càng trở nên nóng sốt là có thể nhìn ra mánh khóe.”

“Thế đặc điểm cô muốn nói ở đây là gì?” Lục Hành không nhận ra dòng suy nghĩ của mình đã bị dẫn dắt.

Tang Doanh giơ ngón tay trắng như ngọc ra chấm ít nước trà, viết một chữ ‘Đường’ khi thể hào hùng trên mặt bàn.

“Trong các triều đại của Trung Quốc, đời Hán và đời Đường hưng thịnh nhất. Trong đó đời Đường được biết đến rộng rãi nhất, vào thời Đường Cao Tông, Đại Đường đã là quốc gia có lãnh thổ rộng lớn nhất, quốc lực hùng mạnh nhất trên thế giới, tiếp đến là phía Tây có con đường tơ lụa, phía Đông có Khiển Đường Sứ (Vào thời Đường, Nhật du nhập mạnh mẽ nền văn minh Trung Hoa bằng cách cử sứ thần đến nhà Đường 20 năm một lần, các sứ thần được gọi là Khiển Đường Sứ), mang nền văn minh của Đại Đường truyền khắp bốn phương. Cho đến hôm nay, tôi được biết ngay cả khu vực tập trung người Hoa sinh sống ở nước ngoài cũng được gọi là ‘Đường nhân nhai’ (là phố Tàu, tiếng Anh là Chinatown, người Quảng Đông ở nước ngoài tự xưng ‘Đường nhân’) nghĩa là người Đường nên phố Tàu tiếng Anh là Chinatown thì họ gọi là ‘Đường nhân nhai’, đây là cách gọi phổ biến). Khi cô cất tiếng nói, không khỏi toát lên niềm kiêu hãnh và tự hào. “Vì lý do đó, nếu muốn dùng phong cách văn hóa Trung Hoa làm điểm đặc sắc, tốt nhất nên chọn thời Đường.”

“Câu lạc bộ này xây dựng thế nào, chắc trong lòng anh cũng đã có dự tính. Có thể hoàn toàn chỉ là một nơi giải trí, uống trà, nghe đàn, đánh cờ, giám định đồ cổ, thư họa, đàm phán chuyện làm ăn, chỉ nhàn vào một từ ‘yên tĩnh’. Nếu cảm thấy không đủ có thể thêm vào yếu tố ẩm thực, bỏ công sức đầu tư vào dụng cụ và tỷ nữ, tạo ra nét đặc biệt là ẩm thực quý tộc nhà Đường. Hiện nay tuy có rất nhiều nhà hàng đặc sắc, cũng có khách sạn đi theo phong cách võ hiệp, nhưng nếu nói đến phong cách thời Đường, hình như vẫn còn rất ít.”

Tính hấp dẫn của giọng nói không chỉ ở chất giọng, mà còn ở ngữ điệu, tốc độ, phong thái của người nói. Trải qua việc rèn luyện trong khoảng thời gian này, hơn nữa với thân phận và sự từng trải vốn có của Tang Doanh, giờ đây chỉ cần cô nói chuyện, người khác đều sẽ bắt giác tĩnh tâm lắng nghe.

Lục Hành nghe xong thì ngẩn người ra. Chính chủ như anh ta còn không suy nghĩ tỉ mỉ bằng cô nữa.

“Cô đã sớm nghiên cứu qua phải không?”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tôi chỉ là muốn hợp tác với anh.”

“Hợp tác gì?”

“Nếu đồng ý làm theo ý tưởng của tôi, tôi hy vọng có thể có cổ phần.” Tang Doanh cũng không vòng vo.

Lục Hành như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh, “Góp vốn? Cô á? Cô có thể lấy ra bao nhiêu tiền?”

Ngón tay Tang Doanh khẽ vuốt miệng cốc, “Các anh không phải có cách nói góp vốn bằng tài sản vô hình hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Vừa nghe Tang Doanh muốn góp vốn bằng tài sản vô hình, ý định đầu tiên của Lục Hành là cười phá lên, chế giễu cô suy nghĩ viển vông, nhưng lập tức lại nghĩ đến chỗ xuất sắc mà cô gái này thể hiện ra trước đây, nên cố nhịn hỏi: “Cô có tài sản vô hình gì?”

Nét mặt Tang Doanh thành thoi: “Anh không cần đồng ý vội, cứ cân nhắc kỹ càng, nếu đồng ý với ý tưởng của tôi, quyết định mở một câu lạc bộ như vậy, thì từ trang trí cho tới dụng cụ uống trà tôi đều có thể cho anh những ý kiến chuyên nghiệp nhất, đến lúc đó nếu câu lạc bộ có lợi nhuận, tôi chỉ cần chia hoa hồng một nửa hoặc một phần, nếu anh không tính mở tiệm, hoặc là không có lãi, vậy coi như tôi chưa nói gì.”

Thấy cô chắc chắn như vậy, Lục Hành nhìn xuống một bụng nghi ngờ, đang muốn hỏi lại, nhân viên phục vụ đã bưng đồ ăn vào, cùng lúc đó bên kia điện thoại cũng vang lên.

“Ai đấy?”

“Lục —— nhị —— thiếu, em là Tiểu Ngọc nè!”

Cái giọng ồn ào như bị bóp cổ ở đầu dây bên kia, Lục Hành vừa nghe là biết là ai liền, cười mắng: “Cái tên tiện nhân Trương Gia Hồng nhà cậu, về lại thành phố B rồi à?”

“Về lâu lác rồi, Lục nhị thiếu quý nhân bận rộn, sao còn nhớ tới tôi chứ!” Đầu bên kia điện thoại còn truyền đến tiếng cười đùa của phụ nữ, vừa nghe biết ngay cậu Trương đang liếc mắt đưa tình với phụ nữ.

“Không có chuyện gì thì tôi cúp đây, về nhà liên lạc sau!” Lục Hành lúc này có chuyện nghiêm túc nên chẳng còn kiên nhẫn dây dưa cùng anh ta.

“Ồi chào từ đã nào! Cậu vội vã làm gì chứ? Tôi đang ở trường đua ngựa phía Tây ngoại ô này, anh em đã lâu không chơi một trận, qua đây chơi chút đi?”

Lục Hành hơi do dự, nhìn Tang Doanh bên cạnh, “Đi cưỡi ngựa không?”

Tang Doanh chớp chớp mắt, “Đi.”

“Đi!” Lục Hành lập lại lần nữa với Trương Gia Hồng.

Trương Gia Hồng đã nghe được Lục Hành vừa hỏi người khác, cười hí hí: “Có bạn gái phải không, dẫn sang đây luôn đi, vừa lúc làm bạn với của tôi luôn, thuận tiện nói cho cậu biết một tin tốt, Duệ Thu cũng tới, bây giờ đang ở ngay cạnh tôi!”

Lục Hành có phần vui mừng, “Đúng lúc lắm, tôi có việc muốn trao đổi với cậu ta!”

Hai người ăn com xong, đi thẳng tới trường đua ngựa mà Trương Gia Hồng nói.

Dọc đường đi, Lục Hành hỏi: “Cô không biết cưỡi ngựa nhỉ?”

“Biết sơ sơ.” Tang Doanh rất khiêm tốn.

“Trường đua ngựa đó là của một tên nhà binh đời thứ ba mở, không ít nhân vật tiếng tăm của thành phố B đều thích đến đó tiêu khiển, cô không cưỡi được thì bảo người ta tìm cho cô thớt ngựa non dễ tập, nhằm chán đi tìm bạn gái Trương Gia Hồng chơi, đừng bày đặt chơi nổi, đến lúc đó ngã chết là chuyện nhỏ, làm mất mặt cậu Lục này mới là chuyện lớn!” Lục Hành đồng dài nhắc nhở.

Tang Doanh chậm chậm mỉm cười, bình thản thanh lịch, không lên tiếng phản bác.

Ngựa non ư...

Cô từ năm bảy tuổi bắt đầu học cưỡi ngựa bắn cung, chưa từng cưỡi qua ngựa non.

Cưỡi ngựa ở nước ngoài được xem như một môn thể thao giải trí, bắt nguồn từ nước Anh, lúc bấy giờ được coi là hoạt động của giới quý tộc, sau khi Hồng Kông trở thành thuộc địa của Anh, hoạt động này cũng được du nhập vào đây. Con cháu gia đình quyền quý ở Hồng Kông, gần như không có ai không biết cưỡi ngựa, hội đua ngựa Hồng Kông đồng thời cũng là câu lạc bộ cao cấp nơi những người nổi tiếng hội tụ.

Còn trường đua ngựa trong nước, sau giải phóng đều trở thành nơi tiêu khiển của các thủ trưởng quân đội từng cầm quân trong thời cách mạng, mãi đến những năm gần đây mới có người dần dần thấy được cơ hội kinh doanh từ đây, học hỏi chế độ câu lạc bộ đua ngựa của nước ngoài mở trường đua ngựa. Trương Gia Hồng cho biết nơi này có chỗ dựa rất cứng, nên trở thành chốn tụ tập ưa thích của các cậu ấm cô chiêu ở thủ đô, việc xuất hiện bóng dáng con nhà quan đời hai hay những tên tuổi lớn trong giới cũng không hiếm thấy, có thể nói là tinh anh hội tụ.

Hai tiếng sau, hai người tới trường đua ngựa, Lục Hành đã từng tới đây, trực tiếp nói tên ra luôn, một cô gái xinh đẹp mặc trang phục cưỡi ngựa hợp người đưa bọn họ đi tìm Trương Gia Hồng.

Trường đua ngựa chiếm một diện tích rất lớn, khu vực đua ngựa bị không tách riêng ra, thứ nhất là vì cưỡi ngựa đòi hỏi không gian rất lớn, thứ hai là cho phép tất cả mọi người có điều kiện để mở rộng mạng lưới quan hệ. Nếu muốn có không gian riêng tư thì đi thẳng tới phòng nghỉ là được, bên trong được trang bị đầy đủ mọi thứ, thậm chí còn có cả bể tắm nước nóng đơn nữa.

Trương Gia Hồng đang ngồi dưới ô che nắng ôm người đẹp tán tỉnh, vẫy tay chào với Lục Hành từ đằng xa, đợi khi bọn họ đến gần mới vỗ vỗ mông người đẹp cho cô ta dịch ra một chút để mình đứng đây.

“Lục thiếu cậu cũng thật khó mời, tới muộn những hai tiếng!”

Lục Hành tặng cho anh ta cái nhìn khinh khỉnh, “Cậu nên thấy mừng là bây giờ không phải giờ cao điểm ách tắc giao thông, bằng không thì không chỉ có hai tiếng thôi đâu!”

Ánh mắt Trương Gia Hồng rời khỏi người anh ta, dừng lại trên người Tang Doanh quét qua một vòng, rất nhanh nhận ra cô chính là người từng gặp ở buổi đầu giá lần trước, vội vàng lời Lục Hành qua một bên, “Cậu yêu cũng lâu thật đấy, đến giờ còn chưa đổi à?”

“Mấy lời thừa của cậu có phải hơi bị nhiều không, A Duệ đâu? Tôi có chuyện tìm cậu ta.”

Trương Gia Hồng hất cằm, “Cưỡi ngựa ở đằng kia kia! Eo, nhanh như vậy đã câu được một em rồi, đây không phải là con gái của ông trùm vận tải biển Hà Vạn Tường – Hà Trì Miến sao? Thăng nhải này được lắm!”

Bạn gái Trương Gia Hồng đưa đến còn rất trẻ, cùng lắm chỉ hơn hai mươi, eo ra eo, mông ra mông, dáng người cực kỳ nóng bỏng, vận chiếc váy siêu ngắn hở ngực, quần áo trên dưới hai bên đều có xu hướng tập trung vào giữa, thu hút không ít ánh nhìn. Nhưng khuôn mặt thật sự rất thuần khiết, hoàn toàn tương phản với dáng người, Tang Doanh không nhận ra cô ta, ngược lại đối phương nhìn thấy Tang Doanh thì nở nụ cười trước: “Thì ra là chị Tang!”

Ánh mắt của cô ta dao động qua lại giữa Tang Doanh và Lục Hành trong chốc lát, lộ ra nụ cười ngậm ngùi.

Tang Doanh khẽ gật đầu, không hỏi tên cô ta, hỏi thẳng Lục Hành: “Ngựa ở đâu vậy?”

Từ sau khi đến thời đại này, đừng nói cười ngựa, đến cả cái bóng ngựa còn chưa được thấy nữa, lúc này thậm chí Lục Hành cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô đang nhìn về phía trường đua.

“Cô đừng chờ tới lúc ngã xuống tôi còn phải gọi xe cứu thương đấy nhé?” Lục Hành đối với việc này ôm thái độ hoài nghi và chế nhạo, nhưng vẫn gọi nhân viên phục vụ tới cho cô.

Trương Gia Hồng cười nói: “A Hành cậu thật không chu đáo gì cả, cô Tang muốn chơi thì cứ để cô ấy đi, Tuệ Tuệ, em có đi không, đi cùng cô Tang đi?”

Cô gái nọ lắc đầu: “Em ở lại cùng anh thì hơn.”

Lời này không chỉ đầy sự dịu dàng quan tâm, mà còn làm bật lên Tang Doanh không làm tròn chức trách, nếu Lục Hành và Tang Doanh hiện giờ vẫn là quan hệ bao nuôi và bị bao nuôi, nếu Tang Doanh vẫn là Tang Doanh lúc đầu, vậy cô nhất định phải đối mặt với nguy cơ bị sa thải.

Đáng tiếc Tang Doanh không phải.

Cô trực tiếp theo nhân viên phục vụ đi thay quần áo trước, mà Lục Hành ở phía sau hét lên: “Này, cẩn thận đấy!”

Tang Doanh đầu không ngoảnh lại, chỉ vẫy vẫy tay.

Trương Gia Hồng phụt cười ra tiếng: “Tôi nói chứ A Hành, có phải cậu chiều cô ta quá rồi không, không coi cậu ra gì nữa, coi chừng ngày nào đó cô leo lên đầu cậu bây giờ!”

Lục Hành rất muốn nói với cậu ta bọn tôi đã không còn là loại quan hệ này, nhưng lời đến bên miệng lại không biết phải giải thích thế nào, cái tên Trương Gia Hồng không biết giữ mồm này chắc chắn sẽ hỏi, không phải loại quan hệ này thì là loại quan hệ nào? Anh ta dứt khoát không thèm lên tiếng.

Nhưng anh ta giữ im lặng, lại thành khẳng định suy đoán của Trương Gia Hồng, anh ta ôm vai Lục Hành, nói nghiêm túc: “A Hành à, không phải tôi nói cậu, đàn bà ấy mà, không thể không chiều, nhưng cũng không thể quá chiều, cậu đối tốt với cô ta quá, cô ta sẽ coi như chuyện đương nhiên, đến lúc đó đừng trách anh em không nhắc nhở cậu, nói không chừng phải cẩn thận bị cô ta cắn sừng!”

Lục Hành được công nhận là một công tử ăn chơi trác táng, thay đàn bà còn nhanh hơn thay áo, nhưng trên thực tế không phải anh ta cứ thiếu gái thì sống không nổi. Nói trắng ra, đó là cuộc sống ngày trước không có mục tiêu, vô tri vô giác, sống ngày nào hay ngày đó, dù sao cha mẹ đã mất sớm, anh ta lại không thiếu tiền.

Nhưng thực ra ông cụ nhà họ Lục yêu thương anh ta cũng không kém gì mấy đứa cháu khác. Lần trước sau bữa tiệc gia đình hai ông cháu đã nói chuyện rất lâu, ông thậm chí đã nói rõ với Lục Hành, cho dù tương lai Lục Hành không được kế thừa Lục thị, tiền lãi hàng năm cũng sẽ không thiếu phần anh ta, chỉ là ông hi vọng Lục Hành có việc để làm, cho dù không phải làm lớn như Lục thị, nhưng ít nhất không vô tích sự giống phần lớn con nhà giàu ở Hồng Kông, ngồi không núi vàng ăn cũng hết.

Rốt cuộc thì Lục Hành vẫn không phải là tay ăn chơi trác táng cứng đầu bất trị, nếu có cơ hội, sao anh lại muốn bị người ta xem như đối tượng làm nền mà cười cợt, cuộc nói chuyện vừa nãy với Tang Doanh tại nhà hàng khiến anh ta có ý tưởng mới, hiện giờ trong đầu toàn là chuyện làm ăn, đâu có rảnh theo Trương Gia Hồng bàn tán mấy vụ gái gú gì đó chứ.

Vì thế anh ta bực bội nói: “Trương Gia Hồng, cậu cũng nên suy tính làm một phen sự nghiệp đi, đừng có suốt ngày cứ quán lấy gái như thế!”

Trương Gia Hồng nhìn anh ta cứ như ngày đầu mới quen, sau một hồi lâu mới cười hô hô: “Bớt giỡn, Lục thiếu cậu bắt đầu tiến tới từ hồi nào vậy, ôi mẹ ơi, lần này thì nguy rồi, gọi Phương thiếu tới xem này!” Anh ta gào lên thật to, “Phương Duệ Thu, Phương Duệ Thu!”

Phương Duệ Thu còn tưởng xảy ra chuyện gì, nói vài câu với tiểu thư họ Hà liền thúc ngựa đến trước mặt bọn họ.

Xuống ngựa, sai bước tới đây, “Gi thế, A Hành cậu đến rồi à?”

“Tôi nói cậu hay, Lục Hành tự dung bảo tôi đừng quán lấy gái mãi thế!” Trương Gia Hồng cười ngặt nghẽo, “Quả thật là mặt trời mọc từ đằng tây!”

Lục Hành liếc nhìn anh ta đầy khinh bỉ, đang muốn nói gì, bên kia Tang Doanh đã thay trang phục cười ngựa xong, dắt một con ngựa đi tới.

Áo khoác màu đỏ, quần bò màu trắng là đồng phục cười ngựa thống nhất mà nơi đây cung cấp cho khách, nhưng mặc vào người Tang Doanh thì cô tràn đầy sức sống, khiến nhiều người phải ngoái đầu liên tục, đến cả đám người Lục Hành và Trương Gia Hồng cũng cảm thấy sáng hết cả mắt.

Tầm mắt Trương Gia Hồng rơi vào con ngựa màu nâu đỏ sau lưng cô, không khỏi lưu luyến: “Wow, ‘Mary’ này không tốt tính lắm đâu, cô Tang, thân thể cô mong manh như vậy, coi chừng bị ngã xuống đấy!”

Phía bên kia Tô Tuệ Tuệ đứng cách gần ngựa không xa, thấy nó đáng yêu, liền muốn đưa tay ra sờ, kết quả còn chưa chạm tới, suýt chút nữa đã bị cắn, sợ đến nỗi cô ta vội vàng nhảy ra thật xa, vừa vận ứng nghiệm với lời nói của Trương Gia Hồng.

Trương Gia Hồng cười lớn, kéo cô ta vào lòng vỗ về an ủi.

Tang Doanh cũng nở nụ cười, vỗ vỗ đầu ngựa, xoay mình nhảy lên ngựa, động tác cực kỳ gọn gàng.

Trương Gia Hồng huýt sáo: “Không tồi, có bản lĩnh đấy chứ!”

Tang Doanh không để ý đến bọn họ, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, ‘đi’ một tiếng, ngựa lập tức phi thẳng về phía trước, tốc độ càng ngày càng nhanh, thoáng cái đã biến mất trong tầm mắt của mọi người, ngay cả huấn luyện viên cưỡi ngựa vốn định dẫn dắt cô cũng bị bỏ lại thật xa đằng sau.

Theo quy định của trường đua ngựa, khách tới lần đầu luôn phải có huấn luyện viên bên cạnh để phòng chuyện bất trắc.

Mấy người Lục Hành hai mặt nhìn nhau, Lục Hành có hơi lo lắng, ngoài miệng anh ta trào phúng Tang Doanh, nhưng thật ra trong lòng thì lại sợ cô gặp chuyện ngoài ý muốn, cả người lão đảo dọc nghiêng, nói: “Tôi thay quần áo rồi đi xem.”

Vừa muốn tránh ra, chợt nghe thấy có người cất giọng ở sau lưng: “Đây không phải tam kiếm khách Hồng Kông sao, Trương Gia Hồng, Tô Tuệ Tuệ này bị tôi chơi nhiều lần như vậy, cũng không biết qua tay mấy thằng rồi, ông không thấy ngại à!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trương Gia Hồng vừa nghe tới danh xưng “Hồng Kông tam tiện khách” thì đã biết người đến là ai, mặt đen ngay tại chỗ nhưng khi xoay người lại đã biến thành một nụ cười còn rạng rỡ hơn, bắt chước lại giọng điệu của đối phương, “Ai vậy ta, ui cha, sao tôi không thấy ai hết nhỉ?”

Anh ta cố ý ngửa đầu nhìn qua nhìn lại, khiến người đối diện tức xẹt khói, sụp mặt xuống ngay tức khắc.

Trương Gia Hồng lúc này mới lộ ra biểu tình bỗng dưng đã hiểu: “Hóa ra là cậu chủ Khuru à, ngại quá, mắt tôi không được tốt, suýt chút nữa không phát hiện ra ông, không lẽ ông cũng tới cười —— ngựa —— sao?”

Ba chữ cuối cùng được kéo dài âm tiết, Khuru Duy Đức nhìn thoáng qua Tô Tuệ Tuệ mặt mày tái nhợt, cười lạnh: “Trương Gia Hồng, tôi thấy trình của ông cũng chỉ đến thế thôi, suốt ngày chỉ biết tiêu tiền của bố mẹ, còn kiếm đàn bà thừa lại của người khác để chơi, cũng không chê xuì!”

Khuru Duy Đức dám hô to gọi nhỏ với Trương Gia Hồng trước mặt mọi người, tất nhiên không phải hạng người vô danh.

Đài Loan vào những năm bảy mươi tám mươi dưới thời Tưởng Kinh Quốc cầm quyền, kinh tế tăng trưởng nhanh, các ngành các nghề đều có bước phát triển lớn, trong đó bao gồm cả Khuru gia Đài Loan. Cha của Khuru Duy Đức, Khuru Chí Trung tại thời điểm đó đã chứng kiến các cuộc thảo luận về ngành bán lẻ tại Đài Loan, quyết đoán rời quân đội theo kinh doanh, đến hôm nay đã gần như lũng đoạn toàn bộ ngành công nghiệp bán lẻ của Đài Loan, được xưng là “Vua bán lẻ”.

Khuru Duy Đức là con út của Khuru Chí Trung, từ lúc ra đời gia đình đã giàu sang phú quý nên gần như là được cưng chiều từ bé, muốn gì được nấy. Trước anh ta còn có hai ông anh, nhưng họ đều không có máu kinh doanh, thành ra Khuru Chí Trung đang ra sức bồi dưỡng Khuru Duy Đức, chuẩn bị để anh ta kế thừa công việc làm ăn của gia đình, mà Khuru Duy Đức cũng biết phần đầu, hiện nay đang đảm nhận một phần công việc kinh doanh của Khuru thị. So với Lục Hành hay Trương Gia Hồng, anh ta đương nhiên có vốn liếng để chế giễu bọn họ là kẻ ăn chơi trác táng không học vấn, không năng lực.

Trên thực tế quả thật anh ta rất coi thường Trương Gia Hồng, hai người từ sau một lần bùng nổ tranh chấp, hễ cứ chạm mặt ở đâu là mĩa mai châm chọc nhau ở đó, cả hai đều thấy ghét nhau, chỉ thiếu điều xắn tay áo lao vào chiến luôn.

Tuy nhiên Khuru Duy Đức có một điểm yếu, đó là lùn, thân hình có một mét sáu mẩy, tương đương với Tang Doanh lúc không mang giày cao gót, đối với đàn ông như vậy đúng là không cao lắm, cho dù mặt mũi Khuru Duy Đức cũng không đến nỗi nào, bối cảnh gia đình lại hoành tráng, nhưng chiều cao vẫn luôn là niềm đau chôn dấu của anh ta, nếu ai không biết ý dám nói cậu Khuru lùn, thì quả đúng là ông Thọ thất cổ chê mạng quá dài.

Trương Gia Hồng thích gây sự vì thế cố tình xoáy vào chỗ đau của anh ta, ngay từ đầu cô ý vờ như không nhìn thấy, chính là châm chọc Khuru Duy Đức lùn, người kia quả nhiên tức đến sôi máu.

Cùng với sự hội nhập kinh tế toàn cầu, sự giao lưu kinh tế của đại lục, Hồng Kông và Đài Loan dần trở nên mật thiết, rất nhiều công ty Hồng Kông và Đài Loan đã thành lập chi nhánh ở đại lục. Đám con nhà giàu cũng thường tụ tập ở các thành phố lớn là Bắc Kinh và Thượng Hải, ví như tại trường đua ngựa ngoại ô phía Tây hôm nay, ngoại trừ đám Lục Hành, Khuru Duy Đức, còn có một số con cái gia đình danh giá của đại lục.

Cái miệng Trương Gia Hồng vốn là không biết nhân nhượng ai, vừa nghe Khuru Duy Đức đố lửa lên người Tô Tuệ Tuệ, lập tức xông ra ngay: “Vậy đó, cô ấy cũng vì gai mắt cái sự cao của ông, mới chuyển qua vòng tay của tôi, sao nào, chẳng có lẽ cậu Khuru ông vẫn có thể cao thêm mấy cm hay sao? Nếu ông có thể cao thêm, nói không chừng Tuệ Tuệ sẽ xem xét quay lại với ông đấy!”

Lời này của anh ta thật quá cay nghiệt, mấy người bên cạnh nghe thấy ai cũng buồn cười mà không dám cười.

Tô Tuệ Tuệ bị kẹp ở giữa, tay chân có phần lúng ta lúng túng, cô ta không dám đắc tội Trương Gia Hồng, lại không muốn đắc tội với Khuru Duy Đức.

Hai mắt Khuru Duy Đức sắp phun ra lửa tới nơi, “Dù ông có cao tới đâu, cái đầu không đủ xài, chỉ biết mồm mép thì có ích gì, người Trung Quốc đều thế này, chẳng trách bị nói là con bệnh của Đông Á!”

Trương Gia Hồng thông thả nói: “Ông có gan lặp lại câu đó trước mặt mọi người lần nữa không?”

Khuru Duy Đức cũng biết mình vạ miệng nên dứt khoát ngâm mồm.

Khuru Chí Trung cưới một bà vợ Nhật, nên Khuru Duy Đức thật ra là con lai Trung Nhật, hơn nữa do hoàn cảnh lịch sử riêng của Đài Loan, rất nhiều người trẻ tuổi không có lòng trung thành mạnh mẽ với đại lục, tuy vậy Khuru Duy Đức cũng không ngu, biết rằng phải nhập gia tùy tục, tới đại lục chắc chắn không thể nói mấy câu như vậy, lúc đó cũng do giận quá mất khôn nên mới nói mà không nghĩ.

Đi cùng Khuru Duy Đức là chị gái của anh ta Khuru Nghi Đình, còn có mấy anh công tử giới kinh doanh Đài Loan và đại lục.

“Được rồi, Duy Đức, đang chơi vui mà, đừng làm ầm ĩ không hay đâu, nếu đã đến trường đua ngựa, không bằng mọi người cùng đua ngựa với nhau đi?” Khuru Nghi Đình nhẹ nhàng cười hoà giải.

Khuru Duy Đức và Trương Gia Hồng chỉ là nhìn nhau không thuận mắt, chứ chưa lên đến mức xem nhau như kẻ thù, Phương Duệ Thu nghe vậy cũng cười nói: “Nếu muốn đua thì phải đặt ít tiền cược mới có thú chứ!”

“Đã chơi thì chơi lớn chút đi, tiền cược ít thì không có ý nghĩa!” Lên tiếng là một người trẻ tuổi đứng cạnh Khuru Duy Đức, cũng là con nhà giàu ở Đài Loan.

Những người khác đều nhao nhao hưởng ứng theo.

Lúc này Tang Doanh cười xong một vòng đã quay lại, bên cạnh còn có thiên kim của “Ông trùm hàng hải” Hà Trĩ Miển đi theo, hai người mỗi người ngồi trên một con ngựa, thỉnh thoảng lại ghé sát vào nhau nhỏ giọng trò chuyện, Hà tiểu thư xưa nay có ánh mắt khá cao, giờ phút này lại mỉm cười rạng rỡ cùng nói chuyện vui vẻ với Tang Doanh, không nhìn ra một chút dấu hiệu miễn cưỡng nào.

Nhưng sự chú ý của đám Trương Gia Hồng không tập trung về phía đó, chỉ có Khuru Nghi Đình nhìn qua chỗ hai người Tang Doanh mấy lần.

Khuru Duy Đức nhìn chằm chằm vào Trương Gia Hồng với một nụ cười đầy khiêu khích, “Tôi có thể đặt cược một trăm ngàn Đô-la, ai thua người đó trả! Hai người chúng ta đua với nhau, không biết cậu Trương có dám không?”

Trương Gia Hồng nóng đầu lên, không hề nghĩ ngợi, “Ai không dám chứ, đua thì đua!”

Lục Hành và Phương Duệ Thu không kịp bịt cái mồm anh ta lại, chỉ đành len lén thở dài một hơi, Lục Hành kéo Trương Gia Hồng lại, thấp giọng mắng: “Cậu điên rồi sao, cậu cười ngựa có giỏi lắm đâu!”

Trương Gia Hồng không phục: “Thì Khuru Duy Đức cũng chưa chắc đã thạo, thắng thua còn chưa định mà!”

Lục Hành khinh khỉnh liếc anh ta: “Tôi thấy cậu thần kinh thì có, tại giải đua ngựa nghiệp dư ở Đài Loan năm ngoái, Khuru Duy Đức đã giành hạng ba, cậu nói xem gã lợi hại không?”

Trương Gia Hồng cứng họng, Khuru Duy Đức bên kia cười nói: “Cậu Trương sợ rồi hả, không sao đâu, nhận thua rồi móc ra một trăm ngàn Đô là được, tôi cũng là người dễ nói chuyện mà!”

Trương Gia Hồng vốn không ưa nổi cái bộ dạng ngạo mạn này của anh ta, cái kiêu mát mọc trên đầu đó, lên con kích động thì ứng chiến ngay.”Ai nói tôi nhận thua, đi chọn ngựa!”

Hai người một trước một sau rồi đi, một lát sau mỗi người dắt một con ngựa ra đây, Khuru Duy Đức chọn một thót ngựa thuần một màu đen, còn Trương Gia Hồng thì chọn một con màu nâu đỏ.

Hà Trĩ Miển bỗng hỏi: “Doanh Doanh, cậu nói xem bọn họ ai sẽ thắng?”

Tang Doanh nhìn qua ngựa của hai người, cùng với tư thế lên ngựa của bọn họ, “Trương Gia Hồng không phải là đối thủ của anh ta.”

Hà Trĩ Miển gật đầu, “Mình cũng nghĩ vậy, xem ra một trăm ngàn của anh ta thua là cái chắc rồi.”

Lúc này Khuru Nghi Đình bước tới chào hỏi Hà Trĩ Miển: “Hi, Vani, đã lâu không gặp, lát nữa bọn mình cũng chạy vài vòng đi!”

Hà Trĩ Miển cười ha ha: “Được!”

Tầm mắt Khuru Nghi Đình chuyển sang Tang Doanh, “Vị này là?”

Hà Trĩ Miển giới thiệu: “Đây là bạn mới quen của tôi, Tang Doanh.”

Khuru Nghi Đình cười nói: “Cô Tang thoát nhìn thật quen mắt, không biết là thiên kim nhà ai nhỉ?”

Hà Trĩ Miên không để ý: “Cô Tang là diễn viên, có lẽ cô gặp qua cô ấy trên TV!”

Ảnh mắt Khuru Nghi Đình nhìn Tang Doanh lập tức thêm vài phần hèn mọn, à một tiếng, che miệng cười khẽ, “Thảo nào, thật sự là đã gặp qua trên báo đột trước, ai cũng nói cô Tang bị cậu Lục bỏ, bây giờ xem ra không phải thật nhỉ!”

Thiên kim nhà giàu tất nhiên sẽ không chịu lấy chữ để như mấy mụ chanh chua ngoài chợ, nhưng lực công kích của cái kiểu nói kháy cười nụ giấu dao so với mấy mụ chanh chua chữ đồng còn lợi hại hơn nhiều, khả năng chịu đựng của tâm lý mà hơi yếu một chút dự là sẽ chịu không nổi.

Chỉ có điều mấy thủ đoạn tấn công bằng vô mồm này Tang Doanh đều đã chơi qua hết, hoàn toàn không đáng nhắc tới. Thế mới nói, khi tâm lý một người đã mạnh mẽ đến độ đao thương bất nhập thì bất cứ ngoại lực nào cũng đều là tổn công vô ích.

Khuru Nghi Đình thấy Tang Doanh không phản ứng lại mình, trong lòng tức tối, cười nói với Hà Trĩ Miên: “Vani, tôi biết cô không là người kiêu ngạo, nhưng không nên đối với ai cũng hòa nhã như vậy, con chó con mèo gì đó đều có thể tiếp cận cô, coi chừng bị người ta coi như bàn đạp để lợi dụng!”

Hà Trĩ Miên mỉm cười, không hề đáp lời.

Khuru Nghi Đình thấy Hà Trĩ Miên không nói gì thêm, không khỏi ‘hừ’ khẽ một tiếng.

Đằng kia Trương Gia Hồng và Khuru Duy Đức tìm đến mấy huấn luyện viên cùng nhân viên công tác ở đây làm trọng tài, thống nhất luật chơi, Khuru Duy Đức thậm chí còn bảo người ta đặc biệt bố trí chướng ngại vật trên đường để tăng thêm độ khó.

Nghe nói hai người đua ngựa cá cược, không ít người chạy lại đây xem trò hay, còn có mấy người lên cá cược, chẳng qua số người đặt Khuru Duy Đức thắng đông gấp nhiều lần số người đánh giá cao Trương Gia Hồng.

Hai người cưỡi ngựa vào vạch xuất phát, Khuru Duy Đức hít thở, “Chuẩn bị tốt chưa, đừng có rớt xuống nửa chừng đấy!”

Trương Gia Hồng mỉm cười: “Lời này tôi cũng định nói với ông!”

Đầu bên kia trọng tài ra hiệu tay chuẩn bị, hai người mặc nguyên bộ trang phục cưỡi ngựa, tay nắm dây cương, lưng uốn thẳng tắp, Khuru Duy Đức tuy thấp hơn Trương Gia Hồng, nhưng thật ra hoàn toàn không hề thua về mặt khí thế.

Đám bạn của Khuru Duy Đức không ai cho rằng Trương Gia Hồng có khả năng thắng được, đứng bên cạnh huýt sáo hò hét cổ vũ.

Trọng tài thổi một hồi còi bắt đầu trận đấu.

Tư thế của Khuru Duy Đức rất chuyên nghiệp, hai chân thúc vào bụng ngựa, hơi cúi người, ngựa bắt đầu tăng tốc phi về phía trước.

Trường đua ngựa rất lớn, nhằm phục vụ cho việc đánh cược hai người đã đặc biệt chọn ra một khu vực có hình bầu dục, vạch xuất phát trùng với vạch đích, đoạn giữa phải vượt qua bốn chướng ngại vật, có sự đòi hỏi tương đối cao về kỹ thuật cưỡi ngựa, đồng thời cũng mang tính nguy hiểm nhất định. Bên phía trường đua ngựa sợ họ gặp sự cố trong trường đua, nên còn bố trí hai điểm ở bên trong để nhân viên theo dõi tại đó, sẵn sàng cứu hộ.

Trương Gia Hồng xuất phát chậm hơn một chút, dần dần khoảng cách giữa hai người đã kéo dài khoảng cỡ một con ngựa.

Sắp đến hàng rào chướng ngại thứ nhất, Trương Gia Hồng ghim dây cương lên trên, để điều khiển đầu ngựa và chân trước giơ lên cao, chuẩn bị nhảy qua, có lẽ là anh ta bị căng thẳng nên dùng sức hơi quá, chân ngựa giơ lên sớm hơn một chút so với mong muốn.

Những người khác không thể nhìn ra sự khác biệt nhỏ trong đó, Tang Doanh đột nhiên cưỡi ngựa tiến lên phía trước, phi thẳng đến chỗ Trương Gia Hồng.

Mọi người trở mắt nhìn cô cách Trương Gia Hồng càng lúc càng gần, ai cũng không phản ứng kịp, chỉ có Khuru Nghi Đình hét lên một tiếng: “Cô ta định làm gì vậy!”

Vừa dứt lời, đằng kia Trương Gia Hồng cũng xảy ra chuyện không hay.

Thời điểm ngựa vượt qua hàng rào, trong nháy mắt gần như toàn bộ cơ thể đều bay lên trên không, sau đó móng trước mới rơi xuống đất, nhưng vì vừa nãy Trương Gia Hồng điều khiển ngựa sớm quá, khiến cho điểm rơi của móng trước gần hơn so với khoảng cách lý tưởng, vừa vịn đá vào trên hàng rào, hàng rào bị đổ, ngựa cũng bị vấp ngã chổng vó về phía trước.

Kết quả, Trương Gia Hồng ở trên ngựa rất có thể bị văng ra ngoài thậm chí là bị đè bên dưới, cho dù không chết cũng phải gãy mấy cái xương sườn, như vậy thật sự rất nghiêm trọng.

Bản thân đua ngựa vốn là một môn thể thao nguy hiểm, ngay cả những trận đua ngựa ở thể vận hội Olympic hay Á Vận hội cũng thường xuyên xảy ra tai nạn, ai cũng không đoán trước được trên trường đua điều gì sẽ xuất hiện tiếp theo.

Giờ phút này, tất cả mọi người nhìn thấy một màn đầy mạo hiểm ấy, đều nhìn không được la lên thất thanh.

Chương 21

Trương Gia Hồng cũng thấy bữa nay mình xuất môn không coi ngày.

Lần này nếu có té xuống, thì thà chết luôn còn đỡ hơn chịu cảnh nửa sống nửa chết, điều thảm nhất là đã nằm liệt giường rồi vẫn phải nhìn cái bản mặt điệu võ dương oai của Khuru Duy Đức kia.

Ngựa bị vấp phải hàng rào, móng trước khuy xuống, Trương Gia Hồng dựa vào bản năng sinh tồn nắm chặt dây cương nằm trên lưng ngựa, tiếng vó ngựa bên tai từ xa lại gần, trong con hốt hoảng anh ta như thấy có một người vươn tay tới cho mình.

“Nhảy qua đây!”

Sự thật chứng minh rằng mấy cảnh trên phim ảnh hoàn toàn xuất phát từ thực tế, và khi con người đang ở vào thời khắc nguy cấp thường có thể bộc phát ra tiềm năng vô hạn. Trương Gia Hồng gần như chẳng hề suy nghĩ mà lập tức nắm chặt lấy tay đối phương đang vươn tới, tay kia thì đè ngựa bật người lên, dồn sức đập mạnh vào thân ngựa, phối hợp sử dụng cả tay lẫn chân, vô cùng thâm hại tề tề lên phía sau đối phương.

Vừa hoàn hồn cũng biết nghĩ lại mà sợ, anh ta thấy Tang Doanh vẫn tiếp tục cưỡi ngựa lao về phía trước, tốc độ không giảm mà còn tăng, không khỏi lắp bắp: “Sao, sao còn chưa dừng lại?”

“Trận đấu đã kết thúc đâu.” Tang Doanh không quay đầu lại.

Tại Đại Đường kiếp trước của cô, có một môn thể thao rất thịnh hành, Polo.

Trò này so với cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật còn khó hơn, thử nghĩ mà xem, một tay bạn phải cầm gậy đánh bóng, mặt khác phải điều khiển đường chạy của ngựa và giữ cân bằng cho bản thân, lại còn phải cúi người chơi bóng, chuyển bóng cho đồng đội hay đánh bóng vào cầu môn, nói trắng ra chính là chơi khúc côn cầu trên ngựa.

Nếu như nói hệ số nguy hiểm của đua ngựa là năm, vậy môn Polo chính là tám thậm chí là chín.

Ở triều Đường, môn Polo thịnh hành không lỗi, ngay cả hoàng đế cũng đích thân ra trận, phụ nữ quý tộc thì thường xuyên mời nhau đi chơi Po-lo. Tang Doanh tất nhiên có kỹ năng chơi bóng khá tốt, nên lúc Lục Hành hỏi cô có muốn đến trường đua ngựa chơi không, cô đồng ý ngay lập tức.

Thực tế đã chứng minh quyết định của Lục Hành thật sáng suốt, Trương Gia Hồng không chỉ một lần cảm ơn tám đời tổ tông Lục Hành, nếu không có anh ta bỗng nhiên nổi hứng, thì giờ này mình đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện cũng không biết chừng.

Vì thế mọi người trở mắt há mồm nhìn một cô gái đột nhiên xuất hiện, cực kì phong độ cứu lấy Trương Gia Hồng, sau đó vẫn có thể vượt qua chướng ngại một cách thành thạo, tiếp tục đuổi theo Khuru Duy Đức.

Lục Hành há hốc mồm ra nhìn trân trân theo bóng dáng Tang Doanh, gần như không ngấm mồm vào được.

Phương Duệ Thu đứng bên cạnh chọc chọc anh ta, “Ánh mắt cậu lần này không tồi ha!”

Bên kia Khuru Duy Đức vừa nghe thấy tiếng hét liên tục ở phía sau, thì biết ngay Trương Gia Hồng có thể đã xảy ra sự cố, không khỏi giảm tốc độ xuống, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Kết quả nhìn thấy phía sau có người cưỡi ngựa phi tới, nhìn kỹ lại, không ngờ là cái cô nào lạ hoắc lạ hươ, còn Trương Gia Hồng đang ôm eo người ta chắc cứng ngắc ở đằng sau, vẻ mặt sợ hãi, rất chi là giống mỹ nữ mới được anh hùng cứu, có điều ‘mỹ nữ’ này mặt hơi ngu chút xiu.

Ngay lúc đang mất hồn, người đó đã vượt qua anh ta, tới thẳng vạch đích, đến lúc Khuru Duy Đức kịp phản ứng vội đuổi theo, thì đã chậm nửa bước.

Tang Doanh ghim cương ngựa, dừng lại, quay đầu ngựa, mỉm cười với Khuru Duy Đức mới về tới đích: “Bọn tôi thắng rồi.”

Sau đó xoay người xuống ngựa, đi lại chỗ bọn Lục Hành.

Hà Trĩ Miến gần như bỏ nhào vào người Tang Doanh, “Doanh Doanh, cậu thật là oách quá đi!”

Xuống ngựa, Trương Gia Hồng được hồi sinh ngay tức khắc trong trạng thái bom đầy máu, ‘chắc chắc’ hai tiếng với Khuru Duy Đức, “Cậu chủ Khâu, ông còn gì để nói không?”

Khuru Duy Đức chế nhạo: “Suýt chút nữa là héo mà vẫn không biết xấu hổ nói mình thắng hả?”

Trương Gia Hồng buông tay, vẻ mặt xấu xa: “Trước trận đấu đâu có nói rõ không được đòi người nửa đường, và lại đó cũng là chuyện ngoài ý muốn!”

Trọng tài cũng rất khó xử, ai cũng không ngờ kiểu tình huống này lại phát sinh, tuy là lách luật, nhưng cũng không thể nói là không được.

Khuru Duy Đức tức đến ói máu, “Hồi nãy sao ông không té chết luôn đi!”

Trương Gia Hồng dương dương tự đắc chống nạnh: “Bỏn thiếu gia phúc lớn mạng lớn, khiến ông phải thất vọng rồi!”

Khuru Duy Đức cười nhạt: “Lần này không tính, có bản lĩnh thì đua lại!”

Không đợi Trương Gia Hồng xù lông, Tang Doanh đã đi tới. “Chúng ta đua với nhau một trận.”

Trương Gia Hồng cáo mượn oai hùm: “Đừng, ông có gan thì đua với Doanh Doanh này!”

Lục Hành cùng Phương Duệ Thu đứng cạnh đó không hện mà cùng co giật khóe miệng.

Khuru Duy Đức cười lạnh: “Ông càng ngày càng thụt lùi rồi đấy, không ngờ lưu lạc đến nước phải cần phụ nữ giúp ông ra mặt!”

“Cậu Khâu này, hiện nay chú trọng nam nữ bình đẳng, ông hiểu chưa, nếu ông đồng ý, có thể tìm một người lợi hại như Doanh Doanh đến đây, tôi sẵn sàng tiếp đón!” Trương Gia Hồng ra vẻ tiểu nhân đắc chí kiêu ‘ông khó chịu thì tới cắn tôi đi’.

Bên kia Khuru Nghi Đình nhận được một cuộc gọi, lập tức chuyển máy cho Khuru Duy Đức, Khuru Duy Đức đi sang bên cạnh nghe một lát, hơi đổi sắc mặt, sau khi cúp điện thoại thì quay lại.

“Hôm nay coi như ông kiểm lời, lần tới lại đua tiếp!” Nói xong quay lưng định đi.

“Đừng quên tiền cược của ông đấy!” Trương Gia Hồng ở sau lưng anh ta nói mát.

“Vây một trăm ngàn đô ——” Tang Doanh nói lấp lửng.

Trương Gia Hồng quay đầu, đổi thành gương mặt tươi cười niềm nở, “Đương nhiên là của em hết!”

Lục Hành, Phương Duệ Thu: “...”

Tang Doanh hài lòng vỗ vai anh ta, cùng đi thay quần áo với Hà Trĩ Miến.

Bắt gặp ánh mắt Trương Gia Hồng cứ dính chặt lấy bóng hình Tang Doanh, Lục Hành buông lời mỉa mai, “Không có năng lực thì đừng học đòi người ta thể hiện, còn cười ngửa nữa chứ, tôi thấy lúc nãy thiếu chút nữa là ông để cho ngửa nó cười!”

Trương Gia Hồng vuốt ngực, nghĩ lại cũng thấy sợ hãi: “Cậu đừng nói nữa, vừa rồi nếu té xuống thật xem chừng không chết thì cũng tàn phế!”

Phương Duệ Thu đập đập anh ta, “Bôi vậy mới nói người ta có ơn cứu mạng cậu, cậu mau mau lấy thân báo đáp đi!”

“Không thành vấn đề!” Trương Gia Hồng nắm lấy tay áo Lục Hành, “Cậu nói thật đi, cô ấy rốt cuộc có phải bạn gái của cậu không?”

Lục Hành cự nự một lúc lâu, quả quyết phủ nhận: “Đương nhiên không phải, cô ta chỉ là một diễn viên hạng ba thôi, nhưng đừng nói với tôi là cậu thấy hứng thú đấy nhé!”

“Đâu chỉ có thấy hứng thú, tôi còn sắp thành của fan của cô ấy mất rồi! Cậu không trải qua nên không cảm nhận được, cái khoảnh khắc cô ấy kéo tôi lên đó, rất cmn oách!” Trương Gia Hồng vỗ đùi, “Có những lời này của cậu là được rồi, cậu không cần thì tôi theo đuổi!”

Lục Hành: “...”

Thay quần áo xong, Hà Trĩ Miến có việc rời đi trước, Lục Hành nhớ ra có việc phải nói với Phương Duệ Thu, ám chỉ Trương Gia Hồng bảo Tô Tuệ Tuệ tránh mặt, Trương Gia Hồng dặn lái xe đưa Tô Tuệ Tuệ về trước, rồi đề nghị mọi người cùng đi ăn cơm, những người khác tất nhiên không phản đối.

Tô Tuệ Tuệ cũng rất nghe lời ra về, thật ra cô ta không thể không nghe, cô ta ý thức rất rõ vị trí của mình, tiệc rượu phòng hoa, đừng nói Trương Gia Hồng hện Tô Tuệ Tuệ vì thích ‘hàng tươi’, chưa chắc Tô Tuệ Tuệ đã không có ý đồ nhờ cậy anh ta nâng đỡ sự nghiệp của mình, hai bên theo nhu cầu, trong lòng đều hiểu rõ, không cần phải treo chiếu bài tình yêu trên đầu mỗi.

Trương Gia Hồng nói: “Mọi người muốn ăn gì, để ăn mừng sống sót sau tai nạn, hôm nay tôi mời!”

Phương Duệ Thu phụ trách lái xe, “Bên chỗ Trung tâm thương mại quốc tế có đồ Thái ăn cũng khá ngon.”

Lục Hành nói: “Đồ ăn Nhật.”

Tang Doanh ngẫm nghĩ: “Đồ ăn Sơn Đông.”

Trương Gia Hồng: “Được, ta đi ăn đồ ăn Sơn Đông nào.”

Phương Duệ Thu, Lục Hành: “...”

Dọc theo đường đi, Trương Gia Hồng vẫn chưa hết hưng phấn: “Các cậu có nhìn thấy biểu cảm khi nãy của thằng cha Khuru Duy Đức không, đúng là thích chết được ấy, ai bảo thường ngày gã chường mặt như vậy! À Doanh Doanh, lần tới nếu có đưa ngựa với gã nữa, có lẽ phải phiền em ra trận rồi!”

Tang Doanh còn chưa nói gì, Lục Hành đã ‘anh mày không vui’: “Người ta cũng có công việc mà, cậu tưởng ai cũng giống cậu sao?”

Anh ta vẫn không nhận thấy giọng điệu của mình cứ như vừa bị ai giành mất đồ chơi vậy.

Trương Gia Hồng lười để ý đến anh ta, tiếp tục lái nhai: “Doanh Doanh, nếu hôm nay không có em, nói không chừng anh không có khả năng ngồi ở đây, ân tình lớn lao không lời nào cảm ơn hết được, sau này em có chuyện gì chỉ cần gọi anh một tiếng, vượt lửa băng sông anh đều làm thỏa đáng hết cho em! Anh thấy kỹ thuật đó của em đúng là ngang ngửa với tuyển thủ chuyên nghiệp, em từng tập qua sao? Có rảnh dạy anh mấy chiêu được chứ, đúng rồi, lát nữa em cho anh tài khoản ngân hàng, anh sẽ gửi một trăm ngàn đô vào tài khoản cho em, khoản này là em nên được!”

Có ngay một trăm ngàn Đô-la vào tài khoản, tâm trạng Tang Doanh rất tốt, trên mặt lộ ra nụ cười, “Được.”

Lục Hành thừa cơ xen mồm: “Cô học cưỡi ngựa hồi nào vậy, sao tôi không biết?”

Tang Doanh nói: “Trời phú.”

Một lời chặn mồm Lục Hành im re, Trương Gia Hồng cười vui trên nỗi đau của kẻ khác.

Kẹt xe cả ngày trời, vất vả lắm cuối cùng cũng tới được chỗ ăn cơm. Giao thông của thành phố B trước giờ luôn khiến người ta phải lo lắng, may mà đã đặt chỗ trước, nếu không chắc chỉ còn nước tới ngắm người khác ăn.

Bốn người đi vào phòng bao, nhân lúc đồ ăn còn chưa được bê lên, Lục Hành nói với hai người về kế hoạch mở câu lạc bộ của mình, Tang Doanh ngồi cạnh thỉnh thoảng lại bổ sung thêm, cân nhắc còn kĩ càng hơn Lục Hành, ý tưởng cũng càng thêm toàn diện.

Trước đó Lục Hành có nói Tang Doanh không phải bạn gái mình, Phương Duệ Thu với Trương Gia Hồng còn tưởng anh ta nói chơi, bây giờ thật sự đã hơi tin.

Phương Duệ Thu nghe anh ta nói xong, suy nghĩ một hồi lâu, vậy mà cũng thấy kế hoạch này khả thi. “Thiết kế của các câu lạc bộ hiện nay tuy vẫn có phong cách Trung Quốc cổ điển, nhưng về cơ bản đều là kết hợp phong cách của tất cả các triều đại, cậu muốn nhấn vào bối cảnh thời Đường, trừ phi có thể tìm được một chuyên gia thực thụ.”

Lục Hành gật gù, “Người đó tôi đã tìm thấy rồi, vốn dĩ định hỏi ý kiến các cậu thử xem, nếu các cậu thấy ổn, tôi đây chuẩn bị bắt tay vào thực thi ngay.”

Phương Duệ Thu nâng cốc, “Cậu muốn làm ăn đàng hoàng, là anh em tất nhiên phải ủng hộ, tài chính tính tôi một phần đi!”

Trương Gia Hồng cọt nhả, “Ê, sao có thể thiếu tôi được!”

Mấy người họ lại bàn bạc trong chốc lát, đồ ăn lục tục được bung lên. Tang Doanh thông thả giải quyết sạch phần nửa các món ăn trước mặt, sau đó lau miệng, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Trương Gia Hồng thấy cô rời đi, vội kéo Lục Hành lại: “Cô ấy chỉ là một ngôi sao quen thật sao, cậu không lừa tôi đấy chứ?”

Lục Hành nguýt anh ta, “Tôi ăn no rừng mỡ chắc?”

Trương Gia Hồng lắc đầu: “Không đúng nha, cậu xem khí chất cử chỉ đó của cô ấy, thậm chí đến ăn cơm cũng không giống người khác, đám tiểu thư danh giá ở đất Hồng Kông này có thức ngựa cũng theo không kịp một nửa của cô ấy!”

Anh ta vừa nói vậy, Lục Hành và Phương Duệ Thu mới để ý tới, khi nãy Tang Doanh dù là ăn cơm hay nói chuyện, nhìn qua thì không có gì bất đồng với người khác, nhưng mà cẩn thận ngẫm nghĩ lại, rõ ràng lộ ngay ra phong thái khác hẳn với người thường.

Phương Duệ Thu hỏi: “Nếu cô ấy là chỉ ngôi sao quen thật, thì sao ngay cả lúc bàn chuyện làm ăn cậu cũng đưa cô ấy đi cùng?”

Lục Hành ăn ngay nói thật: “Ý tưởng câu lạc bộ là do cô ấy đưa ra, chuyên gia mà tôi nói cũng là cô ấy luôn.”

Đồng thời cũng kể lại vụ nhờ cô chọn tranh giúp mình.

Phương Duệ Thu và Trương Gia Hồng đều bị sốc tại chỗ.

Lúc này Tang Doanh đã trở lại.

Cả ba người bọn đều nhìn cô với vẻ mặt rất là dị, Tang Doanh chả hiểu ra sao.

Trương Gia Hồng mặt dày: “Doanh Doanh à, A Hành nói em không có bạn trai, là thật à?”

“Vâng.” Tang Doanh gật đầu.

Từ khi cô đến nơi đây, quả thật đã tu thân dưỡng tính rất nhiều, đến cả nam sủng còn không có nữa là.

Mắt Trương Gia Hồng sáng rỡ lên, “Anh đây theo đuổi em được không?”

Ngoài mặt Lục Hành làm bộ không thèm để ý, nhưng lỗ tai lại len lén vểnh lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tang Doanh như cười như không, “Tôi không có hứng thú với hình mẫu như anh.”

Trương Gia Hồng có chút thất vọng, “Vậy em hứng thú với hình mẫu thế nào?”

Tang Doanh ngẫm nghĩ, “Xinh đẹp, vâng lời, dễ bảo.”

Lục Hành: “... Cô đang nói tới mèo đó hả?”

“Cũng không hẳn.” Tang Doanh thông thả nói: “Chọn đàn ông hay chọn thú cưng đều có chung một nguyên tắc.”

Mấy anh chàng lần đầu tiên được nghe loại luận điệu này, Phương Duệ Thu hỏi ngay: “Cô nói sao?”

“Đối với phụ nữ mà nói, đàn ông chỉ cần có ba tác dụng.” Tang Doanh giơ ba ngón tay, “Đẹp, dùng tốt, hiểu biết thức thời.”

Ngụm rượu Trương Gia Hồng vừa cho vào mồm suýt tí nữa là phun ra ngoài, “Dùng tốt, là ý chỉ trên giường sao, em cũng thẳng thắn thật đấy!” Anh ta lại nở một nụ cười đầy đen tối, “Cậu Lục bởi vì dùng không tốt nên mới bị đá phải không?”

Lục Hành đáp lại bằng một bạt tai đập bẹp anh ta trên mặt bàn.

Tang Doanh buông tay, coi như không thấy phản ứng của bọn họ, cô thật lòng rất nghiêm túc trả lời vấn đề mà.

Phương Duệ Thu lắc đầu: “Quan điểm này của cô không khỏi quá cực đoan, nếu ai cũng nghĩ giống cô, vậy xã hội này đã sớm do phụ nữ làm chủ, mà không phải đàn ông cầm quyền, trên đời này đại đa số phụ nữ vẫn muốn dựa vào sự chở che của đàn ông, để cho đàn ông che mưa chắn gió.”

Tang Doanh cười cười, “Trong lịch sử Trung Quốc còn xuất hiện cả nữ hoàng, có thể thấy được quan điểm như tôi cũng không phải số ít.”

Phương Duệ Thu cảm lấy ly rượu, “Cô đang nói đến nữ cường nhân chứ gì, những người con gái tôi gặp trong giới này, cho dù có giàu sang đi chăng nữa, thì các cô ấy vẫn mong muốn tìm được một người đàn ông xuất sắc hơn.”

“Đàn ông trời sinh đã có ham muốn chinh phục, nên có xu hướng tìm phụ nữ yếu đuối hơn mình để có thể bảo vệ cô ấy, đạt được cảm giác thành tựu, mà phụ nữ một khi có tiền có thế, đồng dạng như vậy cũng không muốn tìm một người đàn ông để quản thúc mình, cuộc sống chính là phải tìm niềm vui cho mình, chứ không phải là chịu khổ.”

Phương Duệ Thu gật đầu rồi lại lắc đầu, “Trên thực tế thì không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ dựa vào họ giống như chi tơ hồng (một loại thực vật ký sinh trên thân cây khác), riêng tôi muốn tìm một người có tiếng nói chung với mình.”

Lục Hành thấy hai người tán gẫu với nhau thật vui vẻ thì rất không thích, canh chừng kẻ hở xen mồm vào ngay: “Hồi xưa không phải cô suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện bám lấy đàn ông hay sao, bây giờ lại nói là chịu khổ?”

Phương Duệ Thu hoà giải: “A Hành, tôi nghĩ ý của Doanh Doanh không phải vậy đâu.”

Qua trận đua ngựa và cuộc trò chuyện vừa rồi, thành thật mà nói, Phương Duệ Thu rất ngưỡng mộ Tang Doanh, ở cô có sự mạnh mẽ giống chị gái Phương Duệ Hạ, nhưng lại không bộc lộ sự sắc sảo như Phương Duệ Hạ, bên dưới thái độ nhìn như bình thản hiền hoà ẩn giấu một trái tim tự tin kiêu hãnh, nhưng cô quả thật có vốn liếng để kiêu hãnh, chỉ riêng việc thể hiện tài năng cưỡi ngựa, cũng đã đủ làm cho người ta phải kinh diễm, xét đến chuyện cứu Trương Gia Hồng, đó là bọn họ nợ ơn cô. Đây không chỉ là món nợ mà một trăm ngàn đô có thể trả hết.

Kỳ thật lời vừa ra khỏi miệng, bản thân Lục Hành cũng hơi hối hận, anh ta lén lút liếc nhìn Tang Doanh một cái, thấy cô hơi hột mới yên tâm.

“Anh nói không sai, trước kia tôi đúng là nghĩ như vậy, nhưng hiện tại tôi phát hiện, cách suy nghĩ này là sai lầm, biết sai mà sửa lại, không gì tốt hơn thế.” Tang Doanh không để bụng cười nói.

Cậu Lục lần nữa không nhịn được, cái miệng đề tiện lại bắt đầu kiểm chuyện cho cái thân: “Nếu không có tôi, cô nghĩ rằng mình có thể tự kiếm tiền chắc?”

Tang Doanh mỉm môi cười, hỏi Trương Gia Hồng với Phương Duệ Thu, “Nếu tôi muốn kinh doanh, các anh sẽ hợp tác với tôi chứ?”

Phương Duệ Thu còn chưa nói năng gì, Trương Gia Hồng lúc này đã ngà ngà say rượu vỗ ngực cam đoan ngay: “Anh đã nói với em rồi, người như anh đây rất nghĩa khí, em đã cứu mạng anh, lại không thích anh theo đuổi em, được, vậy thì sau này em sẽ là chị của anh! Doanh Doanh, không, chị à, chị có chuyện gì cứ phân phó một tiếng, nếu em có thể làm được, nhất định bất chấp gian nguy, quyết không chối từ!”

Tang Doanh xoa đầu của anh ta, rất hài lòng. “Ngoan.”

“...” Điều Lục Hành muốn làm nhất bây giờ đó là một phát gạch đập chết Trương Gia Hồng, mẹ nó, thằng này từ nhỏ đúng là chuyên môn ngáng chân mình mà!

Cơm nước xong, Lục Hành đưa Tang Doanh về, Phương Duệ Thu không lái xe đi, trước là ngồi xe Trương Gia Hồng đến trường đưa ngựa, sau thì Trương Gia Hồng bảo người lái xe của anh ta đưa Tô Tuệ Tuệ về trước, cuối cùng thành ra chỉ còn mỗi chiếc xe của Lục Hành, Phương Duệ Thu còn có một buổi tiệc, ăn xong liền gọi xe đi trước, để lại Trương Gia Hồng say chệnh choáng, Lục Hành không thể bỏ lại anh ta, chỉ còn cách khiêng anh ta lên xe luôn.

Lục Hành vốn đang tính tìm cơ hội xin lỗi Tang Doanh, lại ngại Trương Gia Hồng đang có mặt, vẫn không nói nên lời, chỉ biết làm thỉnh suốt dọc đường, rồi nhìn cô xuống xe đi vào khu nhà.

“Tôi nói này người anh em ——” Trương Gia Hồng ôm vai bá cổ Lục Hành, “Phụ nữ ấy mà, phải như chị của tôi vậy mới đủ vị, muốn văn có văn, muốn võ có võ, muốn đáng người có đáng người, không giống cái mụ đàn ông như bà chị của Phương Duệ Thu, thời khắc then chốt còn có thể cứu mạng, nếu không phải chị ấy không thích hình mẫu như tôi, tôi, tôi thực lòng muốn theo đuổi chị ấy!”

Miệng anh ta toàn mùi rượu xộc ra hun Lục Hành khó chịu, tát một cái đầu của anh ta dịch ra thật xa. “Mới chỉ vài lần gặp mặt đã mua chuộc được cậu rồi à, người phụ nữ mạnh mẽ như vậy cậu cũng muốn ư? Coi chừng cô ta có tiền thì đá đẹp cậu luôn bây giờ, và lại hiện giờ cô ta chỉ là một diễn viên quần mà thôi, ngay cả tên tuổi còn chưa có nữa là.”

Trương Gia Hồng vỗ đùi: “Ba tôi thường nói với tôi, nhìn người phải nhìn xa mười năm, đừng khi dễ thiếu niên nghèo đó cậu có từng nghe chưa? Mạnh mẽ thì sao, ba mẹ tôi mà thấy tôi cưới một bà hoàng về, không biết sẽ mừng thế nào đâu, đến lúc đó cô ấy phụ trách xử lý chuyện làm ăn của gia đình, còn tôi có thể tiếp tục tung tăng chơi bời la là là là ——”

Lục Hành không chịu nổi anh ta ồn ào, tiện tay vơ lấy cái khăn lau cửa xe, mặt tỉnh bơ nhét vào mồm anh ta.

“A u ớ ——!”

Hành động của Trương Gia Hồng rất nhanh, qua ngày hôm sau đã chuyển ngay một trăm ngàn đô la vào tài khoản của Tang Doanh.

Một trăm ngàn đô la hiện tại tương đương khoảng sáu trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ, muốn mua nhà thủ đô chắc chắn không đủ, nhưng ít ra nhìn vào tài khoản cũng không quá trống trải.

Rút hai mươi ngàn gửi cho mẹ để mua đồ ăn, lại rút tiếp ba mươi ngàn, không nói trước mà lén đăng kí một tour du lịch châu Âu sang trọng cho bà, Lưu Giai Dung chưa từng thấy con gái hào phóng như vậy, sợ tiền của Tang Doanh có lai lịch bất chính, lại sợ cô vẫn chưa dứt tình với Lục Hành, Tang Doanh không muốn giải thích quá nhiều, chỉ nói đơn giản là tiền thù lao đóng phim, lúc này mẹ cô mới tạm an tâm.

A Sam nhiều lần giục Tang Doanh đi mua thêm ít quần áo, sau này nếu còn phải tham dự hoạt động tuyên truyền phim ảnh các loại, thì không thể lúc nào cũng mặc quần bò áo thun ra ngoài, xét thấy chủ cũ của thân thể này thật sự có gu thời trang quá kém, Tang Doanh không dám tin tưởng mấy thương hiệu trong trí nhớ, nhìn lại một lượt trong số những người quen biết, cuối cùng nhận ra Hà Tri Miên vừa mới quen không bao lâu vẫn đáng tin hơn một chút.

Hà Tri Miên vừa nghe Tang Doanh muốn mua quần áo, không nói hai lời đồng ý ngay, sau đó lái xe đến dưới nhà Tang Doanh đón cô.

Tang Doanh vừa nhìn thấy chiếc xe đồ chèo rêu rao, không thua gì con xe thể thao đồng bóng của Lục Hành, khoe miệng lập tức co giật.

“Doanh Doanh, đây nè đây nè!” Hà Tri Miên hào hứng vẫy tay với cô.

Tang Doanh ngồi vào ghế phụ.

“Xe này của mình thế nào, đẹp đúng không?”

“...” Đến cả câu hỏi cũng giống nhau như đúc.

“Cậu định mua đồ gì, có thích phong cách nào không?” Nếu bàn đến chuyện chơi bời phóng túng, ăn, mặc, ở, đi lại, thiên kim tiểu thư như Hà Trĩ Miến tất nhiên là hạ bút thành văn.

Tang Doanh ngẫm nghĩ, “Đơn giản, có khí chất, không màu mè hoa lá.”

Hà Trĩ Miến nhìn cô từ trên xuống dưới, gật đầu, “Cứ giao cho mình, cậu vốn xinh sẵn rồi, mặc cái gì cũng đẹp hết. Thật ra mình đã sớm thấy cậu suốt ngày mặc quần bò đúng là phí của trời, nếu muốn mua thì phải mua cả giày với trang sức nữa, da cậu trắng, chân lại thon, ăn diện vào nhất định sẽ rất đẹp!”

Tang Doanh nhắc nhở: “Nước miếng sắp rớt xuống kia.”

“...” Hà Trĩ Miến thật thà giờ tay lau theo bản năng.

“Đúng rồi Doanh Doanh, cậu là diễn viên thật sao, đóng những phim gì rồi?”

Tang Doanh nói ra tên mấy phim cô đóng gần đây nhất, mặt Hà Trĩ Miến ngờ ngác, “Hình như chưa từng nghe qua.”

“Thì bởi chưa chiếu mà.”

Hà Trĩ Miến vệt đen đầy đầu, “Cậu lại trêu mình nữa rồi.”

Tang Doanh bẹo má cô, “Ai bảo cậu đáng yêu lắm chi.”

Mặt Hà Trĩ Miến đỏ bừng lên, “Thật ra mình cũng hợp ý cậu, không biết sao lần đầu nhìn thấy cậu đã cảm thấy thân thiết, cậu rất khác biệt với những cô gái mình từng gặp.”

“Ồ? Các cô đó ra sao?”

Hà Trĩ Miến bĩu môi, “Đám thiên kim quyền quý ấy mà, toàn là chảnh chọe làm giá, nói chuyện nhỏ giọng nhẹ hoi, gặp mặt thì tăng bốc lẫn nhau, cả một số ngôi sao nữ trong làng giải trí, có người chảnh còn hơn thiên kim tiểu thư thật nữa, có người lại xum xoe nịnh bợ, trong mắt lộ ra toan tính. Nhưng mình vừa gặp cậu đã cảm thấy cậu không giống như họ, cái khác không nói, phỏng chừng ngay cả nài ngựa giỏi nhất hội đua ngựa Hồng Kông cũng không giỏi thuật cưỡi ngựa bằng cậu.”

“Mình cũng thấy cậu rất đặc biệt.”

Kiếp trước kiếp này, những người đầu đá với nhau đã thấy nhiều, sau khi đến thế giới này, lại liên tiếp đụng phải mấy kẻ ngố, đầu tiên là Lục Hành, rồi tới là Trương Gia Hồng, sau đó lại là Hà Trĩ Miến còn đơn thuần hơn, chẳng lẽ cô là thể chất hấp dẫn kẻ ngố sao?

Hà Trĩ Miến cười híp cả mắt, “Chỉ với mình cậu thôi, trực giác của mình rất sâu sắc đó, chỉ cần là người mình nhìn trúng, cuối cùng đều trở thành bạn tốt cả.”

Tang Doanh hơi tò mò, “Vậy cậu nhìn trúng mấy người rồi?”

“Tới giờ mới chỉ có một mình cậu à.”

“...”

Hà Trĩ Miến đưa cô đến nơi tập hợp xa xỉ phẩm nổi tiếng trong thành phố, tòa nhà được xây toàn bộ bằng thủy tinh phản xạ hào quang dưới ánh mặt trời, dù cho tất cả những thứ trong kia đều có giá trên trời, nhưng như cũ vẫn không thiếu người ra kẻ vào.

Bất luận là thời đại nào, ăn ngon mặc đẹp luôn là hình thức hưởng thụ chỉ ra sự khác biệt giữa người với người, cho đến ngày nay cũng không thay đổi. Điều khác biệt là ở cổ đại xuất thân quyết định giai cấp, là tầng lớp đứng chót trong ‘sĩ nông công thương’, thương nhân vĩnh viễn là hóa thân của sự tiện, nhưng tại xã hội hiện đại này, thương nhân bật lên trở thành tầng lớp sánh vai với quan chức, hơn nữa chỉ cần anh có đủ năng lực, thì có thể từ hai bàn tay trắng, phấn đấu tiến lên xã hội thượng lưu, điều này có thể coi là một loại động lực.

“Vốn đồ đặt may riêng là tốt nhất, cũng không có nguy cơ đụng hàng với người khác, nhưng chắc chắn phải tốn thời gian hơn, lỡ cậu phải tham gia hoạt động gì thì sợ không kịp, hơn nữa mình đang rất nóng lòng muốn thấy bộ dạng cậu sau khi ăn diện!” Là thiên kim của ông trùm hàng hải Ma Cao, từ khi sinh ra đã ngâm thìa vàng, Hà Trĩ Miến rõ như lòng bàn tay mấy vụ này.

“Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là phong cách Dior hợp với cậu hơn, cậu cứ thử xem, không hợp bọn mình lại đi chỗ khác.”

Tang Doanh không có ý kiến gì, theo cô đi.

Nhân viên cửa hàng vừa thấy Hà Trĩ Miến, lập tức tươi cười ra tiếp đón.

“Cô Hà, lâu lắm rồi không tới đây, khí sắc có vẻ tốt hơn, cũng đẹp hơn nữa!”

Hà Trĩ Miến gật đầu, ý cười nhàn nhạt, không tùy ý như lúc ở bên Tang Doanh.

Nhưng cô nhân viên lại cười càng vồn vã hơn, cứ như phản ứng của Hà Trĩ Miến như vậy mới là bình thường.

“Gần nhất ra bộ sưu tập Xuân Hè, cô có muốn xem không ạ?”

Hà Trĩ Miến nói: “Không phải tôi muốn mua, là cô đây muốn mua, cô giúp cô ấy chọn một bộ.”

Tang Doanh mặc quần áo rõ ràng không cùng cấp bậc với Hà Trĩ Miến, rất dễ khiến người ta hiểu lầm là người hầu của Hà Trĩ Miến, thiên kim nhà giàu quả thật thường được vây quanh bởi một vài cô gái có gia thế bình thường, huống chi thân phận Hà Trĩ Miến không hề bình thường.

Nhân viên bán hàng nghe Hà Trĩ Miến nói thế, mới phát hiện Hà tiểu thư đối xử với người bạn này rất thân thiết, căn bản không phải là thái độ đối đãi người hầu, giật mình tỉnh ra, vội vàng nói: “Vâng, không thành vấn đề, mời hai cô.”

Tang Doanh liếc mắt liền nhìn trúng một chiếc đầm dài màu trắng không tay, “Tôi thử cái kia xem.”

“Vâng.” Nhân viên lấy đầm ra, đưa cho Tang Doanh.

Một lát sau, Tang Doanh thay đồ bước ra từ phòng thử, hai cô nhân viên và Hà Trĩ Miến đều sáng mắt lên.

Voan trắng như tuyết trải dài từ vai đến mắt cá chân, ở giữa là một dải ruy băng đen quấn vài vòng, cuối cùng dừng lại ở phía trước, phác thảo toàn bộ đường cong phần eo, uyển chuyển phiêu dật, đơn giản thanh lịch, kết hợp một đôi giày cao gót bảy phân màu be, quả thực có thể làm người phát ngôn của Dior.

Nhân viên bán hàng hết lời ca ngợi: “Tôi chưa từng thấy bất cứ ai mặc bộ váy này đẹp như vậy, thật ra trước đó còn có một vị khách cũng mua bộ váy này, cô ấy cũng rất đẹp, nhưng mà mặc vào vẫn không đẹp bằng cô!”

Hà Trĩ Miến vốn rất thích, vừa nghe có người mua, liền nói: “Doanh Doanh, không thì cậu chọn mẫu khác đi, nếu gặp phải người đụng hàng thì bực lắm.”

Tang Doanh không thêm đề ý, “Minh chính là mình, dù mặc giống nhau cũng không ai có thể bắt chước được.”

Thấy cô nói như vậy, Hà Trĩ Miến cũng không khẳng khẳng nữa, lại xách ra một đồng quần áo, “Đây là mấy cái mình vừa chọn, cậu vào thử hết đi!”

Tang Doanh nhìn gần mười bộ đồ cùng biểu tình hưng phấn của cô, không nói nên lời, coi mình như búp bê để trang điểm hay sao vậy trời?

Cô thử thêm mấy bộ, cuối cùng tính cả bộ váy trắng kia, tổng cộng mua ba bộ đồ, hai đôi giày cao gót, hai cái lắc tay, một sợi dây chuyền, hai đôi bông tai, thiệt hại gần một trăm ngàn, không lo việc nhà không biết củi gạo đất, Tang Doanh trước kia xài tiền còn dè dặt hơn, có thể xem như tiêu tiền như nước, nhưng chưa bao giờ thể hội cái loại cảm giác bạc trắng chảy ra từ trong tay mình chân thực như vậy, không khỏi có chút xót ruột.

Lười thay đồ, cô quyết định mặc luôn một bộ trong đó đi về.

Hà Trĩ Miến cũng mua hai bộ quần áo, lại đặt làm hai bộ, hai người bấy giờ mới xách túi lớn túi nhỏ ra ngoài, lúc này phía bên kia cửa thủy tinh, có một người cũng đang bước tới.

Tang Doanh vừa thấy, không ngờ là người quen cũ.

Trần Thâm cũng hơi bất ngờ, lập tức kịp phản ứng, nhìn cô từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười: “Nghe nói cô lại dùng thủ đoạn gì để cậu Lục giúp cô kiểm quan hệ đồng phim? Thật sự là ba ngày không gặp, phải lau mắt mà nhìn nhì, nhưng mà đừng có làm mấy trò như lần trước nữa đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tang Doanh mặt không đổi sắc, “Chị Trần, đã lâu không gặp, nếp nhăn ở khóe mắt chị như lại nhiều thêm, chú ý chăm sóc đi nhé.”

Nếu câu nói của cô mang ý trào phúng thì thôi, đằng này lại ra vẻ trịnh trọng, Hà Trĩ Miến nhìn không được phụt cười.

Ánh mắt Trần Thâm phun ra lửa, nhưng phải duy trì phong độ trước mặt người khác, khiến khuôn mặt bị bóp méo.

“Tang Doanh, là tiền bối, tôi xin khuyên cô một câu, đừng nên y vào lúc mình được sủng ái liền vênh vào tự đắc, cuối cùng sẽ có một ngày cô phải khóc.” Cô ta hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười chuẩn mực, “Đừng tưởng rằng Lục Hành có thể bảo vệ cô, nước ở trong giới này mãi mãi sâu hơn cô tưởng tượng nhiều lắm!”

“Giới này nước có sâu hay không, tôi không biết, tuy nhiên nếu chị lại kích động nữa ấy mà, phần trên mặt sẽ rớt xuống thật đấy, xin phép đi trước.” Tang Doanh rất bình tĩnh.

Trần Thâm nổi con tam bành, từ sau khi con nhỏ này bị tai nạn, đến cả trình độ cãi nhau cũng nâng cao khá nhiều, ở trước mặt nó hình như mình toàn rơi vào thế yếu.

Hà Trĩ Miến bỗng nhiên nói: “Cô là Trần Thâm đúng không? Mạnh mẽ ai nói chả được, có thể làm được mới là lợi hại, nếu tôi muốn, bất kì lúc nào cũng có thể khiến cô không thể tiếp tục tồn tại trong giới này.”

Cách ăn mặc và trang điểm tinh tế, lại thêm bộ dạng mắt để trên đầu, lạnh lùng bình thản, Hà Trĩ Miến còn sang chảnh hơn Trần Thâm nhiều lần, lúc này cô mới giống một thiên kim nhà giàu thời hiện đại hơn.

Trần Thâm bây giờ mới chú ý tới Hà Trĩ Miến ở bên cạnh.

Lòng người đều đặc biệt kỳ lạ, nhìn thấy người khác đáng vẻ cao cao tại thượng, trái lại càng trở nên cẩn thận hơn.

Cô ta thấy đáng vẻ này của Hà Trĩ Miến, khẽ nhú mày, lập tức hỏi ngay: “Xin hỏi cô là?”

Hà Trĩ Miến hơi ngắc càm, giống như nhìn cô ta cũng chỉ là bố thí chút ánh nhìn nơi khóe mắt, “Chỉ bằng cô? Còn chưa đủ tư cách hỏi.”

Dứt lời khoác tay Tang Doanh, đi thẳng ra ngoài.

Trần Thâm không tin người đi cùng với Tang Doanh có thể có lai lịch gì, kết quả đi đến hỏi nhân viên cửa hàng, mới biết được đó là đại tiểu thư của nhà họ Hà ở Ma Cao.

Nhà họ Hà Ma Cao khởi nghiệp từ nghề đóng tàu, đến đời bố Hà Trĩ Miến là Hà Vạn Tường, đã trở thành một trong những gia tộc quyền thế của Ma Cao, trong đó bao gồm tập đoàn Vạn Tường, có tài sản hàng mấy chục tỷ, nhưng chỉ có một đứa con gái là Hà Trĩ Miến. Tương lai dù là kén rể hay là Hà Trĩ Miến thừa kế gia nghiệp, vị đại tiểu thư họ Hà này vẫn tuyệt đối là một đại gia giàu sụ.

Dạo gần đây Lục Hành không còn liên lạc với Trần Thâm. Trần Thâm cũng có mục tiêu mới, đang cặp bồ với một cậu ấm nhà giàu thủ đô, đôi phương thậm chí đồng ý với cô ta, một khi bố mẹ trong nhà đồng ý sẽ tính chuyện cưới xin. Anh kia là con trai một trong nhà, không như Lục Hành có địa vị xấu hổ trong gia tộc, giao du rộng rãi ở hai giới chính trị lẫn kinh doanh, thậm chí là cả giới giải trí, tương lai đương nhiên tốt đẹp hơn nhiều so với Lục Hành. Vậy nên cô ta mới có thể chắc ăn như vậy, tuy nhiên cho dù như thế, Hà Trĩ Miến cũng không phải người cô ta có thể đắc tội được.

Nhưng mà rốt cuộc tại sao Tang Doanh lại đi cùng với Hà Trĩ Miến, hơn nữa nhìn qua cũng khá thân thiết?

Cách giải thích duy nhất là Tang Doanh ra sức nịnh bợ Hà Trĩ Miến, mà Hà Trĩ Miến gặp người của mình bị khi dễ, đương nhiên phải giúp cô ta ra mặt.

Trần Thâm không biết, phán đoán của cô ta hoàn toàn tương phản với đáp án.

“Doanh Doanh, cậu sẽ không cặp với Lục Hành thật đấy chứ?”

“Không đâu.”

Hà Trĩ Miến hiểu rõ, “Tôi đã nói mà, cái thể loại bại gia từ nhà giàu đời hai không xứng với cậu.”

Vì cuộc làm ăn sắp hợp tác, Tang Doanh quyết định giúp Lục Hành nói mấy lời hay.

“Kỳ thật anh cũng có ưu điểm mà.”

“Hà?”

Làm việc hấp tấp, mắt cao hơn đầu, ngạo kiều tùy hứng, trong đầu Tang Doanh hiện lên không ít đánh giá, nhưng hình như toàn là mặt xấu thì phải, gian nan suy nghĩ hết nửa ngày, rốt cục miễn cưỡng nghĩ ra một từ: “Ngố.”

“...” Quá chuẩn. Hà Trĩ Miến mỉm cười, cô mặc dù là người Ma Cao, nhưng hiện nay thông tin internet phát triển, với lại ở đại lục cũng được kha khá thời gian, một số từ ngữ đã sớm thông dụng.

Hai người đi ăn cơm, sau đó Hà Trĩ Miến đưa Tang Doanh về nhà, chuẩn bị đi đến cuộc hẹn tiếp theo.

Thiên kim tiểu thư như Hà Trĩ Miến, thật ra, cũng không khác gì Lục Hành. Bố cô hiện giờ có được sản nghiệp lớn như vậy, nhưng bản thân cô cũng không thích xử lý chuyện làm ăn, nên đến nay vẫn không vào làm ở công ty Hà gia, cũng chưa từng lần lộn trên thương trường, cuộc sống hàng ngày như bao thiếu gia tiểu thư nhà giàu khác, cơ bản là chơi bồi phóng túng đắm mình trong các câu lạc bộ đêm. Điểm bất đồng chính là tính cách Hà Trĩ Miến quái đản, cho nên bạn bè không nhiều.

Tính cách quái đản đó của cô cũng đã có tiếng trong giới thượng lưu Hồng Kông Ma Cao từ lâu, gặp người không vừa mắt, mặc cho họ có bối cảnh cứng cỏi nào, cô cũng không phản ứng, gặp được ai thuận mắt, thì dù không phản ứng cô, cô cũng có thể quán lấy đôi kết bạn, may mà gốc gác nhà cô

cũng lớn, nên đến nay cũng chưa bị va vấp gì.

Người biết sẽ nói Hà đại tiểu thư có cá tính, người không biết thì nói cô từ nhỏ không có mẹ, thiếu giáo dục, ông bố Hà lại chỉ biết dung túng con gái, mới tạo thành tính tình tùy hứng quái đản của cô.

Thế nên đừng tưởng rằng Tang Doanh đã bùng ra khí phách đến mức người gặp người thích, phải biết rằng thường thì tiểu thư nhà giàu sẽ không làm bạn với một diễn viên quần, hết lần này tới lần khác Hà Trì Miên lại chính là kẻ ngoại tộc đó.

Vừa mới lên lầu cất quần áo, A Sam đã gọi điện, nói rằng thù lao bộ phim truyền hình lần trước cô diễn vai siêu phụ Thượng Quan Uyển Nhi đã được gửi vào tài khoản cho cô, sau đó nhân tiện hẹn cô gặp mặt, nghe như là có việc muốn nói.

Tang Doanh mặc luôn bộ quần áo vừa mua trong cửa hiệu ban nãy, gọi xe đến thẳng quán cà phê, A Sam thấy cô diện nguyên bộ váy đồ đắt tiền, liền nhũn mày theo bản năng.

Thật ra thì cái váy này mới có mấy vạn, đối với ngôi sao hàng đầu mà nói thì không đáng kể chút nào, nhưng tình trạng kinh tế của Tang Doanh anh ta biết rất rõ, hiện nay căn bản không mua nổi loại quần áo ở mức giá này.

“Cô lấy tiền ở đâu ra thế?” Quán cà phê rất yên tĩnh, chỉ có lác đác mấy người, A Sam cũng hạ thấp âm lượng.

Tang Doanh kể lại chuyện đua ngựa cược tiền, A Sam nghe đến há hốc mồm, thiếu chút nữa là không ngậm lại được.

“Cô chắc không phải bị yêu quái nhập vào chứ, sao cứ như bỗng nhiên cái gì cũng biết hết vậy, biết phân biệt thư họa, lại còn biết cưỡi ngựa nữa?”

Sớm có năng lực như thế, vì sao lúc trước lẫn lộn thảm quá vậy? Cũng không thể phủ nhận, ấn tượng của anh ta về Tang Doanh thật sự đổi mới rất nhiều, chỉ ít trước kia Tang Doanh dù có mặc bộ váy này, tuyệt đối cũng không mặc ra được cái cảm giác sang trọng đó.

Thật đúng là bị anh nói trúng, cơ mà không phải yêu quái. Tang Doanh bình tĩnh uống một ngụm chocolate, cô thật thích hương vị thơm thơm ngọt ngào này. “Tôi cái gì cũng biết, anh không phải lại càng thoải mái hay sao?”

A Sam gật gù, “Đúng thật nì, nếu cô có thể cứ không bình thường như thế cũng tốt!” Anh ta lấy ra biên nhận tiền lương, “Đây là thù lao của bộ phim truyền hình lần trước, tiền đã được chuyển vào tài khoản của cô rồi.”

Tang Doanh cầm lên nhìn qua, “Ồ, có mấy ngàn à hả!”

A Sam rất bất mãn với giọng điệu kiêu đố của cô, “Cô chỉ lộ mặt có hai cảnh thôi mà, lại còn là phim truyền hình nữa, có mấy ngàn đã là không tệ rồi, ngậm lại trước kia đi, phải biết ngọt bùi nhớ lúc đắng cay chứ tiểu đồng chí!”

“Sau khi bị tai nạn thì nhớ hết ra rồi,” Tang Doanh thật đáng tiếc nói, nhận lấy biên nhận tiền lương cất vô. “Không phải anh nói còn có một chuyện quan trọng sao?”

“Ừ phải rồi,” Về mặt A Sam không còn thoải mái như vừa rồi, gương mặt thần thần bí bí, lại tiếp tục hạ thấp giọng nói, cứ như là tiến hành công tác tình báo dưới mí mắt kẻ địch vậy. “Bộ phim truyền hình Đường Huyền Tông đó, cô biết bên đầu tư chính là Thịnh Long quốc tế chứ?”

“Không biết.”

“Vậy cô biết Thịnh Long quốc tế không?”

“Không biết.” Tang Doanh uống hết chocolate, “Anh còn thừa nước đục thả câu nữa là tôi về ngủ luôn đây.”

A Sam lườm cô đang thần nhiên như thường một phát, “Phim truyền hình đã đóng máy, bên đầu tư, cũng chính là Thịnh Long quốc tế muốn mời diễn viên trong phim cùng ăn một bữa cơm, nhân vật nhỏ như cô cũng có phần.”

“À, bữa tiệc Hồng Môn chứ gì?” (Ý chỉ bữa tiệc tổ chức để mượn có hại người)

“Sao cô biết?”

“Bởi vì biểu tình của anh chả khác nào bị người đâm loạn mà không dám nói.”

“...” Gân xanh trên trán A Sam giãn giãn. “Tiệc Hồng Môn thì thật ra không đến mức, nhưng bữa tiệc lần này có điểm đặc biệt, bên kia cũng có vài doanh nghiệp hợp tác với Thịnh Long quốc tế, điểm danh khiến mấy người Trần Thâm nhất định phải tham dự, cô cũng có thể đi, nhưng tôi đề nghị cô không nên đi.”

Thông thường những bữa tiệc trong giới này không phải là tiệc thật, trong lòng mọi người cũng biết rõ, chẳng qua là niềm yết giá công khai, nếu hậu trường đối phương đủ to, họ không muốn đi thì đôi khi vẫn phải cân nhắc một chút. Tuy vậy rất nhiều người vì có được vai diễn, bình thường đều nguyện ý đi, lại còn có thể nhân cơ hội mở rộng các mối quan hệ, trường hợp nghiêm túc khước từ thật đúng là rất hiếm gặp.

Tang Doanh hiểu được, loại chuyện này thật ra dù đi đến đâu cũng có, quý tộc Đại Đường tự hội cũng thích kêu tới vài nô tỳ xinh đẹp trợ hứng hầu rượu, chẳng qua trước kia là người ta hầu cô, hiện tại đổi thành cô hầu người ta.

“Tôi không có hứng thú, anh giúp tôi từ chối đi.”

A Sam nhẹ nhàng thở ra, nói chuyện này cho Tang Doanh là trách nhiệm của anh ta, nhưng anh ta chỉ sợ Tang Doanh biết được thì đòi đi, xem ra cô nàng này thật sự thay đổi không ít.

Theo góc độ công việc mà nói, kỳ thật những bữa tiệc kiểu này mới có lợi đối với nữ ngôi sao, có lẽ được nhân vật lớn nào đó coi trọng, cô có thể được lăng xê lên, nhưng mà phạm việc gì có lợi thì tất có hại, đồng thời như vậy rất dễ bị tung tin thất thiệt, dẫn tới bất lợi cho sự phát triển của cô sau này.

Anh ta không phát hiện mình đang chạy càng ngày càng xa trên con đường trở thành bà già lao tâm khổ trí.

“Thật ra thì cô hoàn toàn có thể liên hệ với các bạn học ngày xưa, tôi nhớ rõ cùng lớp với cô đã có một số người làm ăn không tệ, tạo mối quan hệ tốt với họ, đôi khi còn hữu ích hơn gì nữa...” A Sam vừa mở lời đã không dứt, căn dặn căn nhắc lại nhai.

Tang Doanh cảm thấy lỗ tai mình sắp làm kén tới nơi, trực tiếp lấy ra kịch bản lần trước viết, cắt ngang anh ta. “Đề cương phân tập đã viết xong rồi.”

Trong mỗi một kịch bản, đề cương phân tập tương đương khái quát nội dung tình tiết mỗi tập, giản lược hơn tiểu thuyết, nhưng so với giới thiệu bình thường thì kỹ càng hơn một chút, việc nắm chắc chừng mực rất trọng yếu, chỉ khi nào kịch bản được xác định bắt đầu làm, mới có thể bắt đầu viết nội dung chi tiết của từng tập, đó là thời gian, cảnh tượng, màn ảnh, lời thoại, vân vân.

Rất nhiều người vừa mới bước vào giới biên kịch thường không có khả năng có được tác quyền, nói cách khác cuối cùng phim truyền hình làm ra, tên biên kịch trên đó không phải anh, mà là một người nào đó.

Không có quyền tác giả, có nghĩa là vĩnh viễn không lộ mặt được, người xem vĩnh viễn không biết đến anh.

Điều này gần như là một quy tắc ngầm được chấp nhận của giới biên kịch, trừ khi vô cùng may mắn hoặc là có quan hệ, nếu không người mới thế nào cũng phải làm không công cho người ta, còn như vận may không tốt, thậm chí viết kịch bản rất nhiều năm vẫn không có quyền tác giả.

Tuy nhiên, bản thân Tang Doanh hiện tại chính là người trong ngành, quan hệ không nói nhiều, ít nhất vẫn phải có, để cho nhân vật lão làng trong giới như A Sam đi nộp, có lẽ còn có thể lấy được tác quyền.

“Lúc anh giúp tôi nộp, đừng nói ra thân phận của tôi.”

A Sam nhìn bên trên kí tên hai chữ “Linh Tu”, lại nhìn Tang Doanh dương dương tự đắc, chấp nhận số phận thờ dài, “Được rồi, nhưng tôi khó dám chắc là có thể thành công.”

“Anh hết sức là tốt rồi, tôi sẽ không trách tội anh.” Tang Doanh gật đầu, khoan hồng độ lượng tỏ vẻ lý giải.

Khóe miệng A Sam co giật, đang định nói gì.

Điện thoại vang lên, Tang Doanh nhấn nút nghe điện.

“Lục Hành.”

Vừa nghe tên này, A Sam bật người cảnh giác.

“Hồ sơ pháp lý chỗ cô phần của cô đã chuẩn bị xong, còn cả một số việc của câu lạc bộ cần chuẩn bị trong giai đoạn đầu, bây giờ cô đang ở đâu, tôi tới tìm cô!”

Cậu Lục từ khi có chính sự để làm, hiện giờ khí thế hùng hục, chẳng qua không biết lòng nhiệt tình này có thể tiếp tục bao lâu.

Tang Doanh nói địa chỉ xong, cúp điện thoại.

A Sam chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Cô lại dây vào anh ta nữa hả?”

Tang Doanh nói: “Vừa đúng lúc, anh đừng đi, lát nữa giúp tôi nhìn xem.”

A Sam bắt đầu thời gian giảng đạo vô cùng đau đớn, Tang Doanh nghe vào tai này ra tai kia, đối với lời nói không muốn nghe hoàn toàn lựa chọn cách giả điếc, bưng tách chocolate nóng thứ hai, chống cằm ngồi đó xem A Sam thao thao bất tuyệt.

Nói thật thì người đại diện như anh ta quả thật rất hiếm gặp, rất nhiều người đại diện không có quan hệ tốt với diễn viên, trăm phương nghìn kế muốn ép tiền của diễn viên, đôi khi còn có thể thay diễn viên nhận rất nhiều phim rác. Một người đại diện không hợp quy cách đối với tiền đồ của diễn viên mà nói sẽ là đã kích trí mạng. Nhưng A Sam vẫn vì Tang Doanh tận tâm tận lực chuẩn bị, trong đó tất nhiên có nguyên nhân vì giao tình của bố mẹ hai người, cũng vì bản thân con người anh ta quả thật không tồi, cho nên dù anh ta thật sự hơi dong dài, vẫn nằm trong phạm vi khoan nhượng của Tang Doanh.

Lục Hành có mặt rất nhanh, anh ta vào quán cà phê, ném một túi văn kiện thật dày trên bàn.

“Cô xem xem, nếu không có vấn đề gì thì ký đi, tính cho cô 5%, nhưng nếu tương lai có cống hiến to lớn đối với câu lạc bộ, còn có thể xem xét tăng

thêm hoa hồng.” Anh ta hiện giờ tận tâm hơn bất cứ ai khác trong chuyện này, chỉ mong sao ngày mai câu lạc bộ có thể khai trương.

Tang Doanh mở ra nhìn vài lượt, cô cũng không thạo mấy thứ thuộc phạm trù luật pháp, may mà bên cạnh còn có anh cu li chịu thương chịu khó.”Tiểu Cồ, anh giúp tôi nhìn xem.”

A Sam vì cái cách xưng hô này hờn giận nguyền cô một cái, vừa cầm lấy nhìn, sừng cả người.

“Đây là cái gì?”

Lục Hành không kiên nhẫn: “Cô ấy để anh xem thì anh cứ xem là được, nói nhảm làm gì!”

“...” A Sam tuy không phải là luật sư, nhưng làm nghề đã lâu, thường xuyên phải trợ giúp nghệ sĩ ký hợp đồng thù lao các loại, mắt nhìn vẫn phải có. Bị Lục Hành rống một trận, anh ta thật thà xem hết, sau đó nói: “Không vấn đề gì, điều khoản đều rất chính quy.”

Tang Doanh thật vừa lòng, cầm lấy bút trực tiếp kí vô —— Lục Hành mặc dù ở phương diện nào đó hoàn toàn là một tay ăn chơi trác táng, nhưng ở phương diện khác đáng tin hơn nhiều so với không ít người.

“Địa điểm đã quyết định chưa?” Cô hỏi Lục Hành.

Lục Hành nói: “Vẫn chưa, tìm được mấy chỗ nhưng chưa quyết định được, cô cũng xem thử đi.”

Anh ta lôi ra một xấp bản vẽ trong túi đựng hồ sơ, đều là đường sá kiến trúc ở phụ cận địa điểm.

Có nơi là vùng ngoại ô, có nơi ở khu phố cũ, còn có cả ở khu trung tâm CBD.

Tang Doanh vừa xem vừa đưa ra ý kiến của mình.

Tuy A Sam rất giật mình về việc Tang Doanh vậy mà hợp tác cùng Lục Hành mở tiệm, nhưng đã bị kích thích đến mất cảm giác bởi biểu hiện liên tục làm người ta mở rộng tầm mắt gần đây của Tang Doanh, thấy hai người bọn họ nói chuyện hăng say, dứt khoát đứng lên xin về trước.”Tôi còn có chút việc, hai người cứ nói chuyện tiếp, đi trước nhé.”

Lục Hành vẫy vẫy tay cho có lệ, chả khác nào đuổi ruồi, đẩy đã là nể mặt Tang Doanh.

A Sam trước khi đi lại căn dặn thêm một câu: “Nhớ kĩ những gì tôi nói với cô đó, không có việc gì thì tăng cường liên hệ với bạn học cũ!”

Tang Doanh cúi đầu xem bản vẽ, không chút để tâm ừ một tiếng: “Sắp tới có một buổi họp lớp.”

Đừng thấy Lục Hành bày ra bộ dạng đại gia ngồi đằng kia, lỗ tai cực thính, nghe thế vội hỏi ngay: “Họp lớp gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Họp lớp Đại học.” Ánh mắt Tang Doanh vẫn còn tập trung vào bản vẽ, không ngẩng đầu lên.

“Ồ đâu vậy?”

“Nghe nói là tổ chức ở khách sạn Nguyên Phong thì phải, tôi cũng không rõ lắm.”

“Vậy khi nào tổ chức?”

Tang Doanh rốt cục nhận thấy câu hỏi của anh ta thật kì lạ, kết quả vừa ngẩng đầu chạm đến ánh mắt của Lục Hành, đối phương lập tức chuyển tầm mắt, vờ như không có việc gì, giấu đầu lòi đuôi.

“Anh muốn đi hả?”

“Không có hứng thú.” Lục Hành nói lảm bảm.

“À, anh hỏi thăm kĩ như vậy, tôi còn tưởng anh muốn đi chứ.” Cô như cười như không.

“Đến cô còn lăn lộn thành ra thế này, bạn học cô càng khỏi cần nói, xem ra toàn là vừa lùn vừa thâm, có cho tôi cũng chẳng thêm đi!” Tức nước thì vỡ bờ, trong tự như vậy, đùa quá trớn, cậu hai Lục sẽ bắt đầu cố tình sinh sự, nhưng mà độ khoan thứ của anh ta đã được Tang Doanh dần dần đổi mới. Nếu đổi lại là thời điểm hai người mới quen, đoán chừng Tang Doanh rất có thể trực tiếp bị đóng băng ngay ngày hôm sau.

Thế nên mới nói, một người nhìn như ương bướng đằng sau luôn có một trái tim ngoan hiền, khác biệt ở chỗ bạn có một đôi mắt sắc sảo giỏi khai quật hay không, tiềm chất của cậu hai Lục đã được khai quật thành công.

Vì Trương Gia Hồng và Phương Duệ Thu cũng tính cùng nhau hợp tác đầu tư giúp Lục Hành khởi động dự án này, nên Lục Hành gọi luôn hai người bọn họ tới. Bốn người tìm một chỗ khác ở cạnh quán cà phê để nói chuyện.

Phương Duệ Thu thì cũng thôi, nhưng Trương Gia Hồng thật sự rất hưng phấn. Từ khi vừa sinh ra, thứ gì anh ta cũng có, không thiếu thứ gì, lớn như vậy nhưng chưa từng tự mình làm ăn, lần này mặc dù là ôm tâm lý vô gút chơi đùa mà tham gia, nhưng tâm trạng này hoàn toàn khác biệt với việc vào làm ở công ty gia đình.

Người này vốn ngồi mát ăn bát vàng, chỉ cần cứ như cũ tiếp nối thừa kế, cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề lớn, hơn nữa ở trên còn có bố mẹ bề trên chống đỡ, cũng không tới phiên anh ta làm chủ. Giờ đây cùng kinh doanh với Lục Hành, mọi việc phải tự sức mình làm, chả khác nào dùng hai bàn tay trắng xây lầu cao trên đất bằng, độ khó lớn, rủi ro và thách thức cũng lớn.

Nhiệm vụ của bốn người chính thức được xác định.

Ở giai đoạn đầu, khâu chọn địa điểm và trang trí nội thất do Lục Hành phụ trách, trong đó phong cách trang trí và bản vẽ thiết kế có thể tìm đến công ty thiết kế, nhưng Tang Doanh phải theo dõi toàn bộ tiến trình, hơn nữa phương án phải được thông qua trước bởi cả nhóm bốn người.

Nội dung kinh doanh của câu lạc bộ do Tang Doanh và Phương Duệ Thu phụ trách, bởi vì người trước thì đã rất quen thuộc với phong cách thời Đường, còn người sau là người duy nhất trong ba anh công tử nhà giàu chân chính tham gia việc kinh doanh của gia tộc, có kinh nghiệm làm việc thực tế.

Các loại dụng cụ cần thiết để bài trí bên trong câu lạc bộ, kể cả đầu bếp và nhân viên phục vụ cần sử dụng, do Trương Gia Hồng phụ trách tiếp nhận, Tang Doanh kiểm tra.

Sau khi chính thức khai trương, chắc chắn cần có khách hàng, lúc này tầm quan trọng của mạng lưới quan hệ đã được thể hiện, đương nhiên cần ba người Lục Hành, Phương Duệ Thu, Trương Gia Hồng lo liệu.

Ba hạng mục công việc đầu tiên cơ bản đều cần Tang Doanh tham gia, Lục Hành đột nhiên có chút chột dạ, chia hoa hồng 5%, có phải là ít quá không nhỉ.

“Chỗ của chúng ta, ăn đứng ở vị trí đầu tiên, tiếp theo là yên tĩnh, và đủ tính riêng tư, có thể khiến khách thư giãn theo ý thích, sau khi thực hiện được những điều trên, thì lấy phong cách thời Đường làm lợi điểm kinh doanh mà tiến hành.”

Bốn người thảo luận một hồi, Phương Duệ Thu làm thành một bản tóm tắt.

Thấy những người khác đều tỏ thái độ tán thành, anh ta nói tiếp: “Như vậy tiếp theo cần thảo luận vấn đề ăn, hiện nay người ta thích ăn thật hoàn hảo, kiểu nào cũng có, từ món ăn Trung Quốc bản địa cho đến tất cả mọi nơi trên thế giới, muốn cái gì có cái đó. Thật ra dù chúng ta làm món gì, cũng không có khả năng đạt tới mức độ khiến người ta ăn một lần là nghiện, trừ khi dùng ma túy, vì vậy phải xuống tay từ kỹ xảo.” Anh ta chuyển hướng Tang Doanh, “Phương diện này có lẽ phải cần cô bắt tay vào làm.”

Ba người ở đây, có lẽ nói đến món Thái, món Nhật, món Pháp thì có thể nói rành rọt, nhưng nhắc tới đến ẩm thực thời Đường, xem chừng đều phải lúng túng.

Phản ứng đầu tiên của Trương Gia Hồng đó là: “Nhà Đường thì có thể có thứ gì ngon chứ? Tôi chỉ nghe qua Mãn Hán Toàn Tịch, cơ mà đó là của nhà Thanh thì phải, không thì chúng ta cứ làm phong cách triều Thanh cho rồi!”

Không chỉ có Trương Gia Hồng, hai người còn lại rõ ràng cũng có ý tưởng này, trong cảm nhận của rất nhiều người, tất nhiên là triều đại nhà Đường xa xôi như vậy, cho dù có phồn vinh cường thịnh đi chăng nữa, ở phương diện ăn uống khẳng định kém hơn người thời nay, nếu lấy phong cách nhà Đường để làm lợi điểm bán hàng, cảm giác cứ không ổn thế nào ấy.

Tang Doanh nói: “Các anh đã từng nghe đến tổ chưng âm thanh bộ, dạ điểm tuyết khê đồ chưa?”

Đáp lại cô là ba cặp mắt mù mờ vô tri.

“Hai câu nói này, thật ra là hai món ăn, món trước dùng bột trắng làm thành bảy mươi hai vị tiên nữ Dao Trì, hoặc đứng cầm sáo trúc, hoặc ngồi cúi đầu đánh đàn, trông rất sống động, khiến người ta không đành lòng ăn. Món sau thì gồm các loại trái cây và rau củ, thịt bò lát sấy khô và thịt lợn băm nhuyễn, khoảng tám mươi một thứ gia vị, tạo thành phiên bản thu nhỏ bức ‘Tuyết khê đồ’ của Vương Duy, sau đó Phạm Chính thời Ngũ Đại cũng là coi nó như nền tảng, từ đó phát minh ra món ăn nổi tiếng ‘võng xuyên đồ tiểu dạng’.”

Ảnh minh họa cho Võng xuyên đồ tiểu dạng

Trương Gia Hồng ồ một tiếng, “Đó không phải là tượng bột và hoa quả sao?”

Tượng bột là sản phẩm mỹ nghệ dân gian của người Hán, chế tác đơn giản nhưng có tính nghệ thuật rất cao, được làm từ nguyên liệu chính là bột mì, bột gạo nếp

Tang Doanh nói tiếp: “Tổ chung âm thanh bộ kỳ lạ chỗ sau khi được làm xong, nếu đốt chậu than ở bên dưới, cách không hơn lửa, món ăn sẽ tự động phát ra khúc nhạc tương tự như tiếng đánh chuông, từng âm khác nhau, nhưng chỉ có thể vang lên một lần.

“Còn Dạ điểm tuyết khô đỏ, thì hoàn toàn là bản sao của phong cảnh trên bức ‘Tuyết khô đỏ’, tựa như điêu khắc lập thể bây giờ vậy, thần kì nhất đó là, nếu ngấm món ăn này và ban ngày thì phía trên sẽ có mây bay mịt mù, phiêu đảng không ngừng, tới ban đêm, dù không thắp đèn, cũng có thể nhìn thấy phản quang của tuyết bay trắng xóa, không giống cảnh thật.”

“Bà chị của tôi ơi! Người đại lục có câu, da trâu không phải nhờ thổi (ý nói ba hoa, khoác lác), chị xem chị nỗ lên tận trời rồi kia, kỹ thuật thời nay phát triển như vậy còn chưa thấy qua loại đồ ăn này, huống chi là thời Đường! Chị nói liệu nó có biết hát, bên trong có lắp máy CD hay MP3 không nhỉ?” Trương Gia Hồng ồn ào tò mò về nghi ngờ đầu tiên.

Tang Doanh khẽ cười, không giải thích. Bọn họ không tin, cô hiển nhiên không có khả năng đưa ra chứng cứ, tuy từng thấy và từng nếm qua, nhưng cô cũng không làm được, gần hai ngàn năm trôi qua, ngay cả cung A Phòng và cung Đại Minh đều bị lửa thiêu hết, thất truyền đâu chỉ là hai món ăn nổi tiếng.

Trương Gia Hồng còn muốn mở miệng, Phương Duệ Thu đã nói trước: “Tôi có ý tưởng này, cho dù hai món ăn này hiện tại đã bị thất truyền, không có ai biết làm, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể bắt chước, ta hoàn toàn có thể dùng hết khả năng làm một số món ăn thời Đường, sau đó gia công cải tiến, tiến hành trang trí, vậy cũng là một thứ nội hàm văn hóa trong câu lạc bộ.”

Tang Doanh ừ một tiếng, “Ví dụ tôi vừa nêu ra, chẳng qua là món kinh điển trong ẩm thực thời Đường, bởi vì độ khó rất cao, hiện nay đã thất truyền từ lâu, dù vậy vẫn còn rất nhiều món ăn tuy không thần kỳ như Tổ chung âm thanh bộ và Dạ điểm tuyết khô đỏ, nhưng cũng coi như món ăn ngon.”

“Chẳng hạn như?” Phương Duệ Thu hỏi.

Kỳ thật vừa rồi cô nói êm tai như vậy, tuy là ba người còn lại đều cảm thấy quá khoa trương, nhưng vô hình trung đã tăng thêm sự khâm phục đối với cô, dù sao cho dù có khoa trương chẳng nữa, bản lĩnh cũng còn đó, mà công việc cần Tang Doanh tham gia phụ trách rất nhiều, nếu như không có chút tài năng, xem chừng viễn cảnh mai sau của câu lạc bộ rất đáng lo ngại.

“Ví như Khúc Giang yến thời bấy giờ có một món ăn rất nổi tiếng, dùng thịt heo hoặc thịt dê hảo hạng, dài khoảng một mét, chính giữa không bị cắt rời, chia thành bốn phần dùng bốn phương pháp nấu khác nhau: nướng, chiên, luộc, hầm, nhưng điểm giống nhau duy nhất là đều nhất định phải giữ nguyên màu sắc tươi đẹp, hoặc vàng giòn, hoặc đỏ mềm mại, xung quanh lại thêm các loại gia vị và hoa quả. Nếu một người ăn thì có thể ăn được một lúc bốn loại hương vị, còn nếu bốn người ăn thì có thể ăn được bốn loại mùi vị khác nhau.” (Khúc Giang yến: buổi yến dưới thời Đường do Hoàng đế tổ chức để chúc mừng các tân Tiến sĩ ở bên ao Khúc Giang phía đông nam Trường An)

Món ăn này nghe còn có vẻ dễ tin một chút, không ảo như vụ tượng bột biết hát, nhưng vẫn có chút không thể tưởng tượng được, bởi nấu ăn thời hiện đại rất hiếm làm như vậy, đám Lục Hành cũng chưa ăn bao giờ nên đều có cảm giác mới lạ, sau khi nghe nói đến thì không khỏi gọi lên con thêm ăn trong bụng.

“Lấy trái anh đào tươi, trộn với mật ong, nhồi vào bột nhào đã được cán, sau đó đem nướng, món này gọi là bánh anh đào.”

“Lấy con cua tươi nhỏ khoảng nửa bàn tay, nhồi hết thịt cua và gạch cua vào trong mai cua, sau đó bọc bột bên ngoài rán lên, món này gọi là cua Phù Dung.”

“Dùng tùy của dê non cùng các loại gia vị nhồi vào ruột bò đã được làm sạch, sau đó đặt trên giá trúc, bên dưới giá trúc lót một lớp com thập cẩm, cách giá trúc dùng bếp nhỏ nướng từ từ, lúc này qua quá trình nhiệt độ tăng lên, mỡ từ ruột bò xuyên qua giá trúc nhỏ xuống com, mang theo mùi hương của trúc, mà hương trúc cũng bay lên bên trên, bao lấy ruột bò, tạo thành hai món tương hỗ với nhau.”

Gặp tất cả mọi người nhìn mình không nói lời nào, Tang Doanh nói: “Bây giờ các anh đã có niềm tin đối với triển vọng phát triển của câu lạc bộ chưa?”

Trương Gia Hồng kêu rên một tiếng, nằm úp sấp trên mặt bàn. “Đâu chỉ là có niềm tin, em thật sự đói muốn xỉu luôn đây này, nhanh tìm một chỗ ăn cơm thôi!”

Anh ta than vãn như vậy, Lục Hành cùng Phương Duệ Thu cũng thấy hơi bị đói.

Mấy người lập tức tìm ngay một nhà hàng lẩu bò, tuy nói ăn lẩu mùa hè vào thời cổ đại không phổ biến, nhưng hiện nay đã có điều hòa, muốn ăn lúc nào đều được.

Thịt bò ở nhà hàng này rất nổi tiếng, nghe nói là bò được nuôi bằng cỏ ở miền nam, vận chuyển đến đây mỗi ngày sau khi giết mổ, làm thành thịt bò, bò viên các loại. Bò viên không chỉ đơn giản dùng thịt bò vò viên là được, trước tiên phải bỏ đi gân ở phần thịt chân bò, cho thêm các loại gia vị vào, dùng chày gỗ giã đi giã lại cho đến khi nhuyễn, sau đó mới có thể vò viên thả vào nước nấu sôi, hương vị vô cùng ngon, đương nhiên bởi vì toàn các bậc thầy đến từ miền nam, thịt bò cũng được chuyên chở bằng máy bay từ miền nam, cho nên giá cả cũng rất ‘ngon’.

Thịt bò cộng thêm nước dùng từ củ cải trắng, lại chấm chút tương ớt đặc chế của nhà hàng, khiến Trương Gia Hồng ăn không ngừng được miệng, mấy người đều bị đói dữ dội, đồ ăn vừa bung lên cũng không nói năng gì, cắm đầu ăn hết tốc lực. Đương nhiên Tang Doanh vẫn ăn rất nhã nhặn, chẳng qua tốc độ không thua những người khác chút nào, phần bản lĩnh này dù là bọn Lục Hành hun đúc từ nhỏ cũng không luyện được.

Trương Gia Hồng ăn như hổ ngốn khoảng lưng bụng, rốt cục dừng lại nghỉ mồm, thỏa mãn cảm thán: “Tôi không rõ những người đó cả ngày vội vàng bận rộn đến cả bữa cơm cũng không kịp ăn là vì cái gì, đời người mà, phải như vậy mới gọi là hường thụ!”

Lục Hành đang ăn còn ngẩng đầu khinh thường nhìn anh ta: “Có bản lĩnh cậu đừng hợp tác với tụi này, để ông già cậu tiếp tục ngày ngày nạp theo sau mông cậu cho cậu tiến tới!”

“Nếu chỉ là một mình Lục thiếu cậu làm ăn, đương nhiên tôi không chen vào, nhưng giờ không phải có Doanh Doanh hay sao!” Trương Gia Hồng vừa cãi nhau với anh ta, vừa tí từng choàng vai Tang Doanh, “Tôi bây giờ tin tưởng chị tôi hơn cả Thái Bình Dương cơ, thậm chí tôi còn muốn ném thử xem ruột bò nướng kia có vị như thế nào đây này, đến lúc cậu lạc bộ khai trương, toàn bộ món ăn bên trong đều gắn mác nhà Đường, hơn nữa với các mối quan hệ của ba người chúng ta, xem chừng cũng không ít khách!”

Lục Hành nhìn cái tay anh ta đang khoác lên vai Tang Doanh thì cực kì khó chịu, bên kia Tang Doanh thông thả uống canh, nói: “Trương Gia Hồng, có chuyện cần cậu làm.”

“Chị bảo em Gia Hồng hoặc Hồng Hồng là được rồi, bố mẹ em đều gọi em thế mà!” Đùng thấy Trương Gia Hồng động tay động chân, không đoan chính, trên thực tế từ sau khi nhận Tang Doanh làm chị, anh ta đúng là xem Tang Doanh như chị gái, không chỉ giữ gìn cô mọi lúc mọi nơi, còn định tìm thời gian đưa cô đi Hồng Kông gặp bố mẹ của mình, chính thức công nhận kết nghĩa.

Lục Hành và Phuong Duệ Thu nghe được hai chữ ‘Hồng Hồng’, bỗng thấy tò mò không chịu được.

Tang Doanh nói: “Cách nấu mấy món ăn tôi có biết đại khái, nhưng mà dù sao vẫn chưa trải qua thực tiễn, cũng không biết có nhớ sai hay không, cậu về tìm hai đầu bếp đến đây, để tôi thử nghiệm một chút.”

Trương Gia Hồng lập tức liền vỗ ngực cam đoan tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ, đúng lúc này di động Tang Doanh bỗng đổ chuông.

“Tần Ngữ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trong trí nhớ của Tang Doanh, Tần Ngữ tuy rằng có hơi hướng nội, nhưng cũng không tính là ít nói, hoàn toàn khác biệt với ấn tượng hiện tại.

Trong điện thoại Tần Ngữ vẫn như cũ giữ cái kiểu câu nệ trong lần gặp mặt trước, vừa bắt đầu đã ấp a ấp úng, không nói thẳng ý đồ ra, cứ vòng vo ở tận đầu tận đuôi, hỏi Tang Doanh gần đây ổn không, sau khi quay xong bộ phim điện ảnh kia có tính toán gì không.

Kéo nửa ngày mới đi vào vấn đề chính.

“Chuyện đó, Tang Doanh, mình vẫn luôn muốn nói với bạn một tiếng xin lỗi, khi ấy không nên nói bạn như vậy, hi vọng bạn không để bụng. . .”

Tang Doanh nói: “Không sao, mình đã quên rồi.”

Cô quả thật không có hứng đi nhớ mấy chuyện lung ta lung tung trong trí nhớ của thân thể này.

Nhưng người khác nghe lại tưởng thành cô không so đo chuyện ngày trước, Tần Ngữ nói, “Bạn không ngại thì tốt rồi, chúng ta còn có thể trở lại làm bạn bè như ngày xưa không?”

“Chúng ta vốn là đồng môn nhiều năm mà.”

Tần Ngữ rất vui mừng: “Thời gian và địa điểm buổi họp lớp đã định ra, là chín giờ sáng ngày mốt, ở trước cửa khách sạn Nguyên Phong, khách sạn đó là của nhà Lôi Dịch mở . . . Bạn còn nhớ Lôi Dịch chứ?”

Sự thâm thúy ẩn trong giọng điệu của cô ta khiến Tang Doanh nhớ ra, Lôi Dịch này hình như là nam sinh Tần Ngữ từng thầm mến, chẳng qua lúc ấy gia thế đôi bên cách xa quá nhiều, Lôi Dịch lại đang cặp với Tiêu Duyệt Nhan, cho nên thầm mến vẫn chỉ là thầm mến mà thôi.

“À, nhớ chứ.”

“Cho nên đến lúc đó ở cửa khách sạn sẽ có bảng hướng dẫn, chỉ dẫn chúng ta đi tầng nào, ta chỉ cần đến đúng giờ là được.”

“Được, cứ vậy đi, ngủ ngon.” Cô không muốn kéo dài cuộc tán gẫu một chút nào.

“Áy, Tang Doanh, khoan đã!” Tần Ngữ vội vàng gọi cô, nhưng lại có chút chần chừ.

Tang Doanh không chịu nổi nhất là cái kiểu thái độ không dứt khoát này của cô ta, “Còn có việc gì không?”

“Cái đó. . . Hôm đó ở trên đường, mình có nhìn thấy bạn đi dạo phố cùng Hà tiểu thư, không phải nhìn nhầm người chứ?”

Con gái của Ông trùm hàng hải đại danh đỉnh đỉnh, ai chú ý đến tin tức giải trí hay kinh tế tài chính tự nhiên sẽ biết, huống hồ là người trong ngành như Tần Ngữ.

“Là mình, có chuyện gì vậy?”

“Ồ, không có, mình chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, còn tưởng là nhận nhầm người, hóa ra quan hệ của bạn và Hà tiểu thư tốt như vậy. . . Sao hai người biết nhau được?” Trong giọng nói có chút tò mò và vờ như không để tâm.

Tang Doanh hơi nhướn mày, thì ra là thế.

“Mình với cô ấy cũng không quen thân lắm, chỉ đi dạo phố một lần thôi.”

“Vậy hả!” Giọng Tần Ngữ không giấu được vẻ thất vọng, xen chút không tin. “Ngại quá, trẻ vậy còn quấy rầy bạn, ngủ ngon!”

Cô ta mới vừa nói xong, Tang Doanh liền cúp điện thoại.

Tang Doanh ngày xưa và Tần Ngữ cách mặt nhau từ thời đại học, về sau mỗi người một ngã, xét cho cùng là hai người ba quan không hợp, hoàn toàn không cùng một thế giới. Tang Doanh vốn sùng bái tiền tài, chạy theo phồn hoa thế gian, mà Tần Ngữ thì không chịu xuôi theo dòng nước, cho nên trong cái làng giải trí phù hoa này, Tang Doanh có thể được tiếp nhận, còn Tần Ngữ nhất định bị bài xích, hai người đi theo hai con đường khác nhau. (‘Ba quan’ thông thường để chỉ Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan)

Chuyện này vốn là rất bình thường, mỗi người đều có quyền lựa chọn, bất luận tương lai như thế nào, mình cũng không phải hối hận. Nếu Tần Ngữ thật sự vẫn có thể tiếp tục thanh cao, kiên trì nguyên tắc, nói không chừng Tang Doanh còn có thể giúp cô ta một phen. Dù sao người có thể chân chính làm được ‘Không vì ngoại vật mà vui, không vì bản thân mà buồn’, từ xưa đến nay đều rất ít.

Nhưng bây giờ Tần Ngữ gọi điện thoại đến, đầu tiên là xin lỗi, sau đó nói chuyện hợp lớp, cuối cùng mới nhắc tới chuyện Tang Doanh dạo phố cùng Hà Trĩ Miên, dù có che dấu thế nào chăng nữa, vẫn phải để lại dấu vết.

Tang Doanh dù có khôn khéo xấu bụng ra sao, thực chất bên trong vẫn là một con người đầy kiêu hãnh.

Mâu thuẫn giữa thân phận trước kia và thân phận hiện tại, đã quyết định ở một số chi tiết cô không có khả năng chu toàn hai mặt như những người khác. Dù sao đối lại là trước kia, người có thân phận như Tần Ngữ, lại thêm tính cách không mấy dễ ưa thế này, Tang Doanh đến nhìn cũng còn không thèm nhìn nữa là. Nhưng hiện giờ, cô còn có thể nhẫn nại chờ Tần Ngữ nói xong câu nói sau cùng rồi mới cúp điện thoại, đã coi như là cực kì biết kiềm chế.

Để điện thoại xuống, những người khác đã ăn uống no nê, dời chiến trường đến —— bên cạnh bàn trà và trên ghế sa lon, bản vẽ chất đầy, ba người thảo luận khí thế ngất trời nào là phải chọn địa điểm nào, sau khi câu lạc bộ khai trương, điều lệ chế độ trong đó phải đặt ra như thế nào.

Phương diện này Tang Doanh không có kinh nghiệm gì, ngồi một bên nghe, đừng thấy Lục Hành và Trương Gia Hồng cả ngày ăn chơi khắp nơi, kỳ thật ăn chơi cũng có thể chơi ra chỗ tốt, ít nhất đã nắm rõ đường xá ở thủ đô như ở nhà vậy, mà bản thân Phương Duệ Thu lại có kinh nghiệm quản lý, có thể đưa ra ý kiến có tính thực tiễn.

Gần mười giờ, thấy cũng hòm hòm rồi, lúc này mới quyết định ai về nhà nấy.

Trương Gia Hồng rất là chưa thỏa mãn: “Chị, hai ngày nữa em sẽ tìm đầu bếp tới cho chị, đến lúc đó chị phải bớt chút thời gian đấy nhé.”

Tang Doanh ‘ừ’ một tiếng: “Nhanh lên đi, chậm là tôi lại nhận đóng phim mất.”

“Chị còn đóng cái gì phim chứ, kiếm tiền của mấy người đó, còn phải nhìn sắc mặt của người ta, không bằng chuyên tâm theo tụi này làm một trận cho rồi! Chị có thiếu tiền thì nói với em một tiếng, đừng khách khí nhé!” Anh ta vừa nghe thấy lại bắt đầu ôm đồm nhiều chuyện.

Tang Doanh nhàn nhã nói: “Tiền bây giờ là cậu tự kiếm được chắc? Đợi khi nhà hàng thu được lợi nhuận thì hãy nói lời này với tôi.”

Một câu điểm trúng tử huyệt, Trương Gia Hồng lập tức yên tĩnh.

Cô không có xe, Lục Hành phụ trách đưa cô về, trên đường trầm lặng một cách khác thường.

Tang Doanh không phản ứng tới anh ta, đeo tai nghe điện thoại ngồi nghe Kinh kịch. Nhắc tới thời gian hơn một ngàn năm trôi qua, tuy rằng rất nhiều thứ đã mất đi, nhưng cuộc sống quả thật cũng trở nên tiện lợi hơn rất nhiều. Ở thời Đường mà cô muốn nghe một khúc hợp tấu, còn phải gom về nhà mấy chục đào kép, nếu trong đó có ai tài nghệ không tốt, khúc đó có khả năng là hết cách để nghe luôn.

Hai người một đường không nói chuyện, mãi đến lúc sắp xuống xe, Lục Hành mới cất lời: “Chuyện đó, thật. . .”

“Cái gì?” Tang Doanh đeo tai nghe điện thoại, không nghe thấy nội dung phần sau có âm lượng không khác gì muỗi của anh ta.

Ai biết được Lục Hành thế mà bắt đầu ngượng ngịu, miệng lảm bảm lảm bảm, chả ai hiểu gì.

Tang Doanh có chút không nói được gì, “Anh có dám nói to lên nữa không?”

“Tôi nói với cô: thật, ngại, quá!” Lục Hành nổi giận, tiếng gào quả thật có thể kinh động đến cả toàn bộ khu nhà.

“...” Dù là Tang Doanh, gặp phải người như Lục Hành, có đôi khi cũng phải bó tay.

Bạn nói bạn về mặt ôn hoà với hẳn chứ gì, hẳn có thể đỡ cả nóc nhà trên, được đảng chân lân đảng đầu, còn nếu bạn không để ý tới hẳn, không coi hẳn ra gì, hẳn cứ quần lấy bạn, cái đuôi lúc nào cũng lớn vồn bên chân, vung cũng vung không ra, nếu tâm tình tốt mà vuốt lông cho hẳn, hẳn lại ‘hừ’ một tiếng, quay đầu ngoa kiêu chạy mất...

Đây là đang nói đến người sao? Ồ không, rõ ràng là mèo mà.

Ai mà nuôi được đó là bản lĩnh lớn, khí tràng yếu một chút thôi là không trị được.

Thấy Tang Doanh không lên tiếng mà cứ nhìn chăm chăm mình như thế, Lục Hành có hơi chột dạ, “... Chuyện lần trước xem thường cô, hừm, chuyện này cũng không thể trách tôi được, do cô cứ quần lấy tôi mãi còn gì, cơ mà cô cũng coi như giúp tôi không ít, thế nên chúng ta huề nhau đi!”

Tang Doanh nghe không hiểu anh ta muốn biểu đạt điều gì. “Không phải là anh thích tôi đấy chứ?”

Lục Hành sững sốt một chút, kịp phản ứng lại, đổi thành biểu tình buồn bực xấu hổ đan xen lại có chút găng gượng mà khinh khinh: “Sao có thể chứ? Cô thật sự nghĩ mình...”

Nhớ ra mình vừa mới đó còn xin lỗi, ráng nhịn xuống mấy lời độc địa sắp nói ra.

Tang Doanh gật gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, nếu không tôi sẽ khó xử.”

Lục Hành: “Khó xử cái gì?”

Tang Doanh: “Tâm lý anh yếu đuối như vậy, bị cự tuyệt thì trái tim thủy tinh sẽ nát tan mất, nếu miễn cưỡng nhận anh, thì lại không phải gu tôi thích.”

Lục Hành: “... Tôi đây thật lòng biết ơn cô.”

Tang Doanh khoát tay: “Đừng khách sáo”

Nói xong muốn rời đi.

Lục Hành gọi cô lại: “Này, tôi còn có một câu hỏi.”

Tang Doanh: “Sao?”

Lục Hành: “... Cô có cảm thấy trước đây tôi là thằng vô dụng, suốt ngày chỉ biết chơi bời gái gú không?”

Té ra này giờ ở trên xe, anh ta cứ suy nghĩ vấn đề này mãi.

Tang Doanh: “Anh muốn tôi nói thật hay là nói dối?”

Lục Hành: “Cô nói thật đi.”

Tang Doanh: “Đúng là rất vô dụng.”

Lục Hành: “... Thế nói dối thì sao?”

Tang Doanh: “Đúng là rất vô dụng.”

Lục Hành xù lông: “Cảm ơn cô, an ủi tôi một chút sẽ chết hay sao!”

Vừa rồi anh còn nhớ tới bố mẹ đã mất, thương cảm hối lỗi một hồi lâu, bây giờ cảm xúc lông gà gì đó bay sạch hết.

Tang Doanh chọc ‘mèo’ xong, tâm trạng vui vẻ lên nhà đi ngủ.

Phía bên kia Tần Ngữ cúp điện thoại, vẻ mặt không vui.

Vương Phương Hân ngồi ở đối diện vẫn luôn nhìn cô ta gọi điện thoại, sao có thể lỡ mất biểu tình của Tần Ngữ.

“Tôi đã nói Tang Doanh vẫn là cái đức hạnh đó mà, bây giờ cậu đã tin chưa?”

“Tôi vốn nghĩ cô ta đã đổi tốt, dù sao chúng tôi là bạn cùng phòng nhiều năm như thế, lúc ấy tôi còn thường xuyên ngủ chung một giường với cô ta nữa!” Tần Ngữ thờ dài, cũng có chút cảm khái.

Vương Phương Hân bĩu môi: “Tôi đã sớm nói với cậu rồi, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nhưng chuyện này còn chưa tính, làm tôi thấy bất bình cho cậu là, tốt xấu gì cậu với cô ta cũng chơi thân nhiều năm như vậy, giúp đỡ cậu thì sao, không phải dễ như trở bàn tay à?”

Tần Ngữ trầm mặc.

Sau nhiều năm, cô ta gặp lại Tang Doanh, nhìn thấy Tang Doanh tựa hồ sống tốt hơn mình tưởng tượng rất nhiều, vụ tai tiếng lần trước đối với cô như là không có ảnh hưởng gì, thậm chí còn làm bạn với cả thiên kim của nhà họ Hà.

Trái lại chính mình, một sinh viên chính quy chuyên ngành diễn xuất, lưu lạc đến tình trạng này, nói ra thật sự không có mặt mũi gặp người, cho nên mấy năm nay Tần Ngữ cũng không liên hệ với bạn học ngày xưa, lần họp lớp này cũng do thông qua Vương Phương Hân mới biết được.

Cho dù năm đó thật sự giữ vững nguyên tắc, mấy năm nay đã thấy nhiều tình người ấm lạnh, ý tưởng của cô ta cũng theo đó chậm rãi thay đổi, tuy rằng một mặt khinh thường Tang Doanh trèo lên Lục Hành lại còn bị đá, một mặt lại âm thầm hâm mộ cô, chỉ tiếc mình giờ đây thật sự không làm ăn được gì, đến nỗi muốn tìm lấy một cậu ấm quần là áo lượt giống Lục Hành cũng chẳng biết chiêu trò gì.

Mới vừa rồi bị Vương Phương Hân giật giây gọi cuộc điện thoại kia, vốn định bảo Tang Doanh hỗ trợ giới thiệu vai diễn, kết quả Tần Ngữ bị đối phương thân nhiên nói mấy câu, đã không hạ sĩ diện xuống được.

Vương Phương Hân sau khi tốt nghiệp không làm diễn viên, ngược lại đi công ty quảng cáo làm quan hệ công chúng, cũng coi như một nửa người trong giới, làm ăn như cá gặp nước, quần áo hợp thời, trang điểm xinh đẹp, dáng vẻ của thành phần tri thức làm việc ở thủ đô điển hình.

“Vậy giờ cậu có tính toán gì không?” Vương Phương hân hỏi.

“Tôi không biết.” Tần Ngữ lắc đầu, có chút mờ mịt.

Độ tuổi này có vẻ khá xấu hổ, muốn đổi nghề sao, có hơi muộn rồi, tiếp tục làm ở ngành giải trí ư, không có quan hệ thì khi nào thì khi nào mới ngóc đầu lên được, dù là muốn kinh doanh cũng chả có vốn!

Vương Phương Hân ngầm coi thường cái bộ dạng này của cô ta, tuy vậy trên mặt không thể hiện ra ngoài, ngược lại giúp cô ta mắng Tang Doanh, “Tôi cũng không biết, tại sao Tang Doanh lại tuyệt tình thế chứ, giúp cho cậu, thì chẳng phải là giữ lại cho bản thân cô ta một mối quan hệ sao, bản thân cô ta lên đời bằng cách nào, tưởng người khác không biết chắc, giả vờ cao quý còn hơn nữ thần nữa, ngày mốt họp lớp, đoán chừng vừa thấy được Tiêu Duyệt Nhan, cô ta liền đứng dậy không nổi ấy!”

Nói đến đoạn sau, hàm ý chế giễu cực kì rõ ràng.

Nhắc tới Tiêu Duyệt Nhan, mắt Tần Ngữ sáng lên: “Cậu nói nếu tôi nhờ vả Tiêu Duyệt Nhan, cô ta có thể hỗ trợ không?”

“Hắn là có đấy.” Vương Phương Hân thuận miệng nói, đề tài lại quay về với Tang Doanh, hóng hớt nói: “Lúc cậu với cô ta đóng phim chung, có nhìn thấy đàn ông tới thăm trường quay không? Nghe nói lần trước Trần Thẩm phát ngôn bừa bãi đòi đóng băng cô ta, cuối cùng cô ta còn nhận lời mời đóng phim, nói không chừng là leo lên đại gia khác rồi, có lẽ nào Hà tiểu thư kia là đồng tính?”

Do nghề nghiệp cộng thêm mối quan hệ bạn bè xung quanh trong giới, mức độ quen thuộc của Vương Phương Hân đối với tin đồn trong giới không thua gì một phóng viên giải trí.

Tần Ngữ nhũn mày nghĩ nghĩ, “Đúng là có người tới thật, nhưng hình như là người đại diện của cô ta mà!”

Vương Phương Hân hỏi: “Người đại diện của cô ta có lai lịch gì, rất nổi tiếng sao?”

Tần Ngữ lắc đầu: “Không giống, còn giúp Tang Doanh mua hoa quả... Nhưng mà không biết Tang Doanh tập thư pháp hồi nào, đến cả thầy Chu cũng khen nữa!”

Vương Phương Hân tròn to mắt, “Thầy Chu? Cậu nói Chu Mặc Hoài hả?”

“Đúng rồi!”

Vương Phương Hân nhất thời có hứng, hỏi nửa ngày, cuối cùng gan tị kết luận: “Cậu đừng thấy hiện tại cô ta đắc ý, ngày mốt Tiêu Duyệt Nhan đến, sự chú ý của mọi người nhất định sẽ không tập trung vào cô ta, người thích chơi nổi như Tang Doanh làm sao mà chịu được, đến lúc đó thế nào cũng có trò hay để xem, nếu có cơ hội, cậu liền nhân cơ hội xả giận!”

Vốn dĩ Tần Ngữ còn có ba phần biết ơn đối với việc Tang Doanh nói giúp cho mình ở trước mặt Dương Lâm, kết quả bị Vương Phương Hân nói qua nói lại, sự biết ơn đó đương nhiên không còn, lại còn thấy Tang Doanh đúng là không phúc hậu.

Đúng nhĩ, với nhân duyên của Tang Doanh, ở trong giới chắc chắn là đến một người bạn cũng không có, bản thân mình cảm ơn thì cũng cảm ơn rồi, còn

vì cái việc lông gà vỏ tỏi bé tí tạo là năm đó hai người cãi nhau mà xin lỗi cô ta nữa, kết quả Tang Doanh một chút tình cũ cũng không nhớ, đến chút chuyện nhỏ cũng không chịu giúp, người như vậy, quả thật không đáng để làm bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Ở bất kì quốc gia nào, công ty được đặt ở địa điểm nào và việc làm ăn có phát hay không luôn có quan hệ trực tiếp với nhau. Khách sạn Nguyên Phong nằm tại một địa điểm khá đẹp ở thủ đô, xung quanh là khu buôn bán, sầm uất nhộn nhịp, kẻ đến người đi, trước hết đã chiếm được địa lợi.

Khách sạn trên bốn sao ở thủ đô, về cơ bản thì giá cả dao động ở mức trên dưới một ngàn, nhưng khách sạn Nguyên Phong không chọn mô hình phát triển theo hướng khách sạn cao cấp, vẫn luôn giữ mức giá của khách sạn thương mại, hơn nữa hoàn cảnh lại tốt, cửa chính là đường tàu điện ngầm và bến xe buýt, vì vậy rất được những người từ nơi khác đến thủ đô để du lịch hay công tác ưa thích.

Nhà họ Lôi kinh doanh khách sạn này, tuy rằng khẳng định không đạt được trình độ nhà giàu đình cấp như Lục Hành, nhưng ở thủ đô được xem như nhà giàu bậc trung.

Tuy vậy Lôi Dịch không theo nghiệp cha, trái lại lúc thi đại học thi nộp hồ sơ vào học viện điện ảnh, học chuyên ngành biểu diễn, sau khi tốt nghiệp nhờ vào quan hệ của gia đình nhận một số vai nhỏ. Công ty cũng có lòng muốn lãng xê anh ta, thế nhưng tuy rằng đẹp trai, lại vẫn không nổi tiếng, có điều trong nhà cũng có tiền đủ khả năng để anh ta chơi như vậy.

Hợp lớp lần này, là Lôi Dịch dành ra một phòng tiệc của khách sạn Nguyên Phong để tổ chức tiệc tự chọn, chịu trách nhiệm tổ chức là lớp trưởng Đường Khả. Mấy năm qua mọi người đều có hướng đi riêng, liên hệ những người này mất không ít công sức của anh ta, Vương Phuong Hân giao thiệp rộng, cũng hỗ trợ liên hệ rất nhiều người, kể cả những người rời xa hội bạn học lâu ngày như Tần Ngữ và Tang Doanh.

Không chỉ có các bạn học cũ trong lớp tới mà còn có mấy giảng viên năm ấy cũng nhận lời mời tham dự. Có người đặc biệt làm ăn không tồi, như Đường Khả sau này lại học chuyên ngành đạo diễn, sau đó cũng đạo diễn mấy bộ phim, đạt được chút thành tựu, hiện nay cũng là đạo diễn mới nổi trong giới, có mấy người bạn giao hảo với anh ta trong ngành hôm nay cũng có mặt.

Hợp lớp hiện nay nói trắng ra là đó là buổi giao lưu giữa người với người, bạn học cũ nhiều năm không gặp tụ lại một chỗ, từ sự nghiệp so đến độ giàu, từ tình duyên so đến chồng vợ, có một bên khoe khoang thì một bên thêm muốn ghen tị căm tức, đương nhiên cũng không thiếu liều mạng tăng bốc. Ưu thế về gia thế ở thời đi học ngày xưa còn chưa rõ ràng, sau khi tốt nghiệp trở thành trụ cột lớn nhất trong sự nghiệp. Giống như Lôi Dịch vậy, tuy là không nổi, nhưng vẫn đang có người lãng xê, cũng không biết bao nhiêu bạn học hâm mộ anh ta đâu thai tốt.

Mùa này là thời điểm thủ đô nóng nhất. Ngày xưa người thế hệ trước lấy cái ghế mây, tìm một cây đại thụ trong sân nằm xuống, lập tức thời tiết nóng toàn bộ tiêu tan, nhưng mấy năm gần đây với sự nóng lên toàn cầu tăng, ô nhiễm môi trường cùng các nguyên nhân khác, hóng mát dưới bóng cây cũng không có tác dụng mấy. Dọc theo đường đi hơi nóng bốc lên, từ xa đã có thể cảm nhận được đường sá như bốc lên sương mù, khiến cho người ta hận không thể trốn vào trong nhà, một ngày hai mươi bốn giờ đều bất điều hòa.

Cũng không biết là ai đưa ra ý kiến độc như vậy, chọn thời gian tổ chức hợp mặt bạn học vào thời điểm này, một số bạn nữ trang điểm phải tranh thủ đi tàu điện ngầm hay bắt xe buýt tới, bảo đảm trước khi vào cửa còn phải tìm một chỗ trang điểm lại lần nữa.

Vương Phuong Hân với Tần Ngữ tới rất sớm, sau đó lần lượt không ít người tới, vài năm không gặp, ai nấy đều có chút ít xa lạ, trước tiên là từng người quen biết chào hỏi, hỏi thăm lại mấy chuyện trong lớp năm ấy, sau đó mới nói đến tình hình gần đây, nói chuyện công việc.

Cái nghề diễn viên này, làm diễn viên quần chúng còn dễ dàng một chút, càng lên cao lại càng khó, không phải ai cũng làm được, chịu đựng được sự chua chát ấy, nên sau khi tốt nghiệp, cũng có người ở lại trường làm giảng viên, có người dứt khoát đi đường vòng, làm quảng bá doanh nghiệp hoặc là người đại diện, trong nhà có tiền thì tự mình làm ăn kinh doanh. Bởi vì ít hay nhiều đều có chút liên quan tới ngành giải trí, do đó ba mươi mấy người bạn cùng lớp gần như đến đông đủ hết, ôn chuyện cũ đồng thời cũng nhân cơ hội này mở rộng mạng lưới quan hệ.

So qua sánh lại, Tần Ngữ thấy có lẽ mình thuộc tình trạng tệ hại nhất, nên không muốn nói gì, thường đi theo đằng sau Vương Phuong Hân, gặp được người quen hỏi han hai câu lại chuyển hướng sang người kế tiếp, không để họ có cơ hội hỏi thăm mình.

Vương Phuong Hân vội vàng phát danh thiếp cho bạn học cũ, cũng không rảnh quan tâm tới cô ta, Tần Ngữ cảm thấy Sâm panh, buồn bực sâu não đứng ở cạnh bàn dài, nhìn cảnh tượng náo nhiệt của Lôi Dịch và Đường Khả bên kia, có hơi khó chịu.

“Tần Ngữ?”

Đằng sau có người gọi cô ta, Tần Ngữ xoay người, thấy mặt người tới một hồi lâu mới kịp phản ứng.

“Trương Ninh Ninh?” Cô ta có chút không xác định.

“Đúng vậy!” Trương Ninh Ninh cười tươi như hoa, dắt một người đàn ông đi tới.

Tần Ngữ nhìn người đàn ông quen mặt bên cạnh cô ta, lập tức nhớ ra, Trương Ninh Ninh sau khi tốt nghiệp ở lại trường làm giảng viên, hai năm trước nghe nói đã kết hôn, ông xã chính là đạo diễn tiếng tăm Khương Thành Chí.

Nói đến cũng trùng hợp, bộ phim “Hán cung phong vân” lần trước Tang Doanh tham gia, vốn muốn để Khương Thành Chí làm đạo diễn, sau thì người ta không có lịch trống, bận quay một bộ phim khác, lúc này mới đổi người.

Cái giới này chính là như vậy, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dây mơ rễ má, tùy tiện cũng có thể có liên hệ với nhau.

Có thể trở thành đạo diễn nổi tiếng, tuổi đương nhiên không nhỏ, Khương Thành Chí ít nhất cũng bốn mươi mấy, không giữ sắc được như Chu Mặc Hoài, nhưng cũng đủ nam tính, cùng với Trương Ninh Ninh chính là chồng già vợ trẻ điển hình.

Trương Ninh Ninh tuy không xinh đẹp bằng Tiêu Duyệt Nhan hay Tang Doanh, nhưng cô ta lại có được gương mặt mẹ hiền vợ đảm, có ý vị rất đặc biệt, đa phần đàn ông có tuổi đều thích kiểu mẫu này nhất.

Chớp mắt trong đầu Tần Ngữ hiện ra thân phận của Khương Thành Chí, lấp ba lấp bấp: “Đạo, đạo diễn Khương, chào anh!”

Khương Thành Chí cẩn trọng gật gù đầu, coi như chào hỏi.

Trương Ninh Ninh cười nói: “Đã lâu không gặp Tần Ngữ, cậu kết hôn chưa?”

Năm xưa Trương Ninh Ninh ở phòng bên cạnh của Tần Ngữ và Tang Doanh.

Tần Ngữ cũng cười trả lời: “Vẫn chưa đâu, hai người dùng gì, Sâm panh không?”

Cô ta thuận tay cầm hai ly Sâm panh đưa cho hai người, trong lòng bàn tay thậm chí ra một ít mồ hôi.

Tên tuổi và lai lịch của Khương Thành Chí còn bày ra ở đó, cũng khó trách Tần Ngữ bị khản trương.

Trương Ninh Ninh còn chưa nhận Sâm panh, Khương Thành Chí đã nói với Trương Ninh Ninh: “Em là người đang có thai, chú ý một chút, không cần uống rượu.”

Sự quan tâm thể hiện hết thấy trong lời nói.

Trương Ninh Ninh hơi ngượng ngùng, nhìn anh ta cười.

Tần Ngữ giờ cái chén đờ tại chỗ, cũng không biết có còn muốn mời rượu hay không, rốt cục Trương Ninh Ninh cười nói với cô ta: “Tôi không uống, cảm ơn.”

“Không sao.” Tần Ngữ ý thức được nụ cười trên mặt mình hơi bị gượng, đang muốn nói thêm điều gì, bên kia đã có không ít bạn học phát hiện đạo diễn lớn Khương Thành Chí, vội vàng xúm tới hỏi han tặng bót, Tần Ngữ bất tri bất giác bị đẩy ra ngoài.

Cô ta nhìn Trương Ninh Ninh được bao quanh ở giữa mọi người, giống như sao quanh trăng sáng, trên mặt là nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, bỗng nhiên dâng lên một con nướu lòng trước giờ chưa từng có.

“Tiêu Duyệt Nhan đến kìa!”

Không biết ai lên tiếng đầu tiên, mọi người đều nhìn về phía cửa.

Là hoa hậu giảng đường năm đó của khoa biểu diễn thậm chí là toàn trường, Tiêu Duyệt Nhan đương nhiên là có vẻ đẹp không nhường ai, đến bây giờ rất nhiều nam sinh còn nhớ rõ, quang cảnh năm ấy Tiêu Duyệt Nhan một thân váy trắng, tóc dài tung bay, ôm sách đi trong sân trường.

Sau đó bên người bông hoa đẹp này có thêm Lôi Dịch, về sau hai người đều vào làng giải trí, nhưng Tiêu Duyệt Nhan phát triển tốt hơn rất nhiều so với Lôi Dịch, thù lao đóng phim hiện giờ đã gần tiếp cận mức hàng đầu, tuy rằng diễn xuất của cô ta bị rất nhiều người gạch đá là vĩnh viễn chỉ có một biểu tình, nhưng đồng thời cũng có được rất nhiều fan.

Tuy tất cả mọi người là bạn học, nhưng sau khi tốt nghiệp ai cũng gặp được những cơ may khác nhau, ngoại trừ bạn rất thân của hai người, những người khác không ai biết Tiêu Duyệt Nhan và Lôi Dịch đến cùng có chia tay hay không.

Bây giờ nhìn thấy, đi chung với Tiêu Duyệt Nhan còn có một người đàn ông, trên mặt chỉ thiếu điều không viết ba chữ “Cao giàu bảnh”, đối lập với Lôi Dịch cô đơn chiếc bóng, bất chợt đều có cảm giác hiểu mà không nói.

Cho dù trong lòng nghĩ như thế nào, Lôi Dịch cũng như không có việc gì tiến tới tiếp đón Tiêu Duyệt Nhan.

Nói đến tình trạng hiện tại, trong đám nữ sinh thì đương nhiên Tiêu Duyệt Nhan và Trương Ninh Ninh trở thành nơi tập trung sự chú ý của mọi người lần này, một người là sự nghiệp thành công, một người thì lấy được một ông chồng tốt.

Rất nhanh, mấy người Tiêu Duyệt Nhan, Trương Ninh Ninh, Khương Thành Chí, Đường Khả tạo thành một hội nhỏ, chung quanh đứng không ít bạn học, Khương Thành Chí vốn không cần xã giao với những người này, nhưng vì thể diện của vợ yêu nên vẫn phải hạ mình, lại càng khiến đám nữ sinh thầm ghen tị Trương Ninh Ninh thật là tốt số.

Vương Phương Hân cũng sáp lại một hồi, quay người trở lại bên người Tần Ngữ vẫn đứng ở ngoài này giờ, “Tang Doanh sao còn chưa tới, cậu chưa nói địa chỉ cho cô ta à?”

Tần Ngữ cũng thấy lạ: “Có mà, nói rồi, cửa khách sạn Nguyên Phong cũng có hướng dẫn nữa!”

Vương Phương Hân bĩu môi: “Chắc không phải nghe nói Tiêu Duyệt Nhan có mặt nên hết hồn đấy chứ? Tôi thấy khả năng này có lẽ khá lớn, cô ta sao có thể so với Tiêu Duyệt Nhan được, vốn bị quy tắc ngầm nên mới lên đời còn gì!”

Nói trắng ra là, Vương Phương Hân chưa chắc đã thích Tiêu Duyệt Nhan, cũng không phải khinh thường quy tắc ngầm giới giải trí, chẳng qua dùng lời nói để trút ra cho đã thôi.

Tần Ngữ không nói chuyện, vừa này cũng có không ít người hỏi Tang Doanh, ai cũng một bộ mặt hóng hớt, đổi lại trước kia cô ta có thể sẽ nói giúp Tang Doanh mấy câu, nhưng bây giờ thì không.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ngoài cửa xuất hiện một vệt bóng trắng, càng đi càng gần, Vương Phương Hân đầu tiên là sùng sốt, sau đó a một tiếng: “Đến rồi!”

Tần Ngữ quay đầu nhìn lại, liền thấy Tang Doanh bước đến, cũng mặc bộ váy giống như bộ trên người Tiêu Duyệt Nhan.

Vương Phương Hân lớn tiếng la lên: “Tang Doanh, cậu đứng hàng với Tiêu Duyệt Nhan!”

Theo tiếng la của cô ta, mọi người quay đầu nhìn qua đây, nhìn Tang Doanh, lại đưa ánh mắt sang Tiêu Duyệt Nhan.

Thật đúng là giống nhau như đúc.

Cứ như vậy, mọi người tránh không được đem hai người ra so sánh.

Nói thật thì, ngũ quan của Tiêu Duyệt Nhan rất đẹp, nếu không năm đó cũng không trở thành người tình trong mộng rất nhiều chàng trai, bộ váy trắng cao quý phiêu dật cũng rất tôn cô ta lên, nếu như bị không so sánh với Tang Doanh thì không thể nghi ngờ là hoàn mỹ.

Tang Doanh lại mặc bộ váy này ra một ý vị khác, không phải loại cảm giác không ăn khối lửa trần gian như Tiêu Duyệt Nhan, mà giống một cô công chúa tôn quý, đáng đi tào nhả, thanh lịch bình thản.

Tần Ngữ vô ý nhìn đến nét kinh diễm trong mắt Lôi Dịch, lại càng thấy đáng lòng hơn.

Đường Khả là lớp trưởng, lại là người tổ chức, sợ không khí vì chuyện này mà không thoải mái, vội đi tới, “Tang Doanh, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi chứ?”

Tang Doanh nhìn anh ta nửa ngày, từ trong trí nhớ tìm ra người này. “Lớp trưởng, rất vui được gặp cậu.”

Đường Khả cười nói: “Đều là bạn học cũ cả, cậu không cần quá gò bó, muốn ăn gì thì cứ tự lấy nhé.”

Tang Doanh gật đầu.

Thật ra cách ăn diện thế này của cô, thật sự là đẹp đến rung động lòng người, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, hướng chỉ là đàn ông ngắm phụ nữ, Đường Khả không rời đi ngay mà hàn huyên thêm mấy câu với cô. “Gần đây đang bận gì, tôi nghe nói cậu nhận bộ Hán cung có Chu Mặc Hoài đóng chính?”

Đường Khả không phải loại hình tuần tú, nhưng dù gì mọi người đều xuất thân từ diễn viên, sao có thể xấu xí được, nói chuyện lại nho nhã, cảm nhận của Tang Doanh về anh ta cũng không tệ lắm.

Lôi Dịch bên kia không biết thế nào cũng tụ lại, ba người trò chuyện với nhau, không ngờ lại khá hợp cạ.

Đường Khả nói: “Đến đây nào, bọn tôi giới thiệu mấy bạn học cũ cho cậu, xem chừng cậu đã lâu không gặp, cũng sắp quên hết rồi ấy chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Tang Doanh không có hứng qua đó, cô cười cười: “Các cậu cứ đi trước đi, tôi đi ăn chút gì đã.”

Một người ở trong tình huống giàu sự từng trải, đối phương có thiện ý hay không, rất dễ để nhìn ra.

Trí nhớ của thân thể này về các bạn học trong lớp có ấn tượng không sâu sắc, hơn nữa cơ bản đều không có cảm tình gì, bởi vì ‘Tang Doanh’ kia cảm thấy Tiêu Duyệt Nhan chẳng qua trội hơn về mặt gia thế, cho nên tất cả mọi người đều thích cô ta. Năm ấy cho dù là bình bầu cán bộ hay là báo cáo thành quả học tập bằng hình thức biểu diễn, chỉ cần có Tiêu Duyệt Nhan, dù cô có cố gắng thế nào, ánh mắt của người khác cũng sẽ không dừng lại trên người cô.

Tuy rằng Tang Doanh giữ lại cái nhìn của nguyên chủ đối với bạn học cũ, cũng không bị điều này ảnh hưởng, cô luôn có tiêu chuẩn nhìn người của riêng mình.

Giao lưu ngang hàng được thành lập trên cơ sở đôi bên đều cùng chung mong muốn, nếu một bên không muốn, mà còn hấp tấp đi giao lưu với đối phương, thì là nịnh bợ.

Ví dụ như hiện tại, đám người Tiêu Duyệt Nhan và Trương Ninh Ninh mà Đường Khả muốn giới thiệu cho cô, đã tạo thành một cái hội nhỏ, trung tâm của hội này là Khương Thành Chí, vì thế đề tài của mọi người tất nhiên đều không rời anh ta, không cần phải tiến đến góp đủ số, chuyện này với tình hình giao thiệp cùng Chu Mặc Hoài hay Lục Hành, là hoàn toàn khác nhau.

Đường Khả nhìn theo bóng dáng cô, nhún vai với Lôi Dịch: “Cô ấy cũng thay đổi rất nhiều.”

Lôi Dịch thờ dãi: “Đã nhiều năm, ai có thể không thay đổi chứ?”

Đường Khả không biết anh ta cảm thán thời gian, hay là cảm thán Tiêu Duyệt Nhan, sợ đụng tới vết sẹo của anh ta, cũng không dám hỏi lại, vội chuyển đề tài.

Bánh kem xoài (nhìn ngon vật vã)

Tang Doanh đi đến chỗ bàn dài bày điểm tâm, ánh mắt lướt qua một loạt những chiếc bánh rực rỡ màu sắc, hình dạng khác nhau, chọn lấy một chiếc bánh nhỏ hình sao biển bên cạnh và bánh ga tô rau câu anh đào ở giữa, lại gấp một miếng bánh kem xoài, cảm thấy thỏa mãn bụng đĩa chuẩn bị tìm chỗ ngồi xuống từ từ nhâm nhi, tiện thể xem trò vui.

Bánh anh đào

Bên kia Vương Phương Hân thấy Tang Doanh sắp đi, vội vàng chọc chọc Tần Ngữ: “Không phải cậu nói muốn cho cô ta xấu mặt sao?”

Tần Ngữ không nói, trên mặt lộ rõ vẻ do dự.

Vương Phương Hân lắc đầu, dùng giọng điệu cảm khái nói: “Không phải tôi nói chứ, cậu cũng quá thiện lương đi, cô đã đối xử với cậu như vậy, cậu còn xem cô ta là bạn bè!”

Trên đời có một loại người như vậy, giật giây người khác ra tay, đối chính họ mà nói chưa hẳn đã có chỗ tốt gì, nhưng bọn họ lại chuyên môn thích làm loại chuyện hại người không lợi mình này, hơn nữa còn làm không biết mệt.

Tần Ngữ cắn răng, đột nhiên nói: “Tang Doanh, sao không thấy Lục Hành đưa bạn đến đây?”

Giọng cô ta không nhỏ, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người lại đây.

Tang Doanh xoay người, nhìn Tần Ngữ một hồi lâu, biểu tình như cười như không.

Qua vài giây, mới nghe thấy Tang Doanh nói: “Tôi bắt xe tới.”

Tần Ngữ bị ánh mắt ấy của cô nhìn có chút chột dạ, lập tức quên mất tiếp theo mình định nói gì.

Vương Phương Hân thầm hận cô ta vô dụng, bất đắc dĩ tự mình ra trận, khẽ mỉm cười nói: “Tuần trước hình như tôi còn nhìn thấy cậu đi chung với cậu Lục cơ mà, Tang Doanh, ở đây đều là bạn học cũ cả, có chuyện vui đừng quên cho bọn tôi biết đó!”

Đường Khả vội vàng hoà giải: “Giờ ở kinh thành có ngày nào mà không kẹt xe chứ, mới này tôi có ý không lái xe, đi xe buýt tới đây đó!”

Trực tiếp bỏ qua lời nói của Vương Phương Hân.

Nói đến giao thông thủ đô, chẳng có mấy ai là không phàn nàn, mấy người bạn học cũ bên cạnh cũng phụ họa theo, mọi người anh một câu tôi một lời, đề tài rất nhanh kéo đến chỗ khác.

Trương Ninh Ninh đứng ở bên kia, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Vương Phương Hân, mỉm môi cười, quay đầu nói với Tiêu Duyệt Nhan: “Vẫn là cậu mặc

bộ váy này đẹp.”

Không chỉ tên nói họ, rồi lại đem hai người quần lại với nhau, dường như mỗi người lẫn lộn một vòng ngoài xã hội rồi, ngay cả lời nói giữa bạn học cũ với nhau, đều phải suy nghĩ trước một lúc, mới có thể hiểu được ẩn ý trong đó.

Tiêu Duyệt Nhan không tiếp lời, trên mặt cô ta vẫn lộ vẻ tươi cười điềm đạm nhàn nhạt, kết hợp với gương mặt được ông trời ưu ái kia, đến cả Trương Ninh Ninh không thừa nhận cũng không được, cô ta quả thật rất đẹp.

Một diễn viên nữ muốn nổi tiếng, tuy nói diễn xuất rất quan trọng, nhưng nếu như không có vẻ đẹp hơn người, muốn bước lên đỉnh, càng phải trả giá nhiều gian khổ hơn, cho nên dù cho diễn xuất hiện nay của Tiêu Duyệt Nhan vẫn không thể xem là quá tốt, chỉ bằng khuôn mặt này của cô ta, cũng đủ khiến người ta khắc sâu ấn tượng trên màn ảnh.

Còn Khương Thành Chí đi cùng vợ tới, vừa nhìn thấy Tiêu Duyệt Nhan, liền quyết định để cô ta vào vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh tiếp theo của mình, đúng lúc có một bộ phim diễn viên nam đóng chính, vai nữ đều không phải chủ đạo, cho nên diễn xuất chỉ là thứ yếu, nhưng có gương mặt như Tiêu Duyệt Nhan, cũng có thể làm bộ phim rạng rỡ không ít.

Có loại chuyện tốt như vậy, Tiêu Duyệt Nhan đương nhiên đồng ý ngay lập tức, bản thân cô ta hiện giờ mặc dù có tiếng tăm nhất định, nhưng còn xa mới đạt tới cấp bậc đại minh tinh, có thể đóng phim điện ảnh của Khương Thành Chí, đó cũng là một loại cơ hội và vinh dự.

Bất kể ai phát hiện quần áo người khác đụng hàng với mình, xem chừng tâm tình cũng không tốt mấy, huống chi nhỏ đó bắt đầu từ thời đại học đã đối đầu với mình khắp nơi, rất khó nói có phải đã sớm ỉm mưu từ trước hay không.

Tuy vậy ít nhất trên mặt Tiêu Duyệt Nhan cũng không hề biểu hiện ra cảm xúc khó chịu, một lúc sau khi Trương Ninh Ninh nói xong câu nói đó, cô ta đi về phía Tang Doanh.

Vương Phương Hân là người đầu tiên chú ý tới hành động của Tiêu Duyệt Nhan, cô ta kìm nén tâm trạng hưng phấn chờ xem kịch vui.

Ai ngờ Tiêu Duyệt Nhan đi qua đó, chỉ nói với Tang Doanh một câu.

“Doanh Doanh, váy của cậu đẹp lắm”

Tang Doanh nhìn mấy cái bánh còn nguyên chưa động đến trên đĩa, và khoảng cách này giờ chưa đi được mấy bước của mình, bắt đắc dĩ thờ dài, trả lời: “Tôi cũng thấy vậy.”

“...” Đây hoàn toàn không phải kiểu trả lời của người bình thường, làm sao Tiêu Duyệt Nhan có thể đỡ được?

“Ha ha...” Cô ta rất vất vả mới tìm lại được tiếng nói của mình: “Nghe nói cậu nhận bộ “Tình sử Thanh Thái Tông” à?”

“Phải.” Tang Doanh nói.

Lúc Tiêu Duyệt Nhan cười lên, hai bên má có hai cái lúm đồng tiền thật sâu: “Thật tốt quá, tôi cũng có vai diễn trong đó, đến lúc đó chúng ta có thể diễn chung với nhau!”

Lúc này Tiêu Duyệt Nhan qua đây chủ động nói chuyện cùng Tang Doanh, rất có ý tứ gặp nhau cười một tiếng xóa hết oán thù, chung quanh không ít người đều vênh tai, sợ bỏ lỡ trò hay.

Trương Ninh Ninh cũng đã đi tới, nói đùa: “Duyệt Nhan, cậu đóng vai nào trong đó vậy, chẳng lẽ là hoàng hậu sao?”

Tiêu Duyệt Nhan có chút ngượng ngùng: “Không phải, là Trang phi.”

Đường Khả từng nghe sơ qua về bộ phim này, bởi vì bên đầu tư bỏ rất nhiều công sức ở khâu quảng bá, phim còn chưa ghi hình đã bắt đầu quảng bá rồi. “À, tuy rằng vai nam số một là Thanh Thái Tông, nhưng Trang phi mới là vai nữ một.”

Bên cạnh có người nịnh hót nói: “Với diễn xuất của Duyệt Nhan, nữ chính còn ai vào đây nữa!”

Vương Phương Hân bỗng nhiên hỏi: “Tang Doanh, vậy còn cậu, cậu đóng vai gì trong phim?”

Xem ra hôm nay mình hoàn toàn không có duyên với mấy cái bánh này rồi, Tang Doanh đặt đĩa xuống, miễn cho bụng mới tay.

“Ô Lan.”

“Vậy là ai, tên của hoàng hậu hả?” Người không biết hỏi.

Tiêu Duyệt Nhan nhẹ nhàng á một tiếng: “Tôi tưởng cậu đóng phúc tấn của Đa Nhĩ Cổn hay hoàng hậu chứ!” (Phúc tấn: nghĩa là Phu nhân, tại Thanh triều thì Phúc tấn là chính thất của những Bối lặc, Quận vương, Thân vương, và cả những Quý tộc trong Bát Kỳ Mãn Châu)

Trên mặt lộ vẻ xin lỗi, vì mình nhắc tới đề tài này rồi sau đó hỏi hân.

Người khác vừa nghe là hiểu ngay, “Ô Lan” này chắc chắn là nhân vật nhỏ xíu còn không bằng vai nữ số ba nữa.

Vương Phương Hân có ý hỏi: “Duyệt Nhan, Ô Lan trong phim là nhân vật nào vậy, tôi cứ tưởng là tên gọi khác của Đại Ngọc Nhi hay Tiểu Ngọc Nhi cơ đấy!”

Tiêu Duyệt Nhan do dự trong chốc lát, đang muốn nói gì, chợt nghe Tang Doanh chậm rãi lên tiếng: “Danh xưng Đại Ngọc Nhi và Tiểu Ngọc Nhi không tồn tại trong lịch sử, chỉ là người đời sau hư cấu ra mà thôi, lời nói không kiến thức như vậy, nói trước mặt bạn học cũ bọn tôi thì thôi, đi ra ngoài cũng đừng nói mình xuất thân ngành biểu diễn, sẽ bị người ta cười vô mặt đó, biết không?”

Con hồ không phát uy, khi tôi là Lục nhị thiếu chắc.

Vương Phương Hân bị cô nói một phen làm mặt mày lúc trắng lúc xanh, có chút không đỡ được, Đường Khả số khổ đành phải tiếp tục bắt đầu hoà giải: “Được rồi được rồi, mọi người ăn uống gì đi nào, đồ ở đây rất được đó, Lôi Dịch, lát nữa tôi ăn không hết có thể đóng gói đem về không?”

Lôi Dịch cũng nói đùa với anh ta: “Đương nhiên có thể chứ, cậu là lớp trưởng cơ mà, đãi ngộ đặc biệt.”

Nhờ hai người bọn họ pha trò một hồi, bầu không khí lập tức được làm dịu đi rất nhiều.

Tang Doanh nghĩ thầm rốt cục mình đã có thể sùng hạnh mấy cái bánh ngọt này, lười nói chuyện tiếp với bọn họ, trực tiếp bụng đĩa muốn rời đi.

Bên kia Tần Ngữ ‘ái da’ một tiếng, thân thể mất tự chủ đổ về phía trước.

Lúc Tang Doanh vừa thoáng thấy Tần Ngữ sắp nhào tới, cũng đã linh hoạt né qua một bên.

Kết quả Lôi Dịch đứng bên trái Tang Doanh bất hạnh bị dính chương, anh ta hét lên một tiếng thảm thiết, áo somi màu trắng bị hất một mảng cà phê lớn, lại còn là cà phê nóng nữa.

Đường Khả sợ chết khiếp, “Cậu không sao chứ, tôi đưa cậu đi bệnh viện!”

“Không có gì, các cậu cứ chơi đi!” Lôi Dịch đánh giá không phải quá nghiêm trọng, nhin đau cau mày rồi đi trước bôi thuốc thay đồ, may mà khách sạn của nhà mình, khá tiện.

Mặt mũi Tần Ngữ lập tức trắng bệch, lắp bắp nói: “Phải, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu, do đằng sau có người đụng tôi...”

Cô ta quay đầu lại, sao còn có ai chứ, Lôi Dịch bị cô ta hất trúng cũng đã đi xa, không nghe thấy cô ta xin lỗi.

Tần Ngữ vội vàng giải thích với những người khác: “Ngại quá, vừa rồi tôi thật sự không cố ý!”

Vương Phương Hân thở dài: “Sao cậu lại bất cẩn như vậy chứ!”

Trương Ninh Ninh cười cười, không nói gì, xoay người đi tìm chồng.

Tiêu Duyệt Nhan ôn nhu nói: “Tôi nghĩ cậu vẫn nên tự mình nói lời xin lỗi với Lôi Dịch thì tốt hơn, cậu ấy sẽ không trách cậu.”

Những người khác cũng ít nhiều an ủi cô ta một chút, dù sao nói hai câu lời hay cũng không mất tiền.

Tần Ngữ cuối cùng thoáng bình tĩnh, không còn cảm thấy lúng túng như vậy.

Tang Doanh ngồi tại cái bàn cách đó không xa, ăn uống xem trò hay, đòi người thế là viên mãn.

Giữa ban ngày ban mặt, có hai người lần mò tiến vào cửa chính khách sạn Nguyên Phong.

Bảo vệ thấy đối phương ăn mặc không phải hạng xoàng nhưng lại hành động lén lút, phân vân rốt cuộc có nên đi tới hỏi thăm một chút không.

Một phút phân vân, hai người cũng đã biến mất trong tầm mắt anh ta.

Lục Hành cá giận nói: “Cậu làm cái quái gì đấy, tới thì đã tới rồi, lén lút làm chi vậy!”

“Còn không phải tôi sợ Tang Doanh biết được sẽ mất hứng hay sao, cô ấy chắc chắn không hy vọng chúng ta đến, dù sao tôi rãnh cũng là rãnh, coi như tới cô động cho chị tôi, ” Trương Gia Hồng lo đến, “Nếu cậu không vui, có thể đi về!”

Lục Hành lẩm bẩm: “Cũng không phải chị ruột, còn gọi thân thiết như vậy!”

“Ôi, cậu Lục này, cậu trưng cái bản mặt này ra cho ai coi hả, tôi có chị cậu quản được sao, khó chịu thì cần tôi đi cần tôi nè, tôi biết rồi, cậu thích chị tôi phải không? Ày đáng tiếc ha, người ta chắc chắn chừng mất cậu, tắm rửa rồi đi ngủ sớm chút đi nhé!” Trương Gia Hồng dương dương đắc chí.

“Tôi để ý cô ta? Cho tôi còn không thèm nữa là!”

“Ồ, vậy cậu thề đi, nếu cậu nói dối, thì anh họ và em họ cậu đều yêu cậu, trình diễn một màn tình ái bất luân cảm động trời đất xúc động lòng người.”

“... Vì sao tôi phải làm cái trò thề thốt nhảm chán đó?”

“Bởi vì có con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga...”

Hai người vừa đi vừa đấu võ mồm, mục tiêu còn chưa tìm được, trong tổ chức đã bắt đầu nội chiến.

Cửa chính phòng tiệc đang mở ra, lục tục còn có bạn học cũ cùng người nhà tới, bữa tiệc càng ngày càng náo nhiệt, tuy nhiên lúc hai người xuất hiện ở cửa, vẫn hấp dẫn không ít ánh nhìn —— không phải vì bọn họ có vẻ ngoài đẹp trai, mà là hai người kia ăn mặc rất là ‘màu’.

Quần tây dài, ở trên là áo sơ mi hoa dài tay, tay áo được xắn lên một nửa, lộ ra ngoài cổ tay đeo đồng hồ đập vào mắt sợ người khác không biết là Vacheron Constantin phiên bản giới hạn.

Nói là dung tục thì cũng không hẳn là dung tục, nhưng ăn mặc như vậy, trên đầu cứ như viết năm chữ to mà ai cũng biết: ‘Bọn tôi rất có tiền’.

Trương Gia Hồng thích chơi cổ phiếu đầu tư trong giới giải trí không tính xa lạ, thích cặp sao nữ lên bản tin giải trí Lục Hành cũng chẳng lạ gì, ít nhất có nhiều người nhận ra bọn họ ngay lập tức.

“Cậu Trương, cậu Lục, sao hai vị lại tới đây?” Khương Thành Chí cười chào hỏi.

Đừng thấy Khương Thành Chí ghê gớm như vậy, có câu võ quyết dày có móng tay nhọn, là đạo diễn, nếu muốn có phim điện ảnh đầu tư chế tác khủng để làm, thì không thể thiếu những kẻ tiền như nước, tỷ như hai vị trước mặt đây.

Khương Thành Chí tới chào hỏi đã tỏ rõ thân phận của Trương Gia Hồng và Lục Hành không phải vừa, mọi người đều nhìn sang. Những người ở trong giới có mấy phần địa vị như cỡ Đường Khả với Tiêu Duyệt Nhan, tất nhiên cũng đi qua hỏi han, những người khác muốn đến gần cũng chẳng có mặt mũi nào, còn Vương Phương Hân vài lần định mở miệng, nhưng người ta cũng không phản ứng gì tới cô ta.

Trương Gia Hồng cũng ‘mặt người dạ thú’ cười nói: “À, cậu Lục đi theo tôi tới tìm chị tôi.”

Tất cả mọi người rất giật mình, Khương Thành Chí thấy lạ hỏi: “Theo tôi được biết, cậu Trương hình như là con một nhỉ?”

“Đúng rồi, chị nuôi tôi mới kết nghĩa, ba mẹ tôi cũng đã gặp qua.” Câu sau cùng thuần túy là Trương thiếu gia tự biên tự diễn thêm vào.

Anh ta vừa nói vừa mắt xem bốn phương tai nghe tám hướng, rất nhanh phát hiện Tang Doanh đang ngồi ở cạnh bàn ăn bánh kem xoài trong đám người, mắt sáng long lanh, giọng nói có thể so với bác gái ngoài chợ. “Chị, em tới đón chị nè!”

Tang Doanh nhìn Trương Gia Hồng phe phẩy cái đuôi vui vẻ chạy tới: “...”

Vương Phương Hân nhìn nhìn Lục Hành, lại nhìn nhìn Trương Gia Hồng, căn bản không tin hai người thật là chị em gì, trên mặt lộ ra nụ cười mờ ám “Cậu Lục, Tang Doanh không thể nào là chị gái của cậu Trương kia đâu nhỉ?”

Lục Hành liếc cô ta một cái, mỉa mai nói: “Cô ấy không phải, không lẽ là cô chắc?”

Mặt Vương Phương Hân nháy mắt từ trắng đỏ sang đỏ, đỏ tới độ khiến người ta lo sẽ bị rỉ ra máu tới nơi.

Lục Hành độc mồm chiến lần nào bại lần đó rốt cục thắng người khác một lần, hoàn toàn đắc ý kiêu ngạo rời đi.

Tang Doanh ăn uống no nê, lau miệng, “Các anh đến đây làm gì?”

Trương Gia Hồng nói: “Đầu bếp chị cần đã tìm tới, bọn em cũng chọn được chỗ rồi, chị cùng đi xem đi.”

Tang Doanh có hứng với chuyện này hơn so với vụ họp lớp, nghe vậy đồng ý.

Trước khi đi, Trương Gia Hồng không quên kéo Tang Doanh, lần nữa giới thiệu quan hệ của bọn họ với bạn học của cô.

“Đây là chị tôi, đã chính thức thừa nhận kết nghĩa, người Hồng Kông chúng tôi rất coi trọng kết nghĩa, ba mẹ tôi cũng rất thích chị, bình thường chiều cố nhiều một chút dùm tôi.”

Ngụ ý, đây là người tôi nâng đỡ, ai muốn bắt nạt thì phải suy nghĩ trước.

Khương Thành Chí thấy bọn họ sắp đi, bỗng gọi Tang Doanh lại: “Tôi có dự định quay một bộ phim điện ảnh mới, không biết cô Tang có hứng thú tham gia không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Lời này vừa nói ra, trừ ba người Tang Doanh, Lục Hành và Trương Gia Hồng, những người khác đều giật mình không nhẹ.

Khương Thành Chí là ai? Nếu chia đạo diễn thành ba hạng như diễn viên, Đường Khả được phong hạng hai, vậy Khương Thành Chí chính là hạng nhất tuyệt đối, ông lớn trong giới đạo diễn.

Anh ta vốn xuất thân từ diễn viên, năm hai mươi tuổi, vì mãi không nổi tiếng, tức quá đổi nghề qua làm đạo diễn, sự chuyển đổi này không ngờ khiến anh ta đổi ra mùa xuân luôn. Những năm gần đây, Khương Thành Chí tổng cộng đạo diễn mười bảy phim điện ảnh, trong đó ba phim đạt được giải thưởng lớn quốc tế, trong đó lại có một bộ doanh thu phòng vé vượt mốc sáu tỷ, trở thành một trong top mười phim điện ảnh trong nước có doanh thu cao nhất từ trước tới nay.

Phải biết rằng một đạo diễn có tên tuổi lớn hay không, không chỉ được quyết định bởi phim của anh ta có thể lấy được giải hay không, được giải thưởng chính là chứng minh phim của anh có tính nghệ thuật, có nội hàm, nhưng chỉ vậy thôi chưa đủ.

Nghệ thuật không phải là đại chúng, khán giả đi coi phim, anh trái lại làm một bộ thâm ảo y như “Chu Dịch” để họ suy nghĩ ngẫm cứu, vậy nội hàm thì đủ đó, nhưng doanh thu tuyệt đối thảm bại, cho nên doanh thu phòng vé cũng là một nhân tố trọng yếu chứng minh thực lực của một đạo diễn. (Chu Dịch là tác phẩm kinh điển sau Liên Sơn, Quy Tàng, Kinh Dịch, là cơ sở của khoa học dự đoán, khoa học thông tin, ra đời từ vũ trụ quan đối lập thống nhất, là phương pháp luận của chủ nghĩa duy vật biện chứng, chỉ rõ quy luật và quy tắc phát triển, biến hóa của các sự vật trong vũ trụ.)

Lúc Khương Thành Chí mới làm đạo diễn, vốn đi theo hướng nội hàm, sau lại phát hiện như vậy không được, cho nên cũng bắt đầu chuyển hướng sang tấn công phòng vé, chế tác hoành tráng, ngôi sao hàng đầu, rưới chút máu chó, thêm chút hài hước, lại cho vào chút gì đó khiến người ta suy nghĩ sâu xa, doanh thu phòng vé cũng tăng lên ngay.

Hiện giờ một bộ phim ra mắt, khán giả quan tâm tới tên của Khương Thành Chí trước tiên, cho dù không thấy hứng thú mấy với phần giới thiệu về bộ phim, cũng sẽ có tâm lý vào xem thử một lần, đây chính là sự bảo đảm cho phòng vé ở một mức độ nhất định.

Thế nên dù cho Khương Thành Chí lớn tuổi chút xíu, lại từng ly hôn, khi Trương Ninh Ninh gả cho anh ta, vẫn được rất nhiều phụ nữ hâm mộ. Một đạo diễn nổi danh như vậy, vừa có tài lại vừa có tiền, so với đám nhà giàu đời hai quần là áo lượt thì ngon hơn chán.

Khương Thành Chí rất tự cao, thường sẽ không chủ động mời người khác đóng phim điện ảnh, hướng chỉ Tang Doanh chỉ là diễn viên hạng ba không tên không tuổi, trong nhất thời rất nhiều ánh mắt đều tập trung lên người Tang Doanh, Vương Phương Hân thì hận không chịu được, dựa vào cái gì mà số cô à này hèn vậy?

Trương Gia Hồng nửa giỡn nửa thật nói: “Khương đạo cho vai nào vậy, không thể lấy mấy vai vợ vắn đề qua loa bọn tôi được đâu!”

Khương Thành Chí cười nói: “Có cậu Trương ở đây, tôi sao dám, tới lúc đó đưa kịch bản đến, cô Tang xem thử có hứng thú không rồi tính sau!”

“Vậy cảm ơn Khương đạo.” Tang Doanh nở nụ cười nhẹ, không lộ vẻ ham muốn, chỉ vì cô thật sự không mặn mà gì với công việc này, xem như nghề tay trái kiếm chút tiền tiêu vặt là được rồi.

Nhìn bóng dáng ba người rời đi, Trương Ninh Ninh hơi ghen tuông hỏi: “Sao tự dưng anh lại coi trọng cô ta quá vậy? Em thấy diễn xuất của cô ta cũng thường thôi mà.”

Khương Thành Chí nói: “Anh chỉ là cho đám cậu Trương mặt mũi thôi, em có từng thấy mấy tay chơi này để bụng đến đàn bà họ bao nuôi như vậy bao giờ chưa, còn tự mình tới một chuyến, có thể thấy rằng địa vị của Tang Doanh cũng không phải bình thường, có thể thông qua cô ta, đáp mối hai nhà Trương, Lục ở Hồng Kông cũng tốt.”

Anh ta còn nửa câu sau chưa nói ra, làng giải trí Hồng Kông có quy tắc riêng của nó, không quá giống ở đại lục, Trương gia và Lục gia dù sao cũng là thế gia danh môn Hồng Kông, liên hệ nhiều hơn, về sau muốn làm việc cũng dễ dàng.

Trương Ninh Ninh khó hiểu: “Trương Gia Hồng thì thôi không nói, nghe nói Lục Hành đến cả chuyện làm ăn của nhà họ Lục còn không dính vào, có thể giúp gì được cho anh chứ?”

Khương Thành Chí nhìn cô vợ trẻ nhỏ hơn mình nhiều tuổi, lại nhớ tới người vợ trước thông minh lý trí, luôn luôn hiểu được ý mình mà không cần nhiều lời, khẽ thở dài một hơi: “Chúng ta làm người phải đi một bước nhìn mười bước, ai biết sau này anh có thể phát lên hay không, dù sao đó cũng không phải vai diễn quan trọng gì, anh bán cho bọn họ một ân tình chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, nói không chừng tương lai có thể dùng tới.”

Ba người rời khỏi khách sạn Nguyên Phong, Trương Gia Hồng bắt đầu tranh công: “Em biểu hiện thế nào, giúp chị xả giận đúng không, đám người kia vừa nhìn biết ngay là mắt chó thấy người thấp.”

Tang Doanh liếc Lục Hành một cái, “Xả giận phải là hai người mới đúng chứ?”

Trương Gia Hồng: “Ặc, cậu ta là tay sai của em, đừng quan tâm đến cậu ta làm gì.”

Lục Hành: “...”

Tang Doanh ăn mặc như vậy, ra khách sạn rất gây sự chú ý, hơn nữa khí chất của cô vốn xuất chúng, ai cũng tưởng cô nàng là ngôi sao lớn nào đó, cứ ngoái đầu lại mãi.

Lục Hành đang muốn nói gì, chỉ thấy Trương Gia Hồng huyt sáo, trơ mặt thốt ra nói: “Hôm nay chị ăn vận rất được đó nha, dù sao chị cũng chưa tới Hồng Kông gặp ba mẹ em, thật ra cũng có thể thêm vào ‘chị em’ chữ ‘mối tình’, thành ‘mối tình chị em’ luôn!”

Tang Doanh thản nhiên nói “Tôi thấy không phải họ đang nhìn tôi, mà là đang đồng tình chúng ta.”

Lục Hành bị cô bầy suốt, trực giác là không phải lời hay, liền ngậm mồm cho chắc, chỉ có Trương Gia Hồng còn chưa kịp phản ứng, ngu ngơ nhảy vào.

“Đồng tình chúng ta cái gì?”

“Đồng tình nhân quang của tôi, khẩu vị của cậu.”

“... Trước khi bọn này xuất hiện, đối tượng khi dễ của chị là ai?” Nói tới cũng kỳ, người như Trương Gia Hồng, Lục Hành, tính tình cũng không thể xem là tốt lành gì, nhưng trước mặt Tang Doanh, họ hoàn toàn không phát câu nổi, bị áp bức gắt gao, đúng là ứng với câu nói: trời sinh vạn vật, vật này hàng phục vật khác.

Tang Doanh: “Người đại diện của tôi.”

Trương Gia Hồng: “Tôi thật đồng tình với anh ta.”

Tang Doanh: “Vậy bây giờ cậu có thể đồng tình với chính mình.”

Trương Gia Hồng: “...”

Lục Hành bỗng cảm thấy thật thích.

Ba người đi đến bãi đỗ xe, Tang Doanh mở cửa sau ngồi vào, tay Lục Hành vốn đã đặt ở chỗ phó lái, ngả lưng, cũng ngồi vào ghế sau luôn.

Trương Gia Hồng: “... Đây là xe cậu thì phải?”

Lục Hành mặt không đổi sắc: “Cậu lái xe đi, cổ tay tôi mới bị trẹo mất rồi.”

Trương Gia Hồng bất bình nhìn anh ta, số khổ ngồi vào ghế lái, “Tôi ghét kiểu xe này lắm, không phù hợp với ý thích của tôi chút nào!”

Lục Hành giả vờ như không nghe thấy gì, câu nói ừ trong bụng luyện tập mấy lần, nhân lúc xe nổ máy, nhạc cũng mở thật to, liền nói với Tang Doanh: “Hôm nay cô rất đẹp.”

Tang Doanh ờ một tiếng: “Vậy nên anh thích tôi hả?”

Trong chớp mắt cậu hai Lục thẹn quá nổi khùng. “Đó là khách sáo thôi, hiểu chưa!”

Tang Doanh biết nếu còn trêu tiếp, chắc ai đó sẽ xù lông, nên ngược lại nói vào việc chính: “Hai đầu bếp đó am hiểu về món ăn nào?”

Lục Hành nói: “Có vẻ am hiểu các món ăn Quảng Đông, nhưng mà các món khác đều biết sơ qua, nếu cô thấy có năng lực thì suy xét chuyện giữ họ lại.”

Tang Doanh gật đầu, mặc dù cô là quý tộc nhà Đường chính gốc, với mỹ vị thì nghe nhiều nên quen, nhưng dù sao chỉ giới hạn ở việc nhìn, ngửi, ăn, nghe, chưa bao giờ tự mình xuống bếp thực hiện, vì thế mà lý luận trống rỗng, thực tiễn thiếu sót.

Hơn nữa ẩm thực nhà Đường có một khiếm khuyết lớn, đó là thời ấy không có xào, cách nấu món xào đến thời Tống mới xuất hiện, nếu đưa ra phong vị ẩm thực thời Đường, thì ắt phải tiến hành cải tiến, không có khả năng rập khuôn toàn bộ.

Nói cách khác, vừa phải để cho thực khách cảm nhận được phong vị của mỹ thực thời Đường, nhưng không thể đưa ra chỗ thiếu sót của ẩm thực thời đó.

Chuyện này nhất định phải tiến hành trao đổi với chuyên gia, làm ra từng món từng món thật đặc biệt cho câu lạc bộ.

Xe đi không bao lâu đã tới. Địa điểm mà đám Lục Hành chọn vốn là một hộp đêm, sau này bị niêm phong trong một đợt càn quét tệ nạn xã hội, ngay cả hậu trường cũng bị tóm, đúng lúc đó bọn Lục Hành tìm quan hệ mua chỗ này rồi sửa sang lại. Dựa theo phong cách Tang Doanh và Phương Duệ Thu dự định trước đó, nhanh nhất cũng phải mất ba tháng mới xong được. Dù vậy mấy người cậu hai Lục vốn lắm tiền nhiều lực, nên đã mượn tạm phòng bếp của nhà hàng Quảng Đông ở gần đó một buổi trưa, để hai cái đầu bếp cùng Tang Doanh xâm nhập trao đổi.

Tang Doanh cùng hai người nọ thảo luận rất chuyên nghiệp, chỉ có thể nghe mà không thể ăn, Trương Gia Hồng cùng Lục Hành chán muốn chết ra ngoài đi loanh quanh, đợi tới lúc Tang Doanh gọi điện thoại cho bọn họ thì cũng đã gần tám giờ tối.

“Bỏ đi chị, thất bại không phải mẹ của thành công sao, nếu mẹ đã không chịu nhận con, chúng ta làm Mãn Hán toàn tịch luôn cho xong.” Trương Gia Hồng nhìn thấy một mớ lộn xộn dọc ngang trong nhà bếp, lại nhìn ba người mặt mày mệt mỏi, còn tưởng thí nghiệm không thành công, vì thế an ủi cô.

Lục Hành cũng khó được dịp nói câu tiếng người: “Tôi đưa cô về nghỉ ngơi.”

Tang Doanh không để ý đến bọn họ, nói với hai người kia: “Đem đồ lên đi.”

Hai bếp trưởng đây bình thường toàn là người khác làm trợ thủ cho bọn họ, kết quả hôm nay bị Tang Doanh chỉ huy đến quay mòng mòng, dù sao đám Trương Gia Hồng trả tiền không ít nên cũng chấp nhận, điều quan trọng nhất là quả thật xem như có thu hoạch.

Ngay sau đó, Trương Gia Hồng và Lục Hành nhìn thức ăn và bánh ngọt được bung lên như nước chảy không ngừng.

“Món này gọi là Lòng bò Thông thảo, vốn phải nhồi thịt cừ non vào cây Thông thảo rồi nấu lên, vì trông giống lòng bò nên có tên này, nhưng Thông thảo là thảo dược có tính lạnh, hiện nay không hợp thời nữa, bọn tôi bàn với cô Tang, đổi Thông thảo thành ngó sen, nhồi thịt cừ non hảo hạng vào rãnh trống của ngó sen, sau đó cho vào nồi hấp, tuy nghe có vẻ giống món ngó sen kẹp thịt, nhưng lại là một thứ hương vị khác hoàn toàn, hai vị không ngại thử thì một lần.” (Thông thảo: lõi phơi hay sấy khô của thân cây Thông thảo, họ Nhân sâm)

“Trong ‘Hồng Lâu Mộng’ có một món ăn, Tùy gà nấu măng, người đời sau nghiên cứu nói là đập vỡ xương gà, lấy tủy xương ra đặt lên trên măng tươi, nhưng cô Tang nói món ăn này không phải như thế, phải lấy gà nhồi vào trong măng mới đúng, vì ở thời Đường cũng đã có hình thức ban đầu của món này, cái gọi là tùy ở đây, là chỉ gà nhồi vào cốt tủy của măng, chứ không phải tùy gà.”

Lục Hành cùng Trương Gia Hồng nghe xong mắt chữ ô mồm chữ a, nhìn hai bếp trưởng không biết từ lúc nào đã hóa thân thành nỷ thực gia ở đó ‘chỉ điểm giang sơn’, ba câu không rời “cô Tang nói”.

Trương Gia Hồng còn chưa ăn tới, tùy tiện chọn một món, thò tay qua, rốt cuộc ăn một lần thì không dùng được miếng.

Anh ta vốn nghĩ mấy thứ đồ ăn giai đoạn thí nghiệm chắc ăn chẳng ngon tới đâu, nhưng lại không nghĩ rằng, có hai bếp trưởng xịn tự mình ra tay, dù thế nào cũng không có khả năng tới nỗi khó ăn.

“Đây là món gì?”

“Em bé tuyệt, đem ech lột da, bỏ nội tạng, sau đó lăn qua bột đậu rồi chiên, rắc lên chút muối tiêu, món ăn này là bọn tôi căn cứ theo cô Tang miêu tả, hoàn toàn làm theo như vậy, không điều chỉnh thêm gì.”

“Món này thì sao?”

Có Trương Gia Hồng ‘gỡ mìn’, Lục Hành cũng yên tâm, vô tư mà ăn.

“Món này gọi là Hương thơm qua cửa, dùng ba thứ thịt sườn non nhất của dê, bò, heo đập đi đập lại, sau đó lăn bột rồi chiên.”

Miếng Trương Gia Hồng còn đang nhóp nhép nhai, lười nói chuyện, dùng đũa chỉ chỉ vào một món ăn khác mình vừa gặp.

Đầu bếp hiểu ý giải thích: “Đây là bánh trái mơ.”

Tang Doanh nhìn những món ăn quen thuộc mà lại xa lạ trước mặt, chợt nhớ tới kiếp trước đã từ rất lâu rồi không còn nhớ đến, không khỏi có chút buồn lòng.

Hai đầu bếp nhìn chăm chú phản ứng của Trương Gia Hồng và Lục Hành, chờ đến lúc đưa hai người họ cuối cùng không đuổi tới đằng trước nữa, vội vã hỏi ngay: “Hai vị cảm thấy thế nào?”

Trương Gia Hồng gật đầu, làm động tác gợn ngón cái, nuốt xuống miếng ăn cuối cùng trong miệng, mới lên tiếng: “Rất tốt, rất tốt, có lai lịch, có mảnh khảnh, còn có cả hương vị, tôi thấy có thể đó!”

Cậu hai Lục liếc nhìn Tang Doanh, thể hiện oai phong đủ rồi mới nói: “Tuy rằng còn chưa đủ khả năng, nhưng cũng coi như là có đặc sắc.”

Tang Doanh không có tâm trạng trêu anh ta, đứng dậy: “Ăn xong rồi thì đưa tôi về thôi.”

Cậu hai Lục đã dần quen với việc bị ngược đãi, bỗng dưng được tha cho ngược lại có chút không quen. “Cô không sao đấy chứ?”

Tang Doanh lắc đầu: “Dạng đồ ăn cơ bản đã thử nghiệm xong, vài hôm nữa có thể đưa cho các anh thực đơn.”

Trương Gia Hồng thấy cô quả thật rất mệt mỏi, thức thối nói: “Ở đây cứ để tôi sắp xếp lại, cậu đưa chị tôi về trước đi.”

Trên xe, đáng vẻ Tang Doanh bình tĩnh lạ thường, từ từ nhắm mắt lại, không nói một lời.

Tất nhiên, ngày thường cô cũng không ồn ào, chẳng qua hôm nay từ về ngoài bình tĩnh mà mệt mỏi của cô, Lục Hành mơ hồ nhận ra chút gì đó khác, nhưng lại không nói ra được.

Lục Hành thật cẩn thận nhìn cô, “Cô thật không có chuyện gì chứ?”

Qua một lúc sau Tang Doanh mới ừ một tiếng.

Cậu hai Lục bắt đầu kiểm chuyện đề nói: “Cô đã đói chưa, muốn đi ăn chút gì không?”

“Cô lấy ở đâu ra mà biết nhiều thứ quá vậy, trước kia sao không thể hiện ra?”

“Họ Tang này rất ít thấy nha, cô không phải là dân tộc thiểu số đấy chứ?”

“Hôm nay mấy người ở buổi họp lớp có phải nhìn cô không vừa mắt không?”

“...”

Tang Doanh rớt cục mờ mắt, “Tôi đã biết.”

Lục Hành sững sốt, “Biết cái gì?”

Lúc này, xe vừa lúc chạy đến dưới lầu nhà Tang Doanh.

“Biết anh vì sao cứ hỏi mãi không yên,” Tang Doanh thương xót nhìn anh ta, đồng thời mở cửa xuống xe, “Bởi vì đêm nay tôi không có khi để anh, cho nên anh tịch mạch.”

“Cô đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Ngủ thẳng một giấc tới giữa trưa hôm sau, Tang Doanh bị con đói làm tỉnh dậy.

Chưa muốn rời giường, cuộn người trong chăn nằm tại chỗ nhích tới nhích lui như con nhộng.

Lưu Giai Dung vừa bước vào đã thấy cảnh này, vừa buồn cười lại vừa bực mình: “Hồi sáng con ngủ say quá, mẹ cũng không dám gọi, mau dậy ăn cơm đi!”

Tang Doanh miễn cưỡng đứng dậy, nhờ cơ thể này, chất tóc của cô tốt lạ thường, dù ngủ cả một đêm, tóc không những không bị rối, mà còn suôn mượt như vừa được chải, chẳng hiểu nguyên chủ nghĩ sao mà không biết quý trọng giữ gìn, đem tóc đẹp như vậy đi nhuộm đủ màu. Sau khi Tang Doanh xuyên tới đây, đã cho tóc trở về nguyên trạng, bây giờ đã dài ra gần tới thắt lưng.

“Sao mẹ còn ở nhà, không phải con đã đăng ký tour du lịch cho mẹ rồi sao?”

“Ngày mai mới xuất phát, con đi rửa mặt thay đồ đi, hồi nãy Tiểu Cổ gọi di động cho con mà không ai nghe máy, phải gọi vào máy bàn, mẹ bảo nó tiện thể tới ăn cơm luôn.”

Tang Doanh thay một bộ đồ mặc nhà rộng rãi thoải mái, mặt trên còn in vô số bé gấu lông xù đáng yêu – loại phong cách này đương nhiên không có khả năng là cô tự mua.

Lưu Giai Dung thấy cô mặc bộ này đi ra thì vừa ưng ý vừa đắc ý: “Con phải mặc như vậy mới đáng yêu, kiểu đồ bộ này thật ra còn có thể mặc ra đường nữa.”

Từ sau khi Tang Doanh “tiến bộ”, trong lòng Lưu Giai Dung cũng vui vẻ hơn nhiều, giờ hay ra ngoài tham gia các hoạt động cùng đồng nghiệp và bạn học cũ, có gia đình êm ấm làm chỗ dựa, đúng là ánh dương rực rỡ.

“...” Về chuyện này Tang Doanh miễn bình luận, ở nhà ngổ một chút thì thôi, chẳng lẽ còn ra đường cho ngổ như cậu hai Lục hay sao?

Chỉ một lát sau, chuông cửa vang lên, mở cửa ra, A Sam đứng ở ngoài.

“Tiểu Cổ, anh qua đây chực cơm đấy à.”

A Sam trừng mắt nhìn cô, “Di bảo tôi tới chứ có phải cô đâu, lắm chuyện!”

Lưu Giai Dung bận rộn trong phòng bếp, tranh thủ lên tiếng chào hỏi: “Tiểu Cổ con ngồi đi, để Doanh Doanh lấy nước cho.”

“Không cần không cần! Di làm gì làm đi, bọn con nói chuyện công việc chút!” A Sam tiện tay đặt trái cây mang tới trên bàn. “Đi thôi, vào phòng cô trước.”

“Anh chắc chứ?”

“... Ừ, không lẽ phòng cô có quái thú hay sao?”

Thật ra Tang Doanh cũng thấy không sao cả, cô đẩy cửa phòng ra, A Sam theo đằng sau, biểu tình từ bình tĩnh biến thành kinh hoàng chỉ trong nháy mắt.

“Trời ơi...” Đây còn là phòng ở của nhân loại sao?

“Tôi đã hỏi anh trước rồi mà.”

“Cô không dọn dẹp chút nào sao?”

“Không có thời gian.” Loại việc nhỏ này sao có thể khiến cô động tay được.

“Di cũng không giúp cô dọn dẹp à?”

“Tôi không để cho bà làm.” Mẹ đâu phải là người hầu.

A Sam thấy Tang Doanh nhìn mình, cảnh giác nói: “Tôi không dọn cho đâu nhé.”

Tang Doanh vô tội: “Tôi chỉ muốn nhờ anh tìm người giúp việc dùm thôi mà.”

A Sam trừng cô: “Cô còn chưa kiếm được mấy đồng mà đã bắt đầu tiêu tiền bạt mạng rồi hả?”

Tang Doanh buông thõng tay: “Một người giúp việc thì vẫn đủ sức thuê mà, nếu không có người giúp việc lâu dài nào hợp ý, anh hãy tìm dùm tôi người làm theo giờ cũng được, bề ngoài không được xấu quá, trẻ trung xinh xắn là tốt nhất.”

“Cô đây là tuyển giúp việc hay là tuyển phi tần?”

“Một người phục vụ cuộc sống hằng ngày, một người hầu hạ việc ngủ nghỉ, bản chất không có gì khác nhau.”

“...”

A Sam phát hiện mình lại không hay không biết bị cô làm lạc đề, không phản bác cô nữa, vội bắt đầu nói việc chính: “Tôi qua đây là muốn nói cho cô biết, đại cương kịch bản của cô thông qua rồi, Thịnh Long quốc tế chọn, là nhà đầu tư phim lần trước cô đóng Thượng Quan Uyển Nhi ấy. Tôi đem hợp đồng đến, bây giờ cô ký là được, rồi tiện thể tôi mang qua cho họ.”

Tang Doanh ừ một tiếng, lật hợp đồng đọc lướt qua, thật ra cũng chẳng đọc gì, có cỡ máy cổ văn hình người như A Sam, cô không cần phải hao tâm tốn sức.

“Bọn họ đồng ý cho cô quyền tác giả, tuy nhiên cô ký với bọn họ năm năm, đồng nghĩa với trong vòng năm năm, kịch bản chỉ được bán cho công ty họ.”

“Thù lao thì sao?”

“Hiện tại thì ấn theo mức người mới vào nghề để tính, một tập trả mười ngàn, tổng cộng ba mươi tập, nếu bộ này tạo được hiệu ứng tốt, bộ sau sẽ tăng giá cho cô, không có giới hạn.”

Cô chớp chớp mắt, ba trăm ngàn, không tính nhiều cũng không tính ít, coi như đại kể mua nhà lại thêm một một con số.

“Nếu phản ứng tốt mà bọn họ lại không nhắc gì đến giá cả thì làm sao giờ?”

“... Không có tình huống này đâu, Thịnh Long quốc tế tiền to vốn lớn, cơ bản không thiếu tiền. Nói thế này đi, hiện nay rất nhiều tiểu thuyết vừa nổi tiếng một cái là có công ty đến mua quyền chuyển thể sang phim điện ảnh và truyền hình, nhưng mà, mua xong không phải là quay liền, rất nhiều bản mua rồi lại bỏ xó phủ bụi. Bên cạnh đó hàng năm quốc gia đều có quy định mới, ví dụ như năm nay sẽ không cho chiếu phim về triều nhà Nguyên, vậy kịch bản mua xong cũng quay không được, về phương diện khác đó là công ty này đầu tư những kịch bản triển vọng, mua trước tính sau, còn quay hay không thì hên xui.”

A Sam nói xong, thở dài: “Nói thực lòng, nếu nghiệp diễn của cô có khả năng tiến triển, ta đề nghị cô vẫn nên chuyên tâm đóng phim, con đường biên kịch này thật sự rất khó.”

“Vì sao?” Tang Doanh thấy hứng thú, lúc trước cô chỉ là muốn dùng thứ bản thân am hiểu chuyển thành cơ hội kinh doanh, chưa từng suy nghĩ sâu hơn đến tiền đồ phát triển của lĩnh vực này.

“Lấy cái ví dụ đi, ở Hàn Quốc, địa vị của biên kịch rất là cao, một khi trở thành biên kịch nổi tiếng, cô sẽ có được toàn bộ quyền lên tiếng ở phim trường, từ khâu chọn diễn viên, đến thay đổi chi tiết trong quá trình ghi hình, biên kịch đều có thể quyết được, đạo diễn trước mặt biên kịch chỉ còn biết cúi đầu nghe lệnh mà thôi.”

“Nhưng ở Trung Quốc không giống vậy, như cô đây mới viết đã có quyền tác giả, là phải chạy quan hệ mới được, rất nhiều người viết lâu năm, cũng không nhất định được ghi tên.”

“Nhưng quyền tác giả chẳng qua là bước đầu tiên mà thôi, viết ra rồi, sau đó vì nhiều nguyên nhân mà không quay được, cũng có trường hợp quay được rồi, tỷ suất người xem lại không tốt, vậy giá trị của cô vĩnh viễn không có khả năng tăng lên nữa.”

Tang Doanh nói: “Vậy nói cho cùng, vẫn là thực lực quyết định tất cả, nếu thực lực của anh mạnh đến mức có thể coi rẽ mọi quy tắc, như vậy quy tắc sẽ không còn tồn tại.”

“Cũng có thể nói thế, một khi cô cày đến lúc nổi tiếng, như vậy dù cô viết kịch bản gì, cũng sẽ có người cầm tiền tới cửa xin mua, phim trường cũng không lại là nơi đạo diễn định đoạt, khi tiếng tăm và thực lực của một biên kịch vượt qua đạo diễn hoặc những ngôi sao hàng đầu khác, vậy người đó đương nhiên có thể nắm trong tay quyền quyết định.”

Tang Doanh cười cười: “Vậy thật ra vẫn còn công bằng lắm.”

Phải biết rằng ở thời Tùy Đường, tuy rằng đã có khoa cử, những đệ tử nhà nghèo muốn vươn lên là ngàn lần khó vạn lần khó, diễn viên tuyệt đối không được như bây giờ có vô số người hâm mộ sùng bái, thế nên tuy là cô bất hạnh nhập hồn vào một thân xác như vậy, có vô vàn chuyện trời ơi đất hỡi phải giải quyết, nhưng may mà còn có thể dựa vào sự cố gắng của bản thân để làm nên ngày nổi tiếng.

“Cô đừng vui vẻ quá sớm!” A Sam liếc mắt xem thường, “Hiện giờ cô vẫn đang đứng tại vạch xuất phát, kịch bản chưa viết ra, nói gì cũng như không!”

“Tôi biết rồi. Anh không chỉ muốn nói với tôi mỗi việc này thôi chứ?”

A Sam gật đầu: “Cô ngày một phải tới đoàn làm phim triều Thanh để báo danh, phỏng chừng đến khi quay phim đó xong thì vừa đúng dịp tuyên truyền phim ‘Hán cung phong vân’, cô là vai nữ số 3, tới lúc đó nhất định phải lên sân khấu, chuẩn bị sẵn sàng đi, nếu doanh thu phòng vé của bộ phim này cao, tôi dự đoán, vai diễn tới cửa tìm cô cũng sẽ nhiều hơn, cho nên trao đổi với cô trước xem, xem cô đến cùng muốn đi theo con đường nào.”

Tang Doanh khiêm tốn xin chỉ bảo: “Có những con đường nào?”

“Trong làng giải trí, rất nhiều người muốn thành danh, lựa chọn đường đi cũng không giống nhau. Con đường cực đoan nhất, chính là dựa vào quan hệ đôi lầy nhân vật, cứ một đường “đổi tình lấy danh” mà đi lên, được đóng vai chính liên tục, nếu may mắn thì có thể một lần là nổi tiếng, nếu không thì ít ra cũng có thể làm khán giả quen mặt, tiến lên hàng ngũ sao hạng hai.”

“Một con đường khác, phần lớn là dựa vào chính mình, ngẫu nhiên chạy chút quan hệ, tiềm lực bản thân cũng không tới nổi, lại biết cách lăng xê tuyên truyền đúng thời điểm, trong vòng vài năm là lên sao hạng nhất.”

“Còn một đường nữa, là làm cho tới nơi tới chốn, mỗi bước chân để lại một dấu ấn, từ vai diễn nhỏ chậm chậm diễn lên, vận số tốt, diễn xuất tốt, tất nhiên cũng có thể có Bá Nhạc* thường thức cô, cho cô đóng vai chính, nhưng trường hợp này bình thường rất ít, nói trắng ra là, chính là tích lũy kinh nghiệm, tích lũy đến lúc thành công mới thôi.” (Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiền cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài)

“Đương nhiên, không phải ai cũng bắt buộc phải đi ba con đường đó, nhưng cũng cỡ tám chín mươi phần trăm.”

Tang Doanh bỗng nhớ đến một người mà ai cũng phải ngược nhìn: Chu Mặc Hoài, “Chu Mặc Hoài thuộc loại nào?”

A Sam lắc đầu: “Cái loại này rất đặc biệt, anh ta là hát Kinh kịch chuyên nghề, giới giải trí trong nước lúc đó vẫn chưa phức tạp như bây giờ, sau đó giới giải trí càng ngày càng thương mại hóa, các thứ lợi ích của con người vướng víu vào nhau, rất nhiều diễn viên truyền thống không thay đổi được, dần dần rời khỏi sân khấu, Chu Mặc Hoài lại ngược dòng đi lên, dám sáng tạo ra phong cách biểu diễn độc đáo của chính mình, hơn nữa anh ta vốn là có bản lĩnh Kinh kịch vững vàng, kinh nghiệm, trình độ diễn xuất, mối quan hệ đều bày ra đó, ai cũng không so bì được.”

Tang Doanh nghe xong, một tay chống đầu, lười biếng tựa lên ghế sa lon cười nói: “Đương luôn là do người đi mà ra, nếu anh ta có thể đi ra một con đường không giống người thường, thì tôi cũng có thể.”

A Sam cười nhạo: “Cô muốn đi như thế nào, dựa vào Lục Hành?”

Tang Doanh lườm anh ta một phát, phong thái muôn vàn. “Anh hình như rất có thành kiến với anh ta?”

A Sam hừ lạnh: “Há chỉ là có thành kiến...”

Người lao động khổ thân như anh đây ghét nhất là bọn giàu!

“Yêu hận cùng sinh, anh ghét anh ta như vậy, tôi sẽ nghĩ anh thật ra thầm yêu anh ta.”

A Sam làm động tác nôn mửa.

“Dựa theo dự đoán của anh, chờ hai bộ phim điện ảnh cùng phim truyền hình đó ra mắt, vai diễn của tôi chắc hẳn sẽ nhiều lên, đúng không?”

“Không sai, tuy nhiên nữ chính thì khả năng là không lớn.”

“Một khi đã vậy, tôi cứ chuyên tâm diễn vai phụ là được rồi, chờ qua một thời gian ngắn công việc biên kịch đi vào quỹ đạo, tôi sẽ không định đóng phim thường xuyên, nếu tương lai có kịch bản hay, trả cát xê cao, để tôi đóng nữ chính, anh có thể nhận cho tôi, nếu không có kịch bản tốt, cho dù cát xê cao cỡ nào, cũng không được nhận.”

A Sam sùng sốt, suy nghĩ rồi gật đầu: “Như vậy cũng tốt, nếu cô có thể giữ vững quyết tâm, chịu được cảnh im hơi lặng tiếng, tôi cũng tán thành cô làm như vậy.”

Cũng may nhờ anh ta, đổi lại người khác, nếu nghe nghệ sĩ dưới trướng không muốn nhận phim, đã sớm trở mặt từ lâu.

Tang Doanh nhìn anh ta, bỗng nhiên cười nói: “A Sam, tôi thuê anh làm người đại diện riêng cho tôi nhé?”

Cu li chịu thương chịu khó lại tận tâm tận lực như vậy tìm đâu ra bây giờ?

A Sam liếc mắt khinh thường, “Chờ cô thành đại gia rồi tính sau.”

Tang Doanh cười tủm tỉm: “Quyết định vậy nhé.”

A Sam com nước xong rồi đi, Lưu Giai Dung thì phải liên hệ với bạn bè ngày mai đi chơi chung. Tang Doanh cầm đại cương kịch bản viết lần trước ra ban công ngồi.

Câu chuyện trong kịch bản, lấy cuộc đời của Lý Thế Dân làm chủ đề chính, từ thời niên thiếu của ông và Trường Tôn thị gặp nhau bắt đầu, đề cập đến chuyện quân hùng tranh bá cuối thời Tùy, tranh đấu chốn cung đình đầu thời Đường, có vợ chồng cùng dẫu dặt nhau tình sâu nghĩa nặng như chim liền cánh, cũng có chiến tranh cầu huyết tân phi tranh sủng, có cả đấu tranh chính trị trong triều đình và việc lớn của thiên hạ xã tắc trong thời điểm đó, phim theo hướng chính kịch, nhà đầu tư dự tính làm bốn mươi tập, thật ra có hơi ít, đề tài lớn như vậy, ít nhất cũng phải năm sáu chục tập mới đủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Phim truyền hình viết về Lý Thế Dân (Đường Thái Tông là vị Hoàng đế thứ hai của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, ông trị vì từ năm 626 đến năm 649 với niên hiệu duy nhất là Trinh Quán) không ít, có khi viết về cuộc đời ông, có khi viết về cách ông trị thế, thậm chí có bộ phim còn hoàn toàn viết về tình yêu, đem một vị vua hùng tài vĩ lược thành một nam chính đầy bá khí phàm là nữ đều muốn có một đoạn duyên tình, đó còn chưa tính, thường thường ở đây sẽ có chút vô lý, chính thất hoàng hậu Trường Tôn đều không hề nhường đường cho các "tiểu tam" tre già măng mọc, không đề trọng phu sủng ái vật hi sinh, giống như hoàng đế thì tuyệt không có khả năng yêu thương hoàng hậu, hay chỉ cần là hoàng hậu đều phải có tấm lòng hiền lành hào phóng.

Kiếp trước Tang Doanh cũng chưa từng gặp qua vị này, chỉ nghe thiên hạ đồn về Trường Tôn hoàng hậu, bởi vì thời điểm cô sinh ra đã là hai năm sau khi hoàng hậu mất. Ông nội cô cũng là một thân vương, là em trai cùng cha khác mẹ với hoàng đế Đường Thái Tông, cho nên cô từ trong miệng ông nội biết được không ít chuyện xưa của Trường Tôn hoàng hậu.

Sau khi vào kinh, lúc ấy Võ Hoàng hậu (Võ Tắc Thiên) còn chưa được phong hậu, hoàng hậu lúc bấy giờ là Vương hoàng hậu, xuất thân từ Thái Nguyên Vương thị, một gia tộc cực kỳ hiển hách, còn từng được Thái Tông hoàng đế chính miệng khen ngợi. Dù như thế thì vẫn không ít người thường thường đàm luận Vương hoàng hậu xa xa không bằng tiêu hậu, liên ngày cả bá phụ hoàng đế của cô mỗi khi đến ngày kỵ của tiên hậu vẫn rất bị thương nhớ nhưng người.'

Một người đã qua đời rất nhiều năm mà còn có thể làm cho tất cả mọi người nhớ mãi không quên, có thể thấy được nghị lực nhân cách của bà, cũng không phải chỉ vài cuốn thánh hiền sử sách là có thể khái quát chính xác, càng không giống như phim truyền hình miêu tả vớ vẩn như vậy.

Muốn viết về Đường Thái Tông thì không thể không nhắc đến Hoàng hậu Trường Tôn, rất nhiều phim ảnh hí kịch đã bôi đen hình tượng hoàng hậu Trường Tôn, thường thường đều xuất phát từ việc muốn làm bộ phim tăng thêm kịch tính, giống như muốn tạo ra một kỳ đà cản mũi mới có thể thể hiện được hết cái tình yêu đế vương vĩ đại cầu huyết. Nhưng Tang Doanh cố tình không muốn viết như vậy, cô nghĩ muốn viết ra một kịch bản có hoàng hậu Trường Tôn không giống bất cứ ai, một người hiền hậu có thể giúp phu quân an ủi binh sĩ ở cửa Tuyên Vũ, lại ở đằng sau chướng quân hậu cung ba ngàn, tài giỏi có thừa, lại có được sự tự tin vô đối, sức quyến rũ nữ nhân.

Phải biết rằng một người không có đủ tự tin, không phải một người phụ nữ kiêu ngạo thì không thể có khả năng viết ra câu thơ: "Nơi ở ẩn không cần xa thử hỏi/ Xuất chúng phong lưu cũ nổi danh!", mà Trường Tôn hoàng hậu không có khả năng giống như các bộ phim điện ảnh đã miêu tả, lúc nào cũng

đôi cái mặt nạ ôn nhu đoan trang, vì trọng phụ phân ưu, đối với phi tần hậu cung thì thân như tỷ muội.

Đối xử bình đẳng với nữ tử hậu cung không phải vì bà sợ mang tiếng, hay phải tuân thủ tam tông tứ đức, không dám làm trái quy củ mà là ngay lúc đó Trương Tonhoangf hậu đã nhận hết sủng ái của Hoàng đế, thân phận của bà đã quá cao, ảnh hưởng ra thiên hạ, căn bản không cần khắt khe vài cái phi tần để thể hiện quyền lực hoàng hậu- Đây mới là chân tướng lịch sử.

Cho nên trong kịch bản, tuy rằng Tang Doanh cũng viết đến tranh đấu hậu cung nhưng cũng không phải thể hiện sức quyền rũ để vương, mà là thủ đoạn quản lý hậu cung của Hoàng hậu, cùng với nội dung ấy lại tiếp tục liên hệ đến chính sự triều đình. Hơn nữa lúc còn trẻ thì Thái Tông hoàng đế cũng có vài lần chinh chiến, gặp phải khốn cảnh thù trong giặc ngoài, thế này mới cấu thành một kịch bản hoàn chỉnh.

Nhưng cứ viết như thế cũng xuất hiện vấn đề, nếu tình tiết cứ nghiêm túc như vậy, tuy rằng ăn khớp sự thật lịch sử, nhưng lại có vẻ buồn tẻ nặng nề, chỉ sợ không có bao nhiêu người xem, cho nên Tang Doanh cải biến không ít, cho thêm một chút đề tài quần chúng ưa thích.

Ví dụ như ở phương diện các nam nhân vật chính trừ bỏ Thái Tông hoàng đế còn có hai vị đại tướng của ông là Tần Quỳnh và Uất Trì Kính Đức. Trong kịch bản sẽ có không ít ảnh hưởng từ họ đến mỗi "Bi kịch sử" này. Cách đón ý nói hòa hài hước sẽ thu hút không ít giới trẻ.

lại ví dụ như kịch bản sẽ có một bộ phận tình tiết tranh đấu trong chốn hậu cung, lấy việc lục đục này dành cho hội chị em các bà chủ gia đình thường thức.

Tuy nói như vậy có chút không tôn trọng tổ tiên, nhưng mà lịch sử không hề sửa đổi, Tang Doanh tin rằng hoàng đế Thái tông trên trời có linh nhìn thấy con cháu Lý thị đến một ngàn năm sau vất vả kiếm tiền mua nhà nuôi trai khăng định sẽ tha thứ cho hành vi của cô, nói không chừng còn cao hứng kể cho cô vài chuyện xưa của hoàng hậu Trương Tôn.

Lịch bản muốn viết tiếp hẳn sẽ tốn rất nhiều sức, còn cần phải sửa chữa rất nhiều, Tang Doanh mới chỉ đem phương hướng mỗi tập mơ hồ đề ra, định từ giờ cho đến lúc đến tổ kịch "Thanh Thái Tông tình sử" rành thì mang theo máy tính viết nhiều một chút, sớm ngày hoàn thành.

Ngày đầu tiên không có phần diễn của tang Doanh nhưng đề phòng tiến độ nhanh trước dự tính Tang Doanh cũng phải trang điểm thật tốt đứng chờ.

Tiêu Duyệt Nhan sắm vai Trang phi, trước bao con mắt đứng cùng các nhân vật phối hợp diễn dung mạo cô không nghi ngờ làm chotatsa cả mọi người đều chú ý, hơn nữa cô không hề dựa vào quan hệ hay thân phận mà không coi ai ra gì cho nên nhân duyên trong tổ kịch rất tốt, chỉ có người diễn hải Lan Châu là Bạch Chân Chân nhìn cô ta không vừa mắt, thường xuyên gây sự.

Phượng Nhạc Dương sắm vai Đa Nhĩ Cổn cũng là người chuyên nghiệp, anh thấy Tang Doanh liền nhận ra cô chính là Thượng Quan Uyển Nhi diễn cùng mình lúc trước, nhú mày rồi tự nhiên chủ động tiến lại chào hỏi:

"Cô cũng ở đây? Diễn vai gì vậy?"

"Ô Lan"

Phượng Nhạc Dương còn muốn hỏi gì đó thì Tiêu Duyệt Nhan đi tới

"Tang Doanh, Nhạc Dương"

"Xin chào" Tang Doanh nói.

"Lần trước cậu nói sẽ đóng phim cùng con tướng hậu nói giỡn hoa ra là thật, thật tốt quá, tớ còn đang buồn vì không có ai đi dạo phố ăn vặt cùng đây, đợi vài ngày nữa quay xong có thời gian chúng ta đi ra ngoài chút nhé!" Cô vừa mừng vừa sợ nắm lấy tay Tang Doanh.

"Các cô quen nhau?" Phượng Nhạc Dương hỏi.

Tiêu Duyệt Nhan cười giải thích:

"Bọn em là bạn học cùng lớp đại học"

Nhìn Tiêu Duyệt Nhan nhiệt tình thì Tang Doanh lại có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều, tầm mắt Phượng Nhạc Dương đảo qua hai người một vòng, bạn học cùng lớp, một người là nữ nhân vật chính, một người chỉ là phối hợp diễn, giống như đã hiểu được cái gì anh ta cười gât gât, nói chuyện với các cô một lúc rồi quay người rời đi.

Mọi người cùng nhau quay phim, sớm chiều ở chung, quan hệ tự nhiên cũng trở nên thân thiết hơn không ít, đây là lý do vì sao ở các tổ kịch sẽ nhiều lần chuyển ra chuyện xấu nam nữ, thậm chí có một ít diễn viên nữ khi quay phim tình cảm rất tốt, xưng chị xưng em, nhưng sau khi diễn thậm chí cả điện thoại cũng không liên lạc đến một lần.

Phượng Nhạc Dương vừa đi, Tang Doanh liền rút cánh tay mình ra khỏi tay Tiêu Duyệt Nhan, Tiêu Duyệt Nhan hơi nhú nhú mi:

"Tang Doanh, cậu không thích tớ sao?"

Tang Doanh cười nhẹ nhàng:

"Ai nói thế?"

Tiêu Duyệt Nhan nói: "Có lẽ thời điểm ở đại học chúng ta có một số hiểu lầm, nhưng bây giờ đã rất nhiều năm trôi qua rồi, tớ còn tưởng cậu đã sớm quên..."

Tang Doanh gật gật đầu: "Tôi quả thật đã quên"

Tiêu Duyệt Nhan cười nói: "Vậy là tốt rồi, cậu yên tâm đi, chúng ta là bạn cùng lớp, tớ nhất định sẽ chiều cổ cậu, nào, tớ để trợ lý mua chút ô mai ướp lạnh, cùng nhau uống thôi."

Tang Doanh kệ cô lôi kéo đi, không có giấy dựa, bên kia vài người đang lấy những túi nước ống lạnh lớn xuống, một nữ sinh trẻ tuổi cao giọng nói: "Duyệt Nhan mời mọi người uống chút nước ô mai ướp lạnh, mau tới lấy đi, mỗi người đều có phần."

Hôm nay khí trời quả thật rất nóng, diễn bên trong đã nóng, diễn bên ngoài còn nóng hơn, mọi người nghe có lộc ăn đều hoan hô một tiếng rồi tụ lại, chỉ trong chốc lát đồ uống liền hết.

Bạch Chân Chân và trợ lý cô ta không uống nên may mắn còn hai ly, vì lấy lòng Tang Doanh Tiêu Duyệt Nhan liền đưa cho cô một ly, hai người cầm hai ly nước ngồi tại chỗ ôn lại kịch bản một lần nữa, miễn cho hôm nay đến phiên lại quên thoại.

Không biết vì sao nhưng năm gần đây truyền hình thường hay chiếu những bộ phim cổ trang thâm cung sủng, từ Thanh Thái Tổ Cáp Xích cho đến Càn Long hoàng đế đều bị "đạp hư" qua, Ung Chính đế bị đạp hư thảm nhất, ở một số phim ảnh hí kịch bị bôi đen vô cùng, dưới không giống nam, trên không giống nữ thậm chí sinh con ra cũng không giống chính mình.

Kể từ sau khi Tang Doanh đến đây, lịch sử sau Đại Đường đều có hiểu biết không ít, mỗi lần nhìn đến những tiết mục như thế này đều không biết khóc hay cười, cho dù cô không thích cái triều đại này như thế nào cũng phải thay ông hoàng đế chưa xót một phen.

Bọn họ quay phim không phải không phải thời đại của Khanh Ung Càn, mà là Minh mạt Thanh sơ, nhưng mà tình huống vẫn cầu huyết như thế.

Trên kịch bản Tang Doanh đang xem có ghi các quan hệ:

Tiêu Ngọc Nhi thích Đa Nhĩ Cổn, Đa Nhĩ Cổn thích Trang Phi, Trang phi thích Hoàng Thái Cực, Hoàng Thái Cực thích Hải lan Châu, Hải Lan Châu thích hoàng hậu, hoàng hậu lại thích Hoàng Thái Cực.

Mà vai Tang Doanh sắm vai là Ô Lan lại thích Hoàng Thái Cực, nhưng lại bị Hoàng Thái Cực lợi dụng làm vật hi sinh.

So với bộ thứ nhất mà Tang Doanh từng diễn, thì quả thật đó chính là bộ phim nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn.

Ví dụ như người Hải Lan Châu thích tự nhiên không phải Hoàng Thái Cực mà là hoàng hậu. Tuy nói đây là một bí ẩn, ở trong phim cũng không thực xác minh nhưng cách Hải Lan Châu từ đầu đến cuối đều trung thành tận tâm chăm sóc hoàng hậu đều mờ mịt biểu lộ điều đó.

Đối với việc này biên kịch và đạo diễn đều giải thích là do hoàng hậu yêu thương Hải Lan Châu từ nhỏ, khi hoàng hậu gả cho Hoàng Thái Cực thì hai Lan Châu chịu không ít bất nạt, cho nên trong tâm hồn cô gái đều cực kỳ khát vọng và nhớ nhung hoàng hậu, vì thế không tiếc công quyền rũ Hoàng Thái Cực, ai ngờ Hoàng hậu lại rất thích trượng phu của mình nên rất thất vọng với Hải lan Châu, cho nên không thể không mượn sự sủng ái của Hoàng Thái Cực để đối phó phi tần hậu cung giúp hoàng hậu, thậm chí cuối cùng vì suy nghĩ quá độ, tâm thần suy nhược mà chết, Hoàng Thái Cực quá thương tâm không đến hai năm sau cũng đi theo.

Nếu Lục nhị thiếu ở trong này khẳng định không thể kìm được mà rít gào: Mẹ kiếp là cái loại thiên tài nào nghĩ ra được cái kịch tình chó má vô nghĩa này.

Dù sao thì Tang Doanh cũng không phải Lục nhị thiếu, cho nên cô bình tĩnh không hề áp lực đọc nhanh như gió, ôn lại kịch bản một lần, nhớ lời kịch của mình.

Diễn Thanh triều không thể thiếu thảo nguyên để đạt được hiệu quả, tổ tịch đã đến tỉnh N diễn, bây giờ đang diễn phân cảnh tranh chấp trong hậu cung của Hoàng Thái Cực, đây là cảnh tượng trong hoa viên.

Hôm nay Tiêu Duyệt Nhan và bạch Chân Chân đối diễn.

Trang Phi (Tiêu Duyệt Nhan) phát hiện Hải Lan Châu (Bạch Chân Chân) tự nhiên sau khi vào cung khoong hề đem lòng mình đặt trên người hoàng thượng, điều này làm cho Trang Phi vừa thương tâm vừa phẫn nộ.

Thương tâm là vì chính mình đối với Hoàng Thái Cực Là Một mối tình thâm thiết, nhưng thần nữ hữu tâm, tương vương vô mộng, người Hoàng Thái Cực yêu không phải là nàng mà là Hải Lan Châu, phần nộ là Hoàng Thái Cực sủng ái Hải lan Châu như vậy mà nàng ta trong phúc mà không biết hưởng, suốt ngày đối với Hoàng Thái Cực lạnh lùng tàn nhẫn.

Vì thế Trang phi cuối cùng không kìm chế được, ở hoa viên cùng tỷ tỷ mình đối mặt, chỉ trích nàng vì quyền thế mới tiếp cận Hoàngt Thái Cực, hơn nữa lợi dụng tình cảm của Hoàng Thái Cực.

- "Tỷ tỷ, người đã vào cung rồi, nên toàn tâm toàn ý với hoàng thượng, đừng có cậy sủng mà kiêu, làm cho bệ hạ lên triều vẫn buồn phiền đặt lộn nửa chú ý ở trên người người, người có biết hay không, đem qua nhìn bệ hạ ho khan, lòng ta đau biết bao nhiêu."

Ở bên trong hoa viên, hai nữ nhân gặp nhau mang đến một trận bão táp.

Trang phi nhìn chăm chăm tỷ tỷ mình, thần sắc vô cùng đau đớn.

hải lan Châu cúi đầu chơi đùa khăn thêu, không chút quan tâm nói: "Một khi muối muối đã đau lòng bệ hạ như vậy, không bằng liền nói với bệ hạ, để bệ hạ biết tâm ý của người, đến nói với ta thì có lợi ích gì?"

Trang phi vì thái độ của nàng ta mà cực kỳ phẫn nộ, nhìn không được mắt: "Tỷ tỷ thật sự quá độ lượng, người vô tâm vô tình như người, thật không biết bệ hạ vì lý do gì mà đối người khăng khăng một mực, hay là người cũng kế thừa dòng máu quyền rũ chủ nhân của nương người, cho nên quyền rũ..."

Ba một tiếng, sau đó Trang phi kêu thảm thiết.

Đạo diễn: "..."

Tiêu Duyệt Nhan bặm mặt, cũng không có phát tác với Bạch Chân Chân, mà ủy khuất nhìn đạo diễn.

Bởi vì kịch bản quả thật không có cái tình tiết bạt tai này, nghe âm thanh vang dội đó, cái tát này không hề nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Nhìn Tiêu Duyệt Nhan phản ứng Bạch Chân Chân lập tức trầm mặt, không thấy đạo diễn kêu ngừng liền phát hỏa:

"Cô bày ra cái bộ dáng đó làm gì, tôi còn chưa có làm gì cô đâu"

Tiêu Duyệt Nhan lấy tay che mặt, trên mặt nhìn không rõ dấu tay nhưng quả thật hơi ửng đỏ.

Bạch Chân Chân cười lạnh: "Đây là chính cô làm ra"

Đạo diễn hô một tiếng: "Cắt"

Đi tới hỏi thăm Tiêu Duyệt Nhan: "Duyệt Nhan, không có việc gì chứ!"

Tiêu Duyệt Nhan khẽ nhủ mày: "Đạo diễn, đoạn diễn này xog đi, vừa rồi tôi quả thật bị đánh đau, không dám cùng Bạch tiểu thư diễn lại đâu."

Xem ra cô gái này không giống cái mà cô ta thể hiện ra lương thiện, yếu đuối.

Tang Doanh ngồi bên cạnh đang vui đầu vào máy tính nghe được không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái.

Bởi vậy có thể thấy được chỉ số thông minh của Bạch Chân Chân không thể nào cao được, mỗi người mỗi biểu hiện khác nhau, ở trước công chúng bao nhiêu con mắt nhìn xuống lại có thể thành một chuyện, bây giờ mấy trăm con mắt đều nhìn được, cho dù cô ta kiệt lực phủ nhận thì người nào cũng tin tưởng Tiêu Duyệt Nhan bị bắt nạt.

Nói cách khác, cho dù Bạch Chân Chân lập tức xin lỗi thì vẫn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đạo diễn hiện giờ còn có thể nói được gì nữa, đương nhiên là đồng ý rồi, trực tiếp nhảy sang cảnh tiếp theo.

Quay phim truyền hình cũng không có yêu cầu khắt khe như phim điện ảnh, hướng chỉ ở cảnh vừa rồi đánh người vừa kịp cắt.

Bạch Chân Chân hừ một tiếng: "Già vờ già vệt"

Cứ thể đi qua Tiêu Duyệt Nhan.

Người xung quay đang nghỉ ngơi liền tốp năm tốp ba chạy đến an ủi Tiêu Duyệt Nhan, trước sự quan tâm của mọi người Tiêu Duyệt Nhan cười nói không có việc gì, cầm lấy cái khăn trợ lý đưa tới lau mặt.

Nhìn thấy một màn như vậy, Tang Doanh lại tiếp tục bị ai cho chỉ số thông minh của Bạch Chân Chân.

"Chị Tang uống chút trà đi" Cô bé trong đoàn phim pha trà cho mọi người xong liền bụng một ly đến cho Tang Doanh.

Nói đến cũng khéo, cô bé này gọi là Nhạn Từ, cũng đã gặp khi Tang Doanh diễn "Hán cung phong vân", cô bé này là nhân viên tạm thời, thường xuyên làm việc ở rất nhiều đoàn phim, bởi vì tay chân nhanh nhẹn chịu khó nên nhiều đoàn kịch rất thích thuê cô bé.

"Cảm ơn" Thuận miệng Tang Doanh liền hỏi chuyện của Bạch Chân Chân và Tiêu Duyệt Nhan.

"Hai cô ấy có ân oán gì sao?"

"Cũng không có" Mấy chuyện bát quái Nhạn Từ biết rất rõ "Nghe nói lần trước họ cùng nhau quay phim, đúng thời điểm tổ quay phim định làm một cái hoạt động tuyên truyền thì Tiêu Duyệt Nhan bị thương, chị ấy là nhân vật chính, người điểm danh nói không thể thiếu chị ấy, cuối cùng tất cả mọi người có liên quan đều không thể làm gì, có khi chị Bạch ghi hận từ lúc đó."

Tang Doanh khó hiểu: "Vì sao Tiêu Duyệt Nhan bị thương? Hay cô ta không muốn đi?"

Nhạn Từ le lưỡi: "Ai biết được, có khi chị ta không muốn để các nữ nghệ sĩ khác ra mặt, hắc hắc..., em chỉ đoán thế thôi, chị tang đừng nói với ai là em nói."

"Nhạn Từ làm cái gì vậy, nhanh tới đây giúp một tay." Bên kia có người gọi.

"Đến đây, đến đây! Chị Tang em đi trước đây." Cô bé xoa người liền chạy đi.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, cô nhìn tên một chút, cư nhiên là Chu Mặc Hoài.

"Xin chào."

"Tôi là Chu Mặc Hoài, không biết hôm nay em có thời gian hay không đi ra ngoài ăn bữa chiều?"

Tang Doanh nói: "Bây giờ tôi đang quay phim ở thị trấn H."

Chu Mặc Hoài cười nhẹ "Tôi biết, tôi đang ở đoàn phim bên cạnh, nghe nói hôm nay em không có phân cảnh nào, tôi có thể đi qua đón em, đi ăn cũng không xa thị trấn D."

Đã quen làm một người đàn ông có địa vị cao, lại phải khiêm tốn lịch sự như vậy, phải nói đây là cái tình huống có một không hai.

Tang Doanh nhìn thời gian sắp xếp nói: "Được rồi, để tôi nói với Phó đạo diễn một tiếng"

Hai người hẹn thời gian xong mới tắt điện thoại.

Quả thật ngày hôm nay không có chuyện của cô, theo Tang Doanh cân nhắc thì phải đến ngày kia mới đến lượt phần diễn của cô, cả một ngày gõ gõ không ngừng, hè tháng tám nóng bức, trên người mỗi người đều mặc một bộ trang phục diễn vừa dày vừa nặng, mồ hôi đã ướt áo, nhưng buổi tối vẫn còn một cảnh nữa.

Đa Nhi Cồn và Trang Phi hẹn hò dưới ánh trăng, cuối cùng bị Tiểu Ngọc Nhi bắt được, đến cả Tiểu Ngọc Nhi cũng không ngờ là còn một người cũng thấy được đó là Hoàng Thái Cực.

Phân cảnh này không liên quan đến Tang Doanh, quay xong tổ kịch cũng phải nghỉ ngơi nên cô nói với Phó đạo diễn một tiếng, thay quần áo xong rồi đi ra ngoài.

Vừa đi tới cửa đã thấy một chiếc xe đậu ở đây, kính cửa trước xe hạ xuống một cái đầu nhô ra nhìn cô ra hiệu: "Tang tiểu thư"

Tang Doanh nhận ra đây là trợ lý của Chu Mặc Hoài, là người ngày đó tìm cô xin số điện thoại.

Cô mở cửa sau xe, Chu Mặc Hoài đã ngồi ở trong từ lâu, mặc bộ quần áo sơ mi thoải mái, đem hết sức cuốn hút đậm tính đàn ông bày ra.

Tang Doanh quét một vòng qua người anh, Chu Mặc Hoài cười nói: "Có vừa lòng không?"

"Tư nghị thậm vĩ, ung dung đôn nhĩ" Hiếm có khi Tang Doanh khen người khác.

Chu Mặc Hoài sững sờ rồi cười nói: "Nếu tôi nhớ không lầm đằng sau còn có một câu trong "Tam Quốc Chí" đi"

Tang Doanh không khỏi có chút ngoài ý muốn: "Bây giờ rất ít người đọc những cuốn sách đó"

Mà anh ta còn có thể nhớ rõ được những chi tiết nhỏ như vậy.

Chu Mặc Hoài nhướn mày nhìn cô: "Không phải bây giờ trước mắt có một người à?"

"Tôi chỉ sững sờ một chút" Tang Doanh không muốn giải thích nhiều: "Chúng ta định đi như thế nào, tôi không thể trở về quá muộn, ngày mai còn tiếp tục quay."

Chu Mặc Hoài gật gù đầu: "Yên tâm, chỉ là đi một nhà ăn ở thị trấn D ăn bữa cơm, lần trước tôi đi qua còn rất ấn tượng, em chắc sẽ thích."

Trợ lý ngồi trước âm thầm kinh ngạc, lần trước Chu Mặc Hoài để cô đi xin số điện thoại, cô cũng không để ý, nhiều nhất chỉ nghĩ Tang Doanh hợp mắt anh.

Nhận việc mới vài năm, nhưng cũng thường xuyên đi bên cạnh Chu Mặc Hoài, nhưng cô đã nhìn rõ, quan hệ nam nữ trong showbiz nói là phức tạp nhưng thật sự không phức tạp, nhất là khi địa vị hai người cách xa nhau. Ví dụ như Chu Mặc Hoài cho Tang Doanh số điện thoại, đã có ý tứ biểu lộ ra, anh ta cũng không cần vội vã liên lạc đối phương, chỉ cần đợi một thời gian, thì người ta sẽ chủ động liên hệ, anh ta không cần vội, tự nhiên sẽ có người tìm đến.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như chuyện không đi đúng hướng, ít nhất theo cô ta thấy Chu Mặc Hoài chưa từng chủ động với người phụ nữ nào như vậy, không chỉ xe đón tận nơi, lại còn giải thích cẩn thận.

"Nghe nói em đang quay thanh cung diễn, là hồi 1: cũng là Triều Thanh đi?" Chu Mặc Hoài hỏi.

Tang Doanh ừ một tiếng, nhớ tới trang phục giấy của Tiêu Duyệt Nhan và Bạch Chân Chân ngày hôm nay không khỏi lại thổn thức: "Cái loại giấy chậu hoa đi được một ngày cũng thật quá sức"

Chu Mặc Hoài cười nói: "Thật ra cũng không có khó như vậy, tôi nhớ rõ bộ kia xoay quanh Hoàng Thái Cực, giấy chậu hoa là nhập quan xong rồi nó mới được lưu hành, nó không giống loại giấy cổ mà nó lại càng giống giấy cao gót hiện đại hơn, chẳng qua mọi người đã nhìn quen kiểu giấy chậu hoa này, cho nên bây giờ chẳng cần phân biệt thời kỳ nữa, các bộ phim cổ trang đều dùng loại giấy này rồi. Hơn nữa tôi nhớ rõ em sắm vai Ô Lan một thị nữ người Mông Cổ, nếu như vậy thì cần gì phải đi giấy này"

Tang Doanh buông tay: "Thật đáng tiếc anh không phải đạo diễn hay trưởng ban đạo cụ, nếu không đã có thể miễn trừ tai nạn của tôi. Nhưng mà tôi rất kinh ngạc, theo tôi biết thì hiện tại đạo diễn nói cái gì thì đa phần diễn viên diễn cái đó, chẳng bao giờ tìm hiểu mấy thứ này."

Chu Mặc Hoài cũng buông tay theo cô: "Giống như em nói, chỉ là đa phần, vừa hay tôi chính là người trong số ít còn lại"

Tang Doanh mỉm cười: "Anh ở bên đó quay gì vậy?"

Chu Mặc Hoài nói: "Một bộ thời dân quốc, diễn Trương Học Lương."

Tang Doanh không quen thuộc với lịch sử hiện đại nên phải mất một lúc mới nhớ ra: "Là Đồng Bắc Vương bị Trương Giurôi Thạch nhốt? Là nhân vật chính?"

Chu Mặc Hoài gật gù đầu: "Bộ này diễn toàn bộ lịch sử thời dân quốc, tôi chỉ diễn một nhân vật trong số đó"

Tang Doanh nhớ lại trên sách viết liền thở dài: "Đó cũng là cái thời đại mà anh hùng xuất hiện lớp lớp"

Loạn thế tất có anh hùng, thời dân quốc cũng không ngoại lệ, đây là quy luật tất yếu của lịch sử.

Chu Mặc Hoài mỉm cười: "Tuy rằng bây giờ không có anh hùng, nhưng trong lòng mỗi người đều có ước mơ làm anh hùng, cho nên loại phim truyền hình này mới có người xem. Thật ra tôi vẫn cho rằng, phim truyền hình biểu đạt vẫn tốt hơn so với phim điện ảnh, bây giờ rất nhiều người, do không cần phải nộp bản quyền lịch sử, nên muốn sửa như thế nào liền sửa, lại còn chạy theo hiệu suất, cũng không có đặt tâm tư vào các điều kiện lịch sử, thế mới làm tiêu chuẩn phim truyền hình bị giảm xuống rất nhiều."

Vị trợ lý ngồi ở phía trước, hoàn toàn không nghĩ tới hai người này cư nhiên lại có thể bàn luận về vấn đề thâm trầm nội hàm như vậy, cũng không giống như trong tương tượng: "Cô muốn làm nữ chính sao? "Còn nhờ Chu tiên bối chiếu cố nhiều hơn." ...đủ thứ nội dung linh tinh tà ác.

Hay là bản tính mình bất lương cho nên suy nghĩ nhiều, vị trợ lý không khỏi oán thầm đúng là gặp quý.

Không thể phủ nhận Chu Mặc Hoài là một người đàn ông cực kỳ tốt.

Tuy không có cái bộ dáng mỹ mạo da trắng gì đó nhưng trải qua những năm tháng lịch duyệt lắng đọng lại thành một khí chất hơn hẳn dung mạo tầm thường, cái đáng quý là, vốn dĩ ngoại hình Chu Mặc Hoài thật sự không tệ, vì kiên trì rèn luyện nên dáng người rắn rỏi vẫn được giữ như thời hoàng kim, cho nên đàn ông như vậy còn có sức quyến rũ hơn mấy tiểu bạch kiểm kia nhiều.

Mà khi hắn đặt tâm tư lên người khác thì khó có người không bị lấy lòng.

Ngay cả lựa chọn địa điểm ăn cơm cũng chu đáo như vậy.

Đến nơi, trợ lý và lái xe đi về trước, khi nào ăn cơm xong mới tới đón bọn họ.

"Tôi còn nghĩ anh đưa tôi đi ăn đồ ngoại quốc." Tang Doanh nhìn nhà hàng mang đậm phong cách cổ xưa từ trình bày đến trang trí rất hứng thú thưởng thức.

"Quán Vân Nam này đồ ăn thực sự không tệ, ngày trước tôi ăn cơm hộp nửa tháng mới phát hiện quán này quả thực làm người kinh ngạc, về sau liền nhớ mãi không quên." Chu Mặc Hoài khôi hài nói.

Chu Mặc Hoài đưa thực đơn cho cô, Tang Doanh lắc đầu nói:” Anh có vẻ quen thuộc, anh chọn đi.”

Chu Mặc Hoài cũng không chối từ, tùy tay chọn vài món, để cho nhân viên phục vụ làm đơn.

Bọn họ đang ngồi trong phòng, tuy rằng phòng không lớn, nhưng chỉ có hai người nên làm dễ dàng làm suy nghĩ của người ta miên man bất định, nếu là diễn viên khác nhìn thấy cơ duyên này hẳn là vui mừng không phân biệt được nam bắc mắt rồi.

Nhưng mà nhìn qua Chu Mặc Hoài cũng chẳng có cái tâm tư này, anh lại thảo luận một ít vấn đề thư pháp cùng Tang Doanh, rất nhanh liền thấy được, ở trong thời đại này với học thức của người đàn ông trước mắt có thể gọi là uyên bác.

Tang Doanh nói:” Bây giờ đa phần mọi người sẽ không đi học những thứ liên quan đến quốc học này, anh chắc là học từ nhỏ?”

Chu Mặc Hoài nhẹ nhàng gật đầu:” Ông nội tôi là xuất thân là quan thế gia trong thời dân quốc, kết quả năm đó cưới một nữ diễn viên, cũng chính là bà nội tôi, lúc ấy bị gia tộc lên án, liền tự ra ngoài lập môn hộ, ai biết rằng sau đó cha tôi cũng cưới một nữ diễn viên, chính là mẹ tôi, coi như là gia đình diễn viên, tôi từ nhỏ mà đắm chìm đất học được chút.”

Tang Doanh nghe được chút ý tứ:” Vậy tại sao phải đổi nghề?”

Chu Mặc Hoài nói:” Em không cảm thấy diễn trò rất có ý tứ sao? Ngày xưa trong kịch thì thiện ác rõ ràng nhưng diễn trò bây giờ so với sự thật còn thật hơn nhiều. Phim truyền hình hay phim điện ảnh, em có thể nhìn thấy 2 mặt nhân tính, người lương thiện không nhất định là không có mặt âm ám hay những người cùng hung cực ác trong lòng cũng có những chỗ mềm mại, em có thể trở thành một người buồn bán nhỏ, cũng có thể là quý tộc”

Tang Doanh gật đầu:” Quả thật như thế, nhưng sự thật vĩnh viễn chân thực hơn so với phim ảnh.”

Ví dụ như chính cô.

Chu Mặc Hoài bỗng nhiên cười nói:” Tôi cùng những cô gái khác ăn cơm, các cô ấy sẽ không thảo luận mấy vấn đề này với tôi.”

Đồ ăn đã bùng lên, hai người không có tiếp tục đề tài đó nữa, tập trung ăn cơm.

Lúc Tang Doanh ăn cơm cũng không có vì cổ kị nơi này có người khác, hay thân phận của ai đó mà khiêm tốn.

Uống xong ngụm canh cuối cùng, cô thỏa mãn lau miệng nói:” Cho nên anh đối với tôi có ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 31.2

“Nghe nói em đang quay thanh cung diễn, là hồi 1: cũng là Triều Thanh đi?” Chu Mặc Hoài hỏi.

Tang Doanh ừ một tiếng, nhớ tới trang phục giấy của Tiêu Duyệt Nhan và Bạch Chân Chân ngày hôm nay không khỏi lại thổn thức: “Cái loại giấy chậu hoa đi được một ngày cũng thật quá sức”

Chu Mặc Hoài cười nói: “Thật ra cũng không có khó như vậy, tôi nhớ rõ bộ kia xoay quanh Hoàng Thái Cực, giấy chậu hoa là nhập quan xong rồi nó mới được lưu hành, nó không giống loại giấy cổ mà nó lại càng giống giấy cao gót hiện đại hơn, chẳng qua mọi người đã nhìn quen kiểu giấy chậu hoa này, cho nên bây giờ chẳng cần phân biệt thời kỳ nữa, các bộ phim cổ trang đều dùng loại giấy này rồi. Hơn nữa tôi nhớ rõ em sắm vai Ô Lan một thị nữ người Mông Cổ, nếu như vậy thì cần gì phải đi giấy này”

Tang Doanh buông tay: “Thật đáng tiếc anh không phải đạo diễn hay trưởng ban đạo cụ, nếu không đã có thể miễn trừ tai nạn của tôi. Nhưng mà tôi rất kinh ngạc, theo tôi biết thì hiện tại đạo diễn nói cái gì thì đa phần diễn viên diễn cái đó, chẳng bao giờ tìm hiểu mấy thứ này.”

Chu Mặc Hoài cũng buông tay theo cô:”Giống như em nói, chỉ là đa phần, vừa hay tôi chính là người trong số ít còn lại”

Tang Doanh mỉm cười:” Anh ở bên đó quay gì vậy?”

Chu Mặc Hoài nói: “ Một bộ thời dân quốc, diễn Trương Học Lương.”

Tang Doanh không quen thuộc với lịch sử hiện đại nên phải mất một lúc mới nhớ ra:” Là Đồng Bắc Vương bị Tưởng Giurôi Thạch nhốt? Là nhân vật chính?”

Chu Mặc Hoài gật gù đầu: “Bộ này diễn toàn bộ lịch sử thời dân quốc, tôi chỉ diễn một nhân vật trong số đó”

Tang Doanh nhớ lại trên sách viết liền thờ dài: “Đó cũng là cái thời đại mà anh hùng xuất hiện lớp lớp”

Loạn thế tất có anh hùng, thời dân quốc cũng không ngoại lệ, đây là quy luật tất yếu của lịch sử.

Chu Mặc Hoài mỉm cười: “Tuy rằng bây giờ không có anh hùng, nhưng trong lòng mỗi người đều có ước mơ làm anh hùng, cho nên loại phim truyền hình này mới có người xem. Thật ra tôi vẫn cho rằng, phim truyền hình biểu đạt vẫn tốt hơn so với phim điện ảnh, bây giờ rất nhiều người, do không cần phải nộp bản quyền lịch sử, nên muốn sửa như thế nào liền sửa, lại còn chạy theo hiệu suất, cũng không có đặt tâm tư vào các điều kiện lịch sử, thế mới làm tiêu chuẩn phim truyền hình bị giảm xuống rất nhiều.”

Vị trợ lý ngồi ở phía trước, hoàn toàn không nghĩ tới hai người này cư nhiên lại có thể bàn luận về vấn đề thâm trầm nội hàm như vậy, cũng không giống như trong tương tượng: “Cô muốn làm nữ chính sao? “Còn nhờ Chu tiền bối chiếu cố nhiều hơn.”...đủ thứ nội dung linh tinh tà ác.

Hay là bản tính mình bất lương cho nên suy nghĩ nhiều, vị trợ lý không khỏi oán thầm đúng là gặp quỷ.

Không thể phủ nhận Chu Mặc Hoài là một người đàn ông cực kỳ tốt.

Tuy không có cái bộ dáng mỹ mạo da trắng gì đó nhưng trải qua những năm tháng lịch duyệt lắng đọng lại thành một khí chất hơn hẳn dung mạo tầm thường, cái đáng quý là, vốn dĩ ngoại hình Chu Mặc Hoài thật sự không tệ, vì kiên trì rèn luyện nên dáng người rắn rỏi vẫn được giữ như thời hoàng kim, cho nên đàn ông như vậy còn có sức quyến rũ hơn mấy tiểu bạch kiểm kia nhiều.

Mà khi hắn đặt tâm tư lên người khác thì khó có người không bị lấy lòng.

Ngay cả lựa chọn địa điểm ăn cơm cũng chu đáo như vậy.

Đến nơi, trợ lý và lái xe đi về trước, khi nào ăn cơm xong mới tới đón bọn họ.

“Tôi còn nghĩ anh đưa tôi đi ăn đồ ngoại quốc.” Tang Doanh nhìn nhà hàng mang đậm phong cách cổ xưa từ trình bày đến trang trí rất hứng thú thưởng thức.

“Quán Vân Nam này đồ ăn thực sự không tệ, ngày trước tôi ăn cơm hộp nửa tháng mới phát hiện quán này quả thực làm người kinh ngạc, về sau liền nhớ mãi không quên.” Chu Mặc Hoài khôi hài nói.

Chu Mặc Hoài đưa thực đơn cho cô, Tang Doanh lắc đầu nói: “Anh có vẻ quen thuộc, anh chọn đi.”

Chu Mặc Hoài cũng không chối từ, tùy tay chọn vài món, để cho nhân viên phục vụ làm đơn.

Bọn họ đang ngồi trong phòng, tuy rằng phòng không lớn, nhưng chỉ có hai người nên làm dễ dàng làm suy nghĩ của người ta miên man bất định, nếu là diễn viên khác nhìn thấy cơ duyên này hẳn là vui mừng không phân biệt được nam bắc mắt rồi.

Nhưng mà nhìn qua Chu Mặc Hoài cũng chẳng có cái tâm tư này, anh lại thảo luận một ít vấn đề thư pháp cùng Tang Doanh, rất nhanh liền thấy được, ở trong thời đại này với học thức của người đàn ông trước mắt có thể gọi là uyên bác.

Tang Doanh nói: “Bây giờ đa phần mọi người sẽ không đi học những thứ liên quan đến quốc học này, anh chắc là học từ nhỏ?”

Chu Mặc Hoài nhẹ nhàng gật đầu: “Ông nội tôi là xuất thân là quan thế gia trong thời dân quốc, kết quả năm đó cưới một nữ diễn viên, cũng chính là bà nội tôi, lúc ấy bị gia tộc lên án, liền tự ra ngoài lập môn hộ, ai biết rằng sau đó cha tôi cũng cưới một nữ diễn viên, chính là mẹ tôi, coi như là gia đình diễn viên, tôi từ nhỏ mưa dầm thấm đất học được chút.”

Tang Doanh nghe được chút ý tứ: “Vậy tại sao phải đổi nghề?”

Chu Mặc Hoài nói: “Em không cảm thấy diễn trò rất có ý tứ sao? Ngày xưa trong kịch thì thiện ác rõ ràng nhưng diễn trò bây giờ so với sự thật còn thật hơn nhiều. Phim truyền hình hay phim điện ảnh, em có thể nhìn thấy 2 mặt nhân tính, người lương thiện không nhất định là không có mặt âm ám hay những người cùng hung cực ác trong lòng cũng có những chỗ mềm mại, em có thể trở thành một người buôn bán nhỏ, cũng có thể là quý tộc”

Tang Doanh gật đầu: “Quả thật như thế, nhưng sự thật vĩnh viễn chân thực hơn so với phim ảnh.”

Ví dụ như chính cô.

Chu Mặc Hoài bỗng nhiên cười nói: “Tôi cùng những cô gái khác ăn cơm, các cô ấy sẽ không thảo luận mấy vấn đề này với tôi.”

Đồ ăn đã bung lên, hai người không có tiếp tục đề tài đó nữa, tập trung ăn cơm.

Lúc Tang Doanh ăn cơm cũng không có vì cố kỵ nơi này có người khác, hay thân phận của ai đó mà khiêm tốn.

Uống xong ngụm canh cuối cùng, cô thỏa mãn lau miệng nói: “Cho nên anh đối với tôi có ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Mộng Khê Trạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.